

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

ט"ל תשבת מפיי זרעו

ספר
זוהר תהלים
מחולק ל-12 חודש

בוזוהר דא יפקון מן גלותא

חודש ניסן

והמשכילים יזהרו כזוהר הרקיע

תקנה בעל היסודות
ובעל המצוות כולם
תקנה בעל היסודות
ובעל המצוות כולם
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֲשֵׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ:
 יי וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וַיִּמְלֵא כְבוֹדוֹ אֶת כּל
 הָאָרֶץ אָמֵן וָאָמֵן: כ כָּלוּ תַפְלוֹת דָּוִד בֶּן יוֹשִׁי:

— ❧ — זוהר תהלים ❧ —

אָמַר לָהֶם רַבִּי שְׂמֻעוֹן, שְׂאִין רְצוֹן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּזֵה
 שְׂיִתְגַּלֶּה כָּל כֶּף לְעוֹלָם, וּכְשִׁיחֶיָה קָרוֹב לַיְמוֹת הַמְּשִׁיחַ, אֶפְלוּ
 תִּינֻקוֹת שֶׁל הָעוֹלָם עֲתִידִים לִמְצֵא נִסְתָּרוֹת שֶׁל חֻכְמָה וְלָדַעַת
 בּוֹ קְצִים וְחֻשְׁבוֹנוֹת, וּבְאוֹתוֹ זְמַן יִתְגַּלֶּה לְכָל. זֶהוּ שְׂכֶתוֹב (צַפְנִיָּה
 א) כִּי אַז אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים וְגו'. מַה זֶה אַז? בְּזְמַן שֶׁתִּקְוֶם כְּנֻסַת
 יִשְׂרָאֵל מִן הָעֶפֶר וַיִּקְיֵם אוֹתָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אַז אֶהְפֹּךְ אֶל
 עַמִּים שְׂפָה בְרוּרָה לְקַרֵּא כָּלֶם בְּשֵׁם ה' וְלַעֲבָדוֹ שְׂכֶם אֶחָד.

ספר שלישי

עג א מְזֻמֹּר לְאַסֶּף אֶךְ טוֹב לְיִשְׂרָאֵל אֱלֹהִים
 לְבָרִי לְכָב: ב וְאֲנִי בְּמַעַט (נַטְוִי) נְטִיוֹ רַגְלִי בְּאִין

שימוש תהלים

להנצל מפחד

אך טוב לישראל (עג, א): [שימוש תהלים לפרק עג] להנצל משמד
 אמור אותו ז' פעמים בכל יום.

זוהר תהלים

אך טוב לישראל כדי להדבק בו

מְזֻמֹּר לְאַסֶּף אֶךְ טוֹב לְיִשְׂרָאֵל (עג, א): [זוהר בראשית 9' מקץ (דף רה
 פ"ט)] פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים עג) מְזֻמֹּר לְאַסֶּף אֶךְ טוֹב
 לְיִשְׂרָאֵל אֱלֹהִים לְבָרִי לְכָב. בֹּא רְאֵה, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲשֵׂה
 אֶת הַיְמִין וְעֲשֵׂה שְׂמֹאל לְהַנְהִיג אֶת הָעוֹלָם. אַחַד נִקְרָא טוֹב,
 וְאַחַד נִקְרָא רָע. וּבְשָׁנֵי אֵלֶּה נִכְלָל הָאָדָם, וְהִתְקַרַּב בְּכֹל. וּבְאֹתוֹ
 הָרַע, שֶׁהוּא הַשְׂמֹאל, נִכְלָלוּ עַמִּים עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת וְנִתְּן
 בְּצַד שְׁלֵהֶם, מְשׁוּם שֶׁהֵם עַרְלֵי לֵב וְעַרְלֵי בֶשֶׁר וְלֹהֲטָמָא בּוֹ.
 אֲבָל בְּיִשְׂרָאֵל מַה כְּתוּב? אֶךְ טוֹב לְיִשְׂרָאֵל. וְאִם תֹּאמַר, לְכֻלָּם?
 לֹא, אֲלֵא לְאוֹתָם שְׁלֹא נְטַמְּאִים עִם אוֹתוֹ הָרַע, שֶׁכְּתוּב לְבָרִי
 לְכָב, מְשׁוּם שֶׁזֶה טוֹב וְזֶה רָע. טוֹב לְיִשְׂרָאֵל לְבָדָם, וְרָע לְעַמִּים
 עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת. אֶךְ טוֹב לְיִשְׂרָאֵל כְּדֵי לְהִדְבֵּק בּוֹ, וּבְזֶה
 נִדְבְּקוּ יִשְׂרָאֵל בְּסוּד עֲלִיּוֹן, בְּסוּד הָאֲמוּנָה, שֶׁהַכֹּל יִהְיֶה אַחַד.
 אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֲשֶׁרִינוּ שְׁלֹא טְעִינוּ בָּךְ, וְהָרִי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא

(שפכה) שָׁפְכוּ אֲשֵׁרֵי: ג כִּי קִנְאֲתִי בַּהוֹלְלִים שְׁלוֹם:
 רְשָׁעִים אֲרָאָה: ד כִּי אֵין חֲרָצְפוֹת לְמוֹתָם וּבְרִיא אוֹלָם:
 ה בַּעֲמַל אֲנֹשׁ אֵינְמוּ וְעַם אָדָם לֹא יִנְעֵעוּ: ו לִבְן
 עֲנָקְתָמוּ גִּאֹנָה יַעֲטֹף שִׁית חֲמָם לָמוּ: ז יֵצֵא מִחֶלֶב
 עֵינָמוּ עָבְרוּ מִשְׁפִּיּוֹת לִבָּב: ח יִמְיָקוּ וַיִּדְבְּרוּ בְרָע עֲשָׂק
 מִמָּרוֹם יִדְבְּרוּ: ט שִׁתּוֹ בְּשָׂמִים פִּיהֶם וּלְשׁוֹנָם תִּהְלֹךְ
 בְּאֲרָץ: י לִבְן (יֵשִׁיב) יִשׁוּב עִמּוֹ הֵלֵם וּמִי מָלֵא יִמְצֵו לָמוּ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שְׁלַח אוֹתָךְ אֵילֵינוּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מִשׁוֹם שְׁטוּב הוּא לְיִשְׂרָאֵל,
 יֵשׁ לְיִשְׂרָאֵל חֶלֶק לְעוֹלָם הַזֶּה, וּבְעוֹלָם הַבָּא לְרִאוֹת עֵינַי בְּעֵין
 אֶת מְרֵאָה הַכְּבוֹד, כְּפָתוּב (ישעיה נב) כִּי עֵינַי בְּעֵינַי יִרְאוּ בְּשׁוּב ה'
 צִיּוֹן. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

כִּי קִנְאֲתִי בַּהוֹלְלִים וְגו' (עג, ג): [זוהר בראשית פ' וישלח (דף קסו.)]
 בֹּא רֵאָה, כְּשִׁדּוּד הַמֶּלֶךְ נִצַּל מֵאֲכִישׁ מֶלֶךְ גִּת, אִזְ אָמַר אֶת
 זֶה, מִשׁוֹם שֶׁהַשְּׂכִינָה הַקִּיפָה אוֹתוֹ וְנִצַּל מֵהֶם מֵאֲכִישׁ וּמֵעֲמוּ,
 כֹּל אוֹתָם שֶׁהִתְקִיפוּ [שחקיפוי] אוֹתוֹ. מַה כְּתוּב? (שמואל א כא)
 וַיִּתְהַלֵּל בְּיָדָם, לָמָּה וַיִּתְהַלֵּל? הֲיֵה צָרִיךְ לְכַתֵּב וַיִּשְׁתַּגַּע, כְּמוֹ
 שְׁנֵאמַר (שם) כִּי הִבֵּאתֶם אֶת זֶה לְהַשְׁתַּגַּע עָלַי. אֲלֵא חֲזַר עַל
 אוֹתוֹ דָּבָר שֶׁאָמַר דָּוִד בְּתַחֲלָה, שְׁפָתוּב (תהלים עג) כִּי קִנְאֲתִי
 בַּהוֹלְלִים וְגו'. אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: חֲיִיךְ עֲדִין אֶתָּה
 צָרִיךְ אֶת זֶה. כִּיּוֹן שֶׁנִּכְנַס לְבֵית אֲכִישׁ וְהַחֲזִיקוּ בוֹ, מַה כְּתוּב?
 וַיִּתְהַלֵּל בְּיָדָם, כְּאוֹתָם הוֹלְלִים שֶׁקִּנְאוּ בָהֶם בְּהַתְחַלָּה. וְאִזְ
 בָּאָה שְׂכִינָה וְשִׁרְתָּה סָבִיב דָּוִד.

יא וְאָמְרוּ אִיכָּה יָדַע אֵל וַיֵּשׁ דַּעַה בְּעֲלִיּוֹן: יב הִנֵּה אֱלֹהִים
 רְשָׁעִים וְשִׁלְוֵי עוֹלָם הִשְׁגָּנוּ חַיִּל: יג אַךְ רִיק זַפִּיתִי לְבָבִי
 וְאַרְחֵץ בְּנִקְיוֹן כַּפֵּי: יד וְאַהֲבִי נִגְוַע כָּל הַיּוֹם וְתוֹכַחְתִּי
 לְבִקְרָיִם: טו אִם אָמַרְתִּי אֲסַפְּרָה כְּמוֹ הִנֵּה דוֹר בְּנֵיךָ
 בְּגִדְתִּי: טז וְאַחֲשֹׁבָה לְדַעַת זֹאת עָמַל (היא) הוּא בְּעֵינַי:
 יז עַד אָבּוֹא אֶל מִקְדָּשֵׁי אֵל אֲבִינָה לְאַחֲרֵיָתָם: יח אַךְ
 בַּחֲלָקוֹת תְּשִׁית לָמוֹ הַפְּלָתָם לְמִשְׁוֹאוֹת: יט אִיךָ הָיוּ
 לְשֹׁמֵה כְּרָנַע סָפוּ תִּמּוֹ מִן בְּלָחוֹת: כ כַּחֲלוֹם מִתְקִיץ
 אֲדַנִּי בְּעִיר צִלְמָם תִּבְּוֶה: כא כִּי יִתְחַמֵּץ לְבָבִי וּבְלִיּוֹתִי
 אֲשִׁתּוֹנֵן: כב וְאַנִּי בְּעַר וְלֹא אֲדַע בְּחִמּוֹת הָיִיתִי עִמָּךְ:
 כג וְאַנִּי תָמִיד עִמָּךְ אַחֲזָתָ בְּיַד יְמִינִי: כד בַּעֲצָתְךָ תִּנְחַנֵּי
 וְאַחַר כְּבוֹד תִּקְחַנֵּי: כה מִי לִי בַשָּׁמַיִם וְעִמָּךְ לֹא חִפְצָתִי
 בְּאַרְצִי: כו כָּלֵה שְׂאֵרֵי וּלְבָבִי צוּר לְבָבִי וְחֲלָקֵי אֱלֹהִים
 לְעוֹלָם: כז כִּי הִנֵּה רְחִיקֶיךָ יֹאבְדוּ הַצְּמִתָּה כָּל
 זוֹנֶה מִמֶּךָ: כח וְאַנִּי קִרְבַּת אֱלֹהִים <sup>תִּקְוֵי עַל חַיִּי
 וּבְעַל חַיִּי בְּיָמֵי</sup> לִי טוֹב שְׁתִּי
 בְּאֲדַנִּי יְהוָה (קרי אלהים) מַחְסִי לְסַפֵּר כָּל מַלְאֲכוֹתֶיךָ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כְּשֶׁבֶן אָדָם מִתְקָרֵב לְתוֹרָה שֶׁנִּקְרָאת טוֹב - אֲזִי מִתְקָרֵב
 לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁנִּקְרָא טוֹב - וְאֲזִי מִתְקָרֵב לְהִיּוֹת צְדִיק

וְאַנִּי קִרְבַּת אֱלֹהִים לִי טוֹב וְגו' (עג, כה): [זוהר חדש (דף ל"ו: סתרי
 תורה פרשת וישב)] פֶּתַח אוֹתוֹ הִיְהוּדִי וְאָמַר, וְאַנִּי קִרְבַּת

⚭—————⚭ זוהר תהלים ⚭—————⚭

אֱלֹהִים לִי טוֹב וְגו'. בֹּא וּרְאֵה, כְּשֶׁבֶן אָדָם מִתְקָרֵב לַתּוֹרָה
 שְׁנַקְרֵאת טוֹב, שְׁכָתוֹב (שם קיט) טוֹב לִי תוֹרַת פִּיךָ, אֲזִי
 מִתְקָרֵב לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁנַקְרָא טוֹב, שְׁכָתוֹב (שם קמה)
 טוֹב ה' לְכֹל, וְאֲזוּ מִתְקָרֵב לַהֲיוֹת צַדִּיק, כְּמוֹ שְׁנַאָּמַר (ישעיה
 ג) אָמְרוּ צַדִּיק כִּי טוֹב. וּכְשֶׁהוּא צַדִּיק, שְׁכִינָה שׁוֹרָה עָלָיו,
 וּמִלְמַדַּת אוֹתוֹ סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים בַּתּוֹרָה, מְשׁוּם שְׁאִין
 מִתַּחְבְּרַת שְׁכִינָה אֶלֶא עִם טוֹב, שְׁהָרִי צַדִּיק וְצִדְקַת הוֹלְכִים
 יְחַד.

עד א משביל לאסף למה אלהים ^{תקנה בעל היכולת} ונחת לנצח
 יעשן אפה בצאן מרעיתך: ב זכר עדתך קנית
 קדם נאלת שבט נחלתך הר ציון זה שבנת בו:
 ג הרימה פעמיה למשאות נצח כל הרע אויב בקדש:
 ד שאגו צרריה בקרב מועדך שמו אותם אתות:
 ה יודע במביא למעלה בסבך עין קרדמות: ו (ועתה)
 ועתה פתוחיה יחד בכשיל וכלפת יהלמון: ז שלחו
 באש מקדשך לארץ חללו משפן שמך: ח אמרו

❦ ————— ❦ שימוש תהלים ❦ ————— ❦

אי הוה לך סנאין

למה אלהים זנחת לנצח (עד, א): [שימוש תהלים לפרק עד] אי היו לך
 סנאין מעיקין או רוחין מעיקין לך אמור יתיה ואת חזי ניסין.

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

חרבן בית המקדש - ומזמן ההוא אין שמחה לפניו
 למעלה ולמטה

שלחו באש מקדשך לארץ חללו משפן שמך (עד, ז): [זוהר 99
 בראשית פ' נח (דף טא ע"ב) זוהר תורה] רבי אלעזר הלך אל רבי
 יוסי ברבי שמעון בן לקוניא חמיו. כיון שראה אותו, התקין
 לו שטיח של כסוי במוטות של עץ, וישבו. אמר לו חמיו,
 אפשר ששמעת מאביך זה שכתוב (איכה ב) עשה ה' אשר זמם
 בצע אמרתו אשר צוה מימי קדם? אמר לו, הרי פרשוקה
 החברים, בצע אמרתו - שקרע האדרת שלו. אשר צוה מימי

בְּלִבָּם נִינָם יַחַד שָׂרְפוּ כָּל מוֹעֲדֵי אֵל בְּאֶרֶץ: ט אוֹתֵינוּ
 לֹא רָאִינוּ אֵין עוֹד נִבְיָא וְלֹא אֶתְנוּ יָדַע עַד מָה: י עַד
 מָתִי אֱלֹהִים ^{תְּהִי עִלְיָנוּ}: יַחֲרֹף צָר יִנְאֵץ אוֹיֵב שְׂמֵךְ לְנֹצֵחַ:
 יא לָמָּה תָּשִׁיב יָדְךָ וַיִּמְיֶנֶךָ מִקְרָב (חוקר) חִיקֶךָ בְּלֵה:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

קדם - שְׁהֲרִי אוֹתָהּ הָאֲדָרְתַּת צְוָה מֵאוֹתָם יָמִים רֵאשׁוֹנִים
 עֲלִיוֹנִים, וּבַיּוֹם שֶׁחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קָרַע אוֹתָהּ, מִשׁוּם
 שֶׁהָאֲדָרְתַּת הַזֶּה הִיא כְבוֹדוֹ וְתִקּוּנוֹ, וְקָרַע אוֹתָהּ. אָמַר לוֹ, עֲשֵׂה
 ה' אֲשֶׁר זָמַם, וְכִי מֶלֶךְ חוֹשֵׁב [קדש] לְהִרְעֵ לְבַנְיָו עַד שֶׁלֹּא יָבֹאוּ
 לְחֹטָא! ? אָמַר לוֹ, (משל) לְמֶלֶךְ שֶׁהָיָה לוֹ כְּלֵי יָקָר, וּבְכָל יוֹם
 הָיָה פּוֹחֵד עָלָיו שֶׁלֹּא יִשְׁכַּח וְהָיָה מִסְתַּכֵּל בּוֹ וּמֵצֵא חֵן בְּעֵינָיו.
 לְיָמִים בָּא בְּנֹו וְהִרְגִּיז אֶת הַמֶּלֶךְ. לָקַח הַמֶּלֶךְ אוֹתוֹ כְּלֵי יָקָר
 וְשָׁכַח אוֹתוֹ. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב עֲשֵׂה ה' אֲשֶׁר זָמַם. בֹּא רֵאָה, מִיּוֹם
 שֶׁנִּבְנְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הָיָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִסְתַּכֵּל בּוֹ וְחַבִּיב
 עָלָיו הַרְבֵּה, וְהָיָה פּוֹחֵד עַל יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּחַטְּאוּ וְיִחָרַב בֵּית
 הַמִּקְדָּשׁ. וְכֵן בְּכָל פַּעַם שֶׁהָיָה בֹּא אֶצֶל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, הָיָה
 לוֹבֵשׁ אוֹתָהּ אֲדָרְתַּת. אַחַר שֶׁגִּרְמוּ הַחֹטָאִים וְהִרְגִּיזוּ לְפָנָיו
 הַמֶּלֶךְ, נִחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְקָרַע אוֹתָהּ הָאֲדָרְתַּת [קרע אותה האדרת
 ונחרב בית המקדש]. הִינּוּ שֶׁכָּתוּב עֲשֵׂה ה' אֲשֶׁר זָמַם.

בְּצִעַ אֶמְרָתוֹ וְגו' (איכה ב) [האמרתו הזו בתחלה ישבה בראש אמיר, והרי
 התעטרו עטרה לראש ואילן נאה לפניו, והיא מימי קדם ודאי, ואז עצבות
 לפניו בבתיים החיצונים ודאי, (ישעיה לג) והן אראלם צעקו חצה, (שם כב) ויקרא

— זוהר תהלים —

ה' אלהים צבאות ביום ההוא וגו'. הִינּוּ בְזִמְן שֶׁנַּחֲרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. אֲבָל בְּזִמְן אַחֵר אֵין חֲדוּה לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּמוֹ זִמְן שְׂאוּכְבִּידִים רְשָׁעֵי הָעוֹלָם וְאוֹתָם שֶׁהִרְגִּיזוּ לִפְנֵינוּ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (משלי יא) וּבְאֵבֶד רְשָׁעִים רָנָה. וְכֵן בְּכָל דּוֹר וְדוֹר שְׁעוֹשֶׂה דִין בְּרְשָׁעֵי הָעוֹלָם, חֲדוּה וְתִשְׁבַּחַת לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְאִם תֹּאמַר, הֲרִי שְׁנִינּוּ שְׂאִין חֲדוּה לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כִּשְׁהוּא עוֹשֶׂה דִין בְּרְשָׁעִים אֲלֵא? בֵּא רְאֵה, בְּשַׁעָה שֶׁנַּעֲשֶׂה דִין בְּרְשָׁעִים, חֲדוּת וְתִשְׁבַּחוּת לִפְנֵינוּ עַל שֶׁנֶּאֱבָדוּ מֵהָעוֹלָם. וְהַדְּבָרִים הֵלְלוּ כִּשְׁמַגִּיעַ אוֹתוֹ זִמְן שֶׁהִמְתִּין לָהֶם וְלֹא שָׁבוּ אֲלֵינוּ מִחֻטְאֵיהֶם. אֲבָל אִם נַעֲשֶׂה בָהֶם דִין עַד שֶׁלֹּא הִגִּיעַ זְמַנָּם, [ועד] שֶׁלֹּא נִשְׁלַם חֻטְאָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (כראשית טו) כִּי לֹא שָׁלַם עוֹן הָאֱמוּרִי עַד הִנָּה, אִז אֵין חֲדוּה לִפְנֵינוּ, וְרַע לִפְנֵינוּ עַל שֶׁנֶּאֱבָדוּ. וְאִם תֹּאמַר, לָמָּה עוֹשֶׂה בָהֶם דִין טָרָם שֶׁהִגִּיעַ זְמַנָּם? אֲלֵא הֵם גָּרְמוּ רַע לַעֲצָמָם, שֶׁהֲרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵינוֹ עוֹשֶׂה דִין בְּטָרָם מִגִּיעַ זְמַנָּם, אֲלֵא מִשׁוּם שֶׁמִּשְׁתַּתְּפִים עִם יִשְׂרָאֵל לְהַרַע לָהֶם, וְלִכֵּן עוֹשֶׂה בָהֶם דִין וּמֵאֲבָדָם מֵהָעוֹלָם בְּלֹא הַזְמַן. וְזֶהוּ שֶׁרַע לִפְנֵינוּ. וְלִכֵּן הִטְבִּיעַ מִצְרִים בֵּינָם וְהֶאֱבִיד שׁוֹנְאֵי יִשְׂרָאֵל בִּימֵי יְהוֹשֻׁפֵט, וְכֵן כָּלֵם, שֶׁהֲרִי מִשׁוּם יִשְׂרָאֵל נֶאֱבָדוּ לִפְנֵי זְמַנָּם. אֲבָל כִּשְׁהַשְׁלֵם הַזְמַן שֶׁחִפָּה לָהֶם וְלֹא שָׁבוּ, אִז חֲדוּה וְתִשְׁבַּחַת לִפְנֵינוּ עַל שֶׁאֲבָדוּ מֵהָעוֹלָם, פָּרַט לְזִמְן שֶׁחֲרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁאֵף עַל גַּב שֶׁהַשְׁלֵם הַזְמַן שֶׁלָּהֶם שֶׁהִרְגִּיזוּ לִפְנֵינוּ, לֹא הִיְתָה חֲדוּה לִפְנֵינוּ. וּמֵאוֹתוֹ זִמְן לֹא הִיְתָה חֲדוּה לִפְנֵינוּ לְמַעַלָּה וְלְמַטָּה.

יב ואלהים ^{תקנה בעל חובות} מלפי מקדם ^{תקנה חובות ביום} פעל ישועות בקרב
 הארץ: יג אתה פוררת בעזך ים שפרת ראשי תנינים
 על המים: יד אתה רצצת ראשי לויתן תתננו מאכל
 לעם לציים: טו אתה בקעת מעין ונחל אתה חובשת
 נהרות איתן: טז לך יום אף לך לילה אתה הכינת
 מאור ושמש: יז אתה הצבת כל גבולות ארץ קיץ
 וחרף אתה יצרתם: יח זכר זאת אויב חרף יהוה ^{תקנה בעל חובות}
 ועם נבל נאצו שמך: יט אל תתן לחית נפש תורף חית
 עניך אל תשבח לנצח: כ הפט לפרית פי מלאו
 מחשבי ארץ נאות חמם: כא אל ישב דך נבלם עני
 ואביון יחללו שמך: כב קומה אלהים ^{תקנה בעל חובות} ריבה ריבך
 זכר חרפתך מני נבל כל היום: כג אל תשבח קול
 צרריך שאון קמוך עלה תמיד:

— זוהר תהלים —

כל אדם שמרים קולו ובוכה על חרבן הפית זוכה לראותו
 בלשובו ושמחתו

הפט לפרית פי מלאו מחשבי ארץ נאות חמם (עד, כ):
 [תיקוני זוהר (תיקון ד' וכ"א)] רבי יהודה היה יושב לפני רבי
 שמעון, והוא קורא, כתוב (ישעיה נב) קול צפיק נשאו קול
 יחדו רננו. קול צפיק, מי הם צפיק? אלא אלה הם שמצפים
 מתי ירחם הקדוש ברוך הוא לבנות את ביתו. נשאו קול?

— — — — — תהלים — — — — —

ישאו קול הָיָה צָרִיךְ לְהִיּוֹת! מֶה זֶה נִשְׂאוּ קוֹל? אֵלֵּא כָּל
 אָדָם שְׂבוּכָה וּמְרִים קוֹלוֹ עַל חֶרֶבֶן בֵּיתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא, זוֹכָה לְמֶה שְׂכָתוֹב אַחַר כֵּךְ - יַחְדָּו יִרְנְנוּ, וְזוֹכָה
 לְרֹאוֹתוֹ מִיֵּשֵׁב בְּחֻדָּה.

עֵת א לְמַנְצַח אֵל תִּשְׁחַת מְזֻמֹּר לְאַסֵּף שִׁיר: ב הוֹדִינוּ
 לַיהוָה אֱלֹהִים תקנה בעל השולח
במקום המזמור הוֹדִינוּ וְקָרֹב שְׁמֶךָ סִפְרוּ
 נִפְלְאוֹתֶיךָ: ג בִּי אָקַח מוֹעֵד אֲנִי מִיִּשְׂרָאֵל אֲשַׁפֵּט:
 ד נִמְנָיִם אֶרֶץ וְכָל יֹשְׁבֵיהָ אֲנֹכִי תִּפְנְתִי עֲמוּדֶיהָ סִלְחָה:
 ה אָמַרְתִּי לְהוֹלִילִים אֵל תִּהְיוּ וְלִרְשָׁעִים אֵל תִּרְיִמוּ קָרֹן:
 ו אֵל תִּרְיִמוּ לְמָרוֹם קִרְנֵכֶם תִּדְבְּרוּ בְצַוָּאר עֲתָק: ז בִּי
 לֹא מְמוּצָא וּמִמְעַרְב וְלֹא מִמְדָּבַר הָרִים: ח בִּי אֱלֹהִים
 שִׁפֵּט זֶה יִשְׁפִּיל זֶה יָרִים: ט בִּי כּוֹס בַּיַּד יְהוָה תקנה בעל השולח
במקום המזמור

— ❦ — **שימוש תהלים** — ❦ —

להשפיל הגאווה

הוֹדִינוּ לַיהוָה אֱלֹהִים (עה, ב): [שימוש תהלים לפרק עה] לסליחת עון.
 השם שלו ה"ד. ה' מן ק' דצדיק דסוף המזמור בצרוף ה"ק. ד'
 מן "הוֹדִינוּ.

— ❦ — **זוהר תהלים** — ❦ —

צָרִיךְ לְהִזְהָר בְּשׁוֹפֵר וְלִדְעַת אֶת אוֹתוֹ הַקּוֹל וּלְכַוֵּן בּוֹ

בִּי אֱלֹהִים שׁוֹפֵט זֶה יִשְׁפִּיל זֶה יָרִים (עה, ח): [זוהר ח"א פ' ויקרא
 (דף י"ח.)] רַבִּי אֲבָא אָמַר, כְּתוּב (תהלים עה). **בִּי אֱלֹהִים שׁוֹפֵט,**
אֲלֵמָּלָא שְׁעֵבַר הִדִּין שֶׁל יִצְחָק בְּמָקוֹם שְׁיַעֲקֹב שׁוֹרָה (ונרפא)
וְהִתְכַּסֶּה (ורוחץ) (והתבשם) שָׁם, אוֹי לְעוֹלָם שְׁיַפְגֵּשׁ בְּדִינוֹ. וְסוֹד
הַדָּבָר - (ישעיה סו) בִּי בְּאֵשׁ ה' נִשְׁפָּט. וְזוֹהֵי הַתְּבַשְׁמוֹת שֶׁל
הָעוֹלָם. וְכִיּוֹן שְׁנִכְנַס לְמָקוֹמוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, וַיַּעֲקֹב אוֹחֲזוֹ בּוֹ, אֲזַי
הָאֵשׁ שׁוֹכְכֶת וְהִגְחָלִים מְצַטְטְנִים. לְאָדָם שֶׁהִיָּה רוֹגֵז, וְחָגַר

וַיִּזְן חֶמֶר מְלֵא מֶסֶךְ וַיִּגַּר מִזֶּה אֶךְ שְׁמֵרִיהָ יִמְצוּ
 יִשְׁתּוּ כֹל רְשָׁעֵי אֶרֶץ: י וַאֲנִי אֲנִיד לְעֹלָם אֲזַמְרָה לְאֱלֹהֵי
 יַעֲקֹב: י"א וְכֹל קִרְנֵי רְשָׁעִים אֲגַדֵּעַ תְּרוֹמַמְנָה
 קִרְנֹת צַדִּיק:

— זוהר תהלים —

וְשֵׁם עָלָיו כְּלֵי זִין, וַיֵּצֵא מֶרְגֵז לְהַרְגֵּ אֲנָשִׁים. חָכָם אֶחָד עָמַד
 עַל הַפֶּתַח וְאָחֲזוּ בּוֹ. אָמַר: אֲלֶמְלֵא לֹא הִחְזִיק בִּי וְתַפְסֵ אוֹתִי,
 הָרִי הִיָּה נִמְצָא הָרֵג שֶׁל אֲנָשִׁים. בְּעוֹד שֶׁהִחְזִיקוּ זֶה בְּזֶה
 וְאָחֲזוּ זֶה בְּזֶה, הִצְטַנֵּן רָגְזוּ עַל שִׁיָּצָא לְהַרְגֵּ. יֵצֵא לְהוֹכִיחַ -
 מִי סוֹבֵל אֶת הָרֵגֵז וְחִזֵּק הַדִּין שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם? הֲוֵה אוֹמֵר, זֶה
 שֶׁעָמַד עַל הַפֶּתַח. כִּךָ אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל: בְּנִי,
 אַל תִּפְחָדוּ, הָרִי אֲנִי עוֹמֵד עַל הַפֶּתַח, אֲבָל הַזְּדֻרְזוּ בַּיּוֹם הַזֶּה
 וְתִנּוּ לִי כַח. בְּמָה? בְּשׁוֹפָר. שְׂאֵם נִמְצָא קוֹל הַשׁוֹפָר כְּרָאוּי
 וּמְכֻנָּיִם בּוֹ לְמַטָּה, אוֹתוֹ הַקּוֹל עוֹלָה, וְכוּ מִתְעַטְרִים הָאֲבוֹת,
 וְעוֹמְדִים בְּמִשְׁכְּנֵנוּ שֶׁל יַעֲקֹב. וְלִכֵּן צְרִיךְ לְהִזְהַר בְּשׁוֹפָר
 וְלִדְעַת אֶת אוֹתוֹ הַקּוֹל וְלִכְוֵן בּוֹ.

וַאֲיֵן לָךְ קוֹל בְּשׁוֹפָר שֶׁלֹּא עוֹלָה רְקִיעַ אֶחָד, וְכֹל אוֹתָם
 הָאוֹכְלוֹסִים שֶׁל אוֹתוֹ רְקִיעַ, נוֹתְנִים מְקוֹם לְאוֹתוֹ קוֹל.
 וּמָה אוֹמְרִים? (יִואל ב) וְה' נָתַן קוֹלוֹ לְפָנַי חִילוֹ וְגו'. וְעוֹמֵד
 אוֹתוֹ הַקּוֹל בְּאוֹתוֹ הָרְקִיעַ, עַד שֶׁבָּא קוֹל אַחַר, וְנוֹעְדוּ
 (וְהַתְעוּרָה) יַחְדָּו, וְעוֹלִים בְּזוּוג לְרְקִיעַ אַחַר. וְעַל זֶה שָׁנִינוּ, יֵשׁ
 קוֹל שֶׁמְעֵלָה קוֹל, וּמָה הוּא? אוֹתוֹ הַקּוֹל שֶׁל תְּקִיעַתְּם שֶׁל
 יִשְׂרָאֵל שֶׁלְמַטָּה. וְכִיּוֹן שֶׁמִּתְחַבְּרִים כָּל הַקּוֹלוֹת הִלְלוּ שֶׁלְמַטָּה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ועולים לאותו רקיע עליון שהמלך הקדוש שורה בו, מתעטרים (נועדים) כלם לפני המלך, ואז הכסאות עולים, וכסא אחר של יעקב עומד ומתתקן. ועל זה מצאנו בספרו של רב המנונא סבא באותן תפלות של ראש השנה שהיה אומר, התפלה וקול השופר (שאותו קול) שמוציא אותו הצדיק, שנמצא מרוחו ונפשו באותו השופר של אותו הקול שעולה למעלה. ובאותו יום עומדים ונמצאים מקטרגים למעלה. וכשעולה אותו קול השופר, כלם נדחים לפניו ולא יכולים לעמד. אשרי חלקם של הצדיקים שיודעים לכוון את הרצון לפני רבונם ויודעים לתקן עולם ביום הזה בקול שופר. ועל זה כתוב, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה. יודעי, ולא תוקעי.

חטאי ישראל משפילים את השכינה למטה וזכיותיהם מעלים אותה למקומה

פי אלהי"ם שופט זה ישפיל וזה ירים (עה, ח) : [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רמ"ז)]. מאזני צדק שתי זרועות, אבני צדק שני עמודי אמת, הין צדק צדיק, וכשהעמוד האמצעי מרחק ממנה, הוא משפט, ובו כתוב פי אלהי"ם שופט זה ישפיל וזה ירים. זה ישפיל – מי שגורם להשפיל את השכינה ממקומה, וזה ירים – מי שגורם להעלותה ממקומה, שחטאי ישראל משפילים אותה למטה, וזכיותיהם מעלים אותה למקומה, הרי צדיק הוא מי שעושה זכיות להעלותה למקומה.

עו א לְמִנְצַחַּ בְּנִינִת מִזְמוֹר לְאַסָּף שִׁיר: ב נִדְעַ
 בִּיהוּדָה אֱלֹהִים ^{הַקִּיבֵּן בְּעַל הַיְבוֹנוֹת} בְּיִשְׂרָאֵל גְּדוֹל שְׁמוֹ:
 ג וַיְהִי בְשָׁלֹם סִבּוֹ וּמִעֲזוֹנָתוֹ בְּצִיּוֹן: ד שָׁמָּה שָׁבַר רִשְׁפֵי
 קִשְׁת מִגֵּן וַחֲרֹב וּמִלְחָמָה סָלָה: ה נֶאֱזַר אֶתְּה אֲדִיר
 מִהַרְרֵי טָרֶף: ו אֲשַׁתּוֹלְלוּ אַבְיָרֵי לֵב נָמוּ שְׁנָתֶם וְלֹא
 מִצְאוּ כָּל אַנְשֵׁי חַיִל יְדִיָּהֶם: ז מִגִּעְרָתְךָ אֱלֹהֵי ^{הַקִּיבֵּן בְּעַל הַיְבוֹנוֹת}
 יַעֲקֹב נִרְדָּם וְרָכַב וָסוּס: ח אֶתְּה נִזְרָא אֶתְּה וַיְמִי יַעֲמֹד
 לְפָנֶיךָ מֵאֵז אַפְּךָ: ט מִשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּ דִּין אֲרֶץ וַיִּרְאֶה
 וַיִּשְׁקָטָה: י בְּקוּם לְמִשְׁפַּט אֱלֹהִים ^{הַקִּיבֵּן בְּעַל הַיְבוֹנוֹת} לְהוֹשִׁיעַ כָּל
 ❦ ————— ❦ שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ❦ ————— ❦

להנצל מאש וממים

נודע ביהודה אלהים (עו, ב): [שימוש תהלים לפרק עו] להנצל מאש
 וממים.

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

התורה לא נתנה אלא למי שיש בו ברית קדש - אם יקבלו
 בני ישראל את התורה - מוטב ואם לא - יחזר העולם לתהו
 ובהו

מִשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּ דִּין אֲרֶץ וַיִּרְאֶה וַיִּשְׁקָטָה (עו, ט): [זוהר ח"ג
 פ' בלק (דף קצ"ב.)] אָמַר רַבִּי יוֹסִי, (שופטים ה) ה'
 בְּצִאתְךָ מִשְׁעִיר בְּצַעֲדֶךָ מִשְׁדֵּה אָדוּם אֶרֶץ רַעֲשָׂה. בְּשַׁעָה
 שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שָׁב מִשְׁעִיר, שְׁלֹא קָבְלוּ אֶת הַתּוֹרָה,
 אֶרֶץ רַעֲשָׂה וְגו'. מָה הַטַּעַם רַעֲשָׂה? מִשּׁוּם שֶׁרָצְתָה לְחַזֵּר

עָנִי אֶרֶץ סֵלָה: י' כִּי חָמַת אָדָם תּוֹרֶךְ שְׁאֲרִית חַמַּת
 תַּחֲנֹגֶר: יב נִדְרוּ וְשָׁלְמוּ לִיהוָה אֱלֹהֵי ^{הַתְּהִלָּה} ^{הַתְּהִלָּה} ^{הַתְּהִלָּה} אֱלֹהֵי ^{הַתְּהִלָּה} ^{הַתְּהִלָּה} ^{הַתְּהִלָּה} כֶּם
 כָּל סִבְיָיו יוֹבִילוּ שִׁי לְמוֹרָא: יג יִבְצֹר רוּחַ נְגִידִים
 נוֹרָא לְמַלְכֵי אֶרֶץ:

— זוהר תהלים —

לְתֵהוּ וְכֵהוּ, שְׂכָף הַתְּנָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם: אִם
 יִקְבְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה - מוֹטָב, וְאִם לֹא - יִחְזֹר
 הָעוֹלָם לְתֵהוּ וְכֵהוּ. כִּיּוֹן שְׁרָאֲתָה הָאֶרֶץ שְׁהָרֵי הַזְּמִין הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא לְכָל הָעַמִּים לְקַבֵּל הַתּוֹרָה וְלֹא קִבְּלוּ, וּמִכָּל
 הָעַמִּים לֹא נִשְׁאַרוּ אֶלָּא יִשְׂרָאֵל לְבָדֵם, חֲשָׁבָה הָאֶרֶץ
 שִׁישְׂרָאֵל לֹא יִקְבְּלוּ כְּמוֹתָם, וּמִשׁוּם זֶה אֶרֶץ רַעְשָׂה. כִּיּוֹן
 שְׁאָמְרוּ נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע, מִיַּד שְׂקָטָה, זֶהוּ שְׂכָתוּב (תהלים עו)
 אֶרֶץ יִרְאָה וְשְׂקָטָה. יִרְאָה בְּהַתְּחִלָּה, וּלְבִסוּף וְשְׂקָטָה.

טו לחודש

עז א לִמְנַצַּח עַל (יְדִיתוֹן) יְדוּתוֹן לְאַסֵּף מִזְמוֹר: ב קוּלִי
 אֵל אֱלֹהִים וְאַצְעֲקָה קוּלִי אֵל אֱלֹהִים הַקֹּהֵל בְּעַל הַיְבוּלֹת
 בְּעַל הַמַּחְוֹת מִלֵּים
 וְהֶאֱזִין אֵלַי: ג בְּיוֹם צָרָתִי אֲדַנִּי דָרְשֵׁתִי יָדִי לִילָה נִגְרָה
 וְלֹא תִפּוּג מֵאַנְהָה הֲנַחֵם נַפְשִׁי: ד אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים הַקֹּהֵל בְּעַל הַיְבוּלֹת
 בְּעַל הַמַּחְוֹת מִלֵּים
 וְאַהֲמִיָּה אֲשִׁיחָה וְתִתְעַשֵּׂף רוּחִי סִלָּה: ה אַחֲזֵת שְׁמֵרוֹת
 עֵינַי נִפְעָמָתִי וְלֹא אֲדַבֵּר: ו חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם שְׁנֹת
 עוֹלָמִים: ז אֲזַכְּרָה נְבִינָתִי בַלִּילָה עִם לִבִּי אֲשִׁיחָה
 וַיַּחַפֵּשׂ רוּחִי: ח הֲלַעֲוֹלָמִים יִנְנַח אֲדַנִּי וְלֹא יִסֹּף לְרַצוֹת
 עוֹד: ט הָאֵפֶס לִנְצַח חֲסֵדוֹ גָּמַר אֲמַר לְדָר וְדָר:
 י הַשְׁכַּח חַנּוּת אֵל אִם קָפִץ בָּאֵף רַחֲמָיו סִלָּה: יא וְאֲמַר
 חֲלוּתִי הִיא שְׁנֹת יָמִין עֲלִיּוֹן: יב (אֹכִיר) אֲזַכְּרָה מַעֲלָלִי
 יָהּ כִּי אֲזַכְּרָה מִקֶּדֶם פְּלֹאֵד: יג וְהִגִּיתִי בְּכָל פְּעֻלָּד
 וּבַעֲלִילוֹתַיִךְ אֲשִׁיחָה: יד אֱלֹהִים הַקֹּהֵל בְּעַל הַיְבוּלֹת
 בְּעַל הַמַּחְוֹת מִלֵּים בִּפְקֹדֵשׁ דִּרְכָךְ מִי
 אֵל גְּדוֹל בְּאֱלֹהִים הַקֹּהֵל בְּעַל הַיְבוּלֹת
 בְּעַל הַמַּחְוֹת מִלֵּים טו אֵתָהּ הָאֵל עִשָּׂה פְּלֹא
 הוֹדַעְתָּ בְּעַפְּוִים עֲזָד: טז גְּאֵלָתָּ בּוֹרֹעַ עַמֶּךָ בְּנֵי יַעֲקֹב

❦ ————— ❦ **שימוש תהלים** ————— ❦

שלא תפול ביום צרה

קולי אל אלהים (עז, ב): [שימוש תהלים לפרק עז] טוב להרגילו שלא
 יפול בשום צרה.

וַיִּזְכֶּר סֵלָה: יי ראַוּף מִיָּם אֱלֹהִים ^{הַתָּהּ בְּעַל הַיְּסוּדוֹת} ^{וּבְעַל הַיְּסוּדוֹת בְּיָמָיו} רָאוּף מִיָּם יַחִילוּ
אֵף יִרְגְּזוּ תַּהֲמוֹת: יי זרמו מים עבות קול נתנו שחקים

— זוהר תהלים —

ענין בפילות הלשון - חלק מימיה כדי שיעברו בני

רָאוּף מִיָּם אֱלֹהִים רָאוּף מִיָּם יַחִילוּ (עו, יז): [זוהר שמות פ' בשלח
(דף ג'ו)] רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים עז) רָאוּף מִיָּם
אֱלֹהִים רָאוּף מִיָּם יַחִילוּ וגו'. בשעה שעברו ישראל את הים,
אמר הקדוש ברוך הוא למלאך הממנה על הים: חלק מימיה!
אמר לו: למה? אמר לו: כדי שבני יעברו בתוכה. אמר לו:
מדת הגאולה היא אמת, אבל מה שונים אלה מאלה? על תנאי
זה עשיתי את הים כשבראתי את העולם. מה עשה הקדוש
ברוך הוא? עורר את גבורתו ונקמטו המים. זהו שכתוב ראוּף
מִיָּם אֱלֹהִים רָאוּף מִיָּם יַחִילוּ. אמר לו הקדוש ברוך הוא: הרג
את כל האוכלוסים הללו, ואחר כך זרק אותם החוצה, אחר
כך כסה הים עליהם. זהו שכתוב מרפכת פרעה וחילו ירה
בם.

צדיקי האמת הללו שאוהבים את הקב"ה העולם מתקנים
בעבורם ושולטים על כל הגזרות הקשות שלמעלה ולמטה
אזכרה נגינתי בליצה עם לבבי אשיחה ויחפש רוחי (עו,
ז): [זוהר ח"ג פר' אחרי מות (דף סז. סח.) זוהר תורה] רבי חייא

פתח, (ישעיה כו) נפשי אויתך בליצה אף רוחי בקרבי אשחרך
וגו'. נפשי אויתך בליצה, נפשי אותך בליצה היה צריך
להיות! מהו נפשי אויתך? אף רוחי בקרבי אשחרך, ישחרך

— זוהר תהלים —

הִיָּה צָרִיף לְהִיּוֹת! אֶלָּא כִּף לְמַדְנּוּ, הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
הוּא רוּחַ וְהַנֶּפֶשׁ שֶׁל הַכֹּל, וַיִּשְׂרָאֵל אוֹמְרִים: נַפְשִׁי וְרוּחִי
אֶתָּה. מִשׁוּם כִּף אוֹיְתָךְ לְדַבֵּק בְּךָ, וְאַשְׁחֲרֶךָ לְמִצָּא אֶת
רְצוֹנְךָ. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, בְּשַׁעֲהַ שְׂאָדָם יִשָּׁן בְּמִטָּתוֹ, יוֹצֵאת
נַפְשׁוֹ, עוֹלָה וּמְעִידָה בְּאָדָם עַל כָּל מַה שֶּׁעָשָׂה בְּכָל
הַיּוֹם. הַגּוֹף אוֹמֵר לְנַפְשׁוֹ: נַפְשִׁי אוֹיְתָךְ בְּלִילָה, אֵף רוּחִי
בְּקַרְבִּי אֲשַׁחֲרֶךָ.

דְּבַר אַחֵר, נַפְשִׁי אוֹיְתָךְ - אָמְרָה כְּנִסְתַּי יִשְׂרָאֵל לְפָנַי
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: נַפְשִׁי אוֹיְתָךְ בְּלִילָה, בְּעוֹד שְׂאֲנוּ
בְּגִלוֹת בֵּין הָעַמִּים, וּמְנוּעָה נַפְשִׁי מִכָּל רַע (וּשְׁבַעַה נַפְשִׁי מִכָּל
הַבְּזִיווּת) שֶׁקְשׁוּרָה בֵּין הָעַמִּים, נַפְשִׁי אוֹיְתָךְ, כְּדִי לָשׁוּב
לְמִקּוּמִי. אֵף רוּחִי בְּקַרְבִּי אֲשַׁחֲרֶךָ, כְּלוּמַר, אֵף עַל גַּב שֶׁהֵם
מִשְׁעַבְדִּים אֶת בְּנֵי בְּכָל שְׁעָבוּד, רוּחַ הַקְדוֹשׁ לֹא זָזָה מִמֶּנִּי
כְּדִי לִשְׁחַר אוֹתָךְ וְלַעֲשׂוֹת מִצְוֹתֶיךָ. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, אָמְרוּ
יִשְׂרָאֵל לְפָנַי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: בְּעוֹד שֶׁנַּפְשִׁי בִּי, אוֹיְתָךְ
בְּלִילָה. מַה הַטַּעַם בְּלִילָה? אֶלָּא מִשׁוּם שֶׁהַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת בְּשַׁעֲהַ
הַזֹּאת צָרִיכָה לְחַמֵּד אוֹתָךְ. אֵף רוּחִי בְּקַרְבִּי אֲשַׁחֲרֶךָ, כְּאֲשֶׁר
מִתְעוֹרְרַת בִּי רוּחַ הַקְדוֹשׁ, אֲשַׁחֲרֶךָ בְּהַתְעוֹרְרוֹת לַעֲשׂוֹת
רְצוֹנְךָ. כִּי כְּאֲשֶׁר מִשְׁפָּטֶיךָ לְאָרֶץ, בְּזִמְנֵי שֶׁהַמֶּשֶׁפֶט יוֹרֵד
לְאָרֶץ לְבִשֵׁם אֶת הָעוֹלָם, אִזְ צֶדֶק לְמַדּוֹ יִשְׁבִּי תָּבֵל. כְּלוּמַר,
יְכוּלִים לְסַבֵּל אֶת הַדִּין שֶׁל צֶדֶק, וְלֹא יִשְׁמַד הָעוֹלָם מִמֶּנּוּ.
מִתִּי צֶדֶק לְמַדּוֹ יִשְׁבִּי תָּבֵל? כְּאֲשֶׁר מִשְׁפָּטֶיךָ לְאָרֶץ. רַבִּי
חִזְקִיָּה אָמַר, נַפְשִׁי אוֹיְתָךְ בְּלִילָה - זֹאת כְּנִסְתַּי יִשְׂרָאֵל. אֵף

אִף חֲצִצְיֹהַ וַתַּחֲלֹכוּ: יֵשׁ קוֹל רַעְמָךְ בְּגִלְגָּל הַאֵירוֹ
 בְּרַקִּים תַּבַּל רְגִזָּה וַתַּרְעֵשׂ הָאָרֶץ: כ בַּיּוֹם הַרְבָּךְ
 (ושביליך) וַיִּשְׁבַּלְךָ בְּמַיִם רַבִּים וְעֵקְבוֹתֶיךָ לֹא נָדְעוּ:
 כא נָחִיתָ כַּצֹּאֵן עִמָּךְ בְּיַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

—== זוהר תהלים ==—

רוחי בקרבי אֲשַׁחֲרֶךָ - זה הקדוש ברוך הוא.

אָמַר רַבִּי אֲבָא בַּא רְאָה, הַנְּפֹשׁ וְהָרוּחַ נוֹדְעוֹת (נפגשות)
 (משתתפות) כְּאֶחָד לְעוֹלָמִים. לְמַדְנוּ, עֲבוּדָה שֶׁלָּמָה
 שָׂצְרִיךְ אָדָם לְעַבֹד אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שֶׁלְמַדְנוּ
 וְאֶהְבֶּתָ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ, שְׂיֵאֱהָב אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶהְבֶּת
 נֶפֶשׁ מִמֶּשׁ, וְזוֹהֵי אֶהְבֶּה שֶׁלָּמָה, אֶהְבֶּת נֶפֶשׁוֹ וְרוּחוֹ. כְּמוֹ
 שְׁאֵלָה נְדַבְקִים בְּגוּף, וְהַגּוּף אוֹהֵב אוֹתָם, (אז) כִּף יִדְבַק אָדָם
 לְאֱהֹב אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶהְבֶּת נֶפֶשׁוֹ וְרוּחוֹ לְדַבַּק בּוֹ.
 זֶהוּ שְׁפֹתוֹב נֶפֶשׁי אוֹיְתָךְ בְּלִילָה, (כלומר) נֶפֶשׁי מִמֶּשׁ. אִף
 רוּחי בְּקִרְבִּי אֲשַׁחֲרֶךָ, אֶתְדַבֵּק בְּךָ אֶהְבֶּה רַבָּה בְּלִילָה,
 שָׂצְרִיךְ אָדָם מֵאֶהְבֶּתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְעֵמֶד בְּכָל
 לִילָה לְהִשְׁתַּדֵּל בְּעֲבוּדָתוֹ עַד שְׂיִתְעוֹרֵר הַבָּקָר, וַיִּמָּשֶׁךְ עָלָיו
 חוּט שֶׁל חֶסֶד. שֶׁשָּׁנִינוּ, אֲשֶׁרֵי חָלְקוּ שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם שְׂאוֹהֵב
 אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶהְבֶּה כִּזּוֹ, וְצִדִיקֵי הָאֱמֶת הִלְלוּ
 שְׂאוֹהֵבִים אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּךָ, הַעוֹלָם מִתְקַיֵּם
 בְּעַבְרָם, וְשׁוֹלְטִים עַל כָּל הַגְּזֵרוֹת הַקְּשׁוֹת שֶׁלְמַעְלָה
 וְלַמָּטָה... וְכֹל מֵה שֶׁגּוֹזֵר עַל הַעוֹלָם מִתְקַיֵּם.

עח א מִשְׁכִּיל לְאַסֵּף הָאֲזִינָה עִמִּי תוֹרַתִי הִטּוּ אֲזַנְכֶם
 לְאִמְרֵי פִי: ב אֶפְתָּחָה בְּמִשְׁלַל פִּי אֲבִיעָה חִידוֹת
 מִנִּי קָדָם: ג אֲשֶׁר שָׁמְעֵנּוּ וַנִּדְרָעַם וְאֲבוֹתֵינוּ סִפְרוּ לָנוּ:
 ד לֹא נִבְחַד מִבְּנֵיהֶם לְדוֹר אַחֲרוֹן מִסִּפְרִים תְּהִלּוֹת
 יְהוָה וְעִזּוֹזוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה: ה וַיִּקֶּם עֲדוֹת
 בְּעֵקֶב וְתוֹרָה שָׁם בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר צִוָּה אֶת אֲבוֹתֵינוּ
 לְהוֹדִיעַם לְבְנֵיהֶם: ו לְמַעַן יִדְעוּ דוֹר אַחֲרוֹן בָּנִים וַיְלִדּוּ:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

להיות לחן ולחסד בעיני המלכות

משכיל לאסף האזינה (עח, א): [שימוש תהלים לפרק עח] טוב להיות
 לחן ולחסד לפני המלכות.

— זוהר תהלים —

כהן גדול צריך להיות תלמיד חכם

וַיִּקֶּם עֲדוֹת בְּעֵקֶב וְתוֹרָה שָׁם בְּיִשְׂרָאֵל וְגו' (עח, ה): [זוהר
 חדש מדרש רות (דף ק.ג)] רבי חידקא ורבי שמעון בר יוסי
 היו הולכים בדרך. אמר רבי שמעון לרבי חידקא, הרי
 שנינו, נכרי ועוסק בתורה הוא כמו כהן גדול. מה הטעם
 שקל אותו לכהן גדול, והרי כתוב (תהלים עח) וַיִּקֶּם עֲדוֹת
 בְּעֵקֶב וְתוֹרָה שָׁם בְּיִשְׂרָאֵל. הקדוש ברוך הוא נתן אותה
 לישראל, לקבל עליה שֶׁכָּר לְעוֹלָם הַבָּא. ומי שלא קבלה,
 לא מקבלים עליהם שֶׁכָּר בְּעוֹלָם הַבָּא. שֶׁכָּף אָמַר רַבִּי
 עֲקִיבָא, יִשְׂרָאֵל שֶׁעָמְדוּ עַל הַר סִינַי, מְקַבְּלִים עָלֶיהָ שֶׁכָּר.

יִקְמוּ וַיִּסְפְּרוּ לְבִנְיָהֶם: ז וַיִּשְׁימוּ בְּאֱלֹהִים ^{הַתָּהוּ בְּעַל הַחַיִּימוֹת} כְּסֶלֶם ^{בְּמַעַן יִשְׁמַחַת בְּיָמָם}
 וְלֹא יִשְׁבְּחוּ מֵעַלְלֵי אֵל וּמִצְוֹתָיו יִנְצְרוּ: ח וְלֹא יִהְיוּ
 בְּאֲבוֹתָם דּוֹר סוֹרֵר וּמְרֵה דּוֹר לֹא הִכִּין לָבוֹ וְלֹא
 נֶאֱמְנָה אֶת אֵל רוּחֹו: ט בְּנֵי אֶפְרַיִם נוֹשְׁקֵי רוּמֵי קִשְׁת
 הִפְכוּ בְּיוֹם קָרֵב: י לֹא שָׁמְרוּ בְּרִית אֱלֹהִים ^{הַתָּהוּ בְּעַל הַחַיִּימוֹת}
 וּבִתְוֹרָתוֹ מֵאֲנֹו לְלָכֶת: יא וַיִּשְׁבְּחוּ עֲלִילוֹתָיו וַנִּפְלְאוּתָיו
 אֲשֶׁר הִרְאָם: יב נִגְדוּ אֲבוֹתָם עֲשָׂה פֶלֶא בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם

————— ❦ זוהר תהלים ❦ —————

נְכָרִים שְׁלֹא עֲמָדוֹ עַל הַר סִינַי, אֵין מְקַבְּלִים עָלֶיהָ שְׂכָר.
 וְאִתָּה אֲמַרְתָּ, נְכָרִי וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה הֲרִי הוּא כְּמוֹ כֶּהֵן גְּדוֹל?!
 אָמַר לוֹ, כְּמוֹ כֶּהֵן גְּדוֹל עִם הָאָרֶץ שְׁנִינֹו וְדַאי. שְׁאֵמַר רַבִּי
 יוֹסִי בַר יוֹדָא אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, מָה שְׂכָתוֹב (מִשְׁלֵי ג) יְקָרָה הִיא
 מִפְּנִינִים וְכָל חִפְצֵיךָ לֹא יִשׁוּוּ בָּהּ – אָפְלוֹ מִמְזוֹר תְּלַמִּיד חֶכֶם
 עֲדִיף מִכֶּהֵן גְּדוֹל עִם הָאָרֶץ הַמְשַׁמֵּשׁ לְפָנָי וּלְפָנִים. וְהוֹאִיל
 וְאִינוֹ קוֹרָא בַּתּוֹרָה, אֵין עֲבוֹדָתוֹ עֲבוֹדָה, וְאִינוֹ מְקַבֵּל עָלֶיהָ
 שְׂכָר, וְעָלִיו כְּתוֹב (שֵׁם יט) גַּם בְּלֹא דַעַת נִפְשׁ לֹא טוֹב. כֶּהֵן
 גְּדוֹל שְׁאִינוֹ יוֹדֵעַ עֵקֶר שֶׁל עֲבוֹדָה, אֵין עֲבוֹדָתוֹ עֲבוֹדָה. וְאָמַר
 רַבִּי יוֹדָא, מִנֵּיִן שְׂפֵהֵן גְּדוֹל צְרִיף לַהֲיוֹת תְּלַמִּיד חֶכֶם?
 שְׂכָתוֹב (מִלֵּאכִי ב) כִּי שְׂפֵתֵי כֶהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתּוֹרָה יִבְקָשׁוּ
 מִפִּיהוֹ. וְאִם הוּא עִם הָאָרֶץ, אֵין מְקַבֵּל עָלֶיהָ שְׂכָר. כֶּהֵן גּוֹי
 הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה – הוֹאִיל וְהוּא גּוֹי, אֵין עֵסְקוֹ בַּתּוֹרָה עֵסְקוֹ,
 וְאִינוֹ מְקַבֵּל שְׂכָר.

שְׂדֵה צֹעַן: יג בָּקַע יָם וַיַּעֲבִירָם וַיַּצַּב מַיִם כְּמוֹ נָדָה: יד וַיִּנָּחֵם בְּעֵינָיו יוֹמָם וְכָל הַלַּיְלָה בְּאֹזַר אִישׁ: טו יִבְקַע צָרוֹם בַּמַּדְבָּר וַיִּשְׁקַן פְּתַח־מֹת רַבָּה: טז וַיִּזְצֵא נוֹזְלִים מִסְּלַע וַיִּזְרַד בַּנְּהָרוֹת מָיִם: יז וַיִּזְסִיפוּ עוֹד לַחֲטָא לֹא לְמִרוֹת עֲלִיּוֹן בְּצִיָּה: יח וַיִּנְסוּ אֵל בְּלִבְכֶם לְשֹׂאֵל אֶכֶל לְנַפְשָׁם: יט וַיִּדְבְּרוּ בְּאֱלֹהִים ^{תַּחֲתֵי הַשָּׁמַיִם} אָמְרוּ הַיּוֹכֵל אֵל לְעֶרְךָ שְׁלַחַן בַּמַּדְבָּר: כ הֵן הִפָּה צוֹר וַיִּזְוֹכּוּ מַיִם וַנְּחָלִים יִשְׁטַפוּ הַגַּם לָחֵם יוֹכֵל תַּת אִם יִכִּין שָׂאֵר לְעִמּוֹ: כא לָבֵן שָׁמַע יְהוָה ^{יְהוָה} וַיִּתְעַבֵּר וְאִישׁ נִשְׁקָה בִיעֶקֶב וְגַם אָף עָלָה בְּיִשְׂרָאֵל: כב כִּי לֹא הֵאֱמִינוּ בְּאֱלֹהִים ^{תַּחֲתֵי הַשָּׁמַיִם} וְלֹא בִטְחוּ בִישׁוּעָתוֹ: כג וַיִּצְוּ שְׁחָקִים מִמַּעַל וְדַלְתֵי שָׁמַיִם פָּתַח: כד וַיִּמְטַר עֲלֵיהֶם מִן הַשָּׁמַיִם וַיִּתֵּן לָמוֹ: כה לָחֵם אֲבִירִים אֶכֶל אִישׁ צִידָה שָׁלַח לָהֶם לְשִׁבְעַ:

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

כל יום ויום נוטף טל מהעתיק הקדוש לזעיר אנפין

לָחֵם אֲבִירִים אֶכֶל אִישׁ (עח, כה): [זוהר שמות 9' המן (דף ס"א:)] וְכֹא רָאָה, כָּל יוֹם וַיּוֹטֵף טַל מִהָעֵתִיק הַקְּדוֹשׁ לְזַעִיר אֲנַפִּין, וּמִתְבָּרְכִים כָּל שְׂדֵה הַתְּפוּחִים הַקְּדוֹשִׁים, וּמֵאוֹתוֹ טַל נִשְׁפָּע לְאֵלוֹ שְׁלֵמֻטָּה, וּמִמֶּנּוּ נִזְוָנִים מְלֹאכִים קְדוֹשִׁים, כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי מֵאֲכָלוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם עח) לָחֵם אֲבִירִים אֶכֶל אִישׁ, וּמֵאוֹתוֹ מְזוֹן אָכְלוּ יִשְׂרָאֵל בַּמַּדְבָּר. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כִּמָּה בְּנֵי אָדָם נִזְוָנִים בְּזִמְן הַזֶּה מִמֶּנּוּ, וּמִי הֵם? אֵלּוּ הַחֲבָרִים
 שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה יָמִים וְלַיְלֹת. וְכִי יַעֲלֶה עַל דַּעְתָּךְ מֵאוֹתוֹ
 מְזוֹן מִמֶּשׁ? לֹא, אֲלֹא כְּעֵין אוֹתוֹ מְזוֹן מִמֶּשׁ שֶׁשָּׁקוּל עַל
 אֶחָד פִּי שָׁנִים. בֹּא רֵא, כְּשֶׁנִּכְנְסוּ יִשְׂרָאֵל וַנִּדְבְּקוּ בַמֶּלֶךְ
 הַקְּדוֹשׁ מִשׁוֹם גְּלוּי שֶׁל הַרְשָׁם הַקְּדוֹשׁ, אִזּוֹ זָכוּ לֵאכֹל לֶחֶם
 אַחַר עֲלִיּוֹן יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהָיָה בַתְּחִלָּה. בַּתְּחִלָּה, כְּשִׁיִּצְאוּ
 מִמִּצְרַיִם, נִכְנְסוּ לֶלֶחֶם שֶׁנִּקְרָא מִצָּה, וְכַעַת זָכוּ וַנִּכְנְסוּ לֵאכֹל
 לֶחֶם אַחַר יוֹתֵר עֲלִיּוֹן, מִמְּקוֹם עֲלִיּוֹן, שֶׁכְּתוּב הִנְנִי מִמְטִיר
 לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם. מִן הַשָּׁמַיִם מִמֶּשׁ. וּבֵאוֹתוֹ זִמְן הוּא
 נִמְצָא לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל מִמְּקוֹם זֶה. חֲבָרִים שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה,
 נִזְוָנוּ מִמְּקוֹם אַחַר יוֹתֵר עֲלִיּוֹן, וּמֵהוּ? כְּפִתּוּב (קֹהֶלֶת ז)
 הַחֲכָמָה תִּחְיֶה בְּעֲלִיָּה. מְקוֹם יוֹתֵר עֲלִיּוֹן. אָמַר לוֹ רַבִּי
 אֶלְעָזָר, אִם כֵּן, לָמָּה חָלְשָׁה נַפְשָׁם יוֹתֵר מִשָּׂאֵר בְּנֵי הָעוֹלָם,
 שֶׁהָרִי שָׂאֵר בְּנֵי הָעוֹלָם בְּכַח וְחִזְק יֵתֵר נִרְאִים לְהִמָּצֵא (הֵם
 יוֹתֵר)? אָמַר לוֹ, יִפֶּה שְׂאֵלֶת. בֹּא רֵא, כָּל מְזוֹנוֹתֵיהֶם שֶׁל בְּנֵי
 הָעוֹלָם בָּאִים מִלְּמַעְלָה. אוֹתוֹ מְזוֹן שֶׁבָּא מִן הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ,
 זֶה מְזוֹן שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, וְהוּא מְזוֹן שֶׁל הַכֹּל, וְהוּא מְזוֹן גַּם
 וְעַב. וְאוֹתוֹ מְזוֹן שֶׁבָּא יוֹתֵר מִלְּמַעְלָה, הוּא מְזוֹן יוֹתֵר דְּקִיק,
 שֶׁבָּא מִמְּקוֹם שֶׁנִּמְצָא הַדִּין, וְזֶהוּ הַמְּזוֹן שֶׁאֲכָלוּ יִשְׂרָאֵל
 כְּשִׁיִּצְאוּ מִמִּצְרַיִם. [יוֹתֵר דְּקִיק] הַמְּזוֹן שֶׁנִּמְצָא לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל
 בֵּאוֹתוֹ זִמְן בַּמִּדְבָּר, מִמְּקוֹם עֲלִיּוֹן שֶׁנִּקְרָא שָׁמַיִם, הוּא מְזוֹן
 יוֹתֵר דְּקִיק, שֶׁנִּכְנְסוּ יוֹתֵר לְנַפְשׁ מֵהַכֹּל, וַנִּפְרַד יוֹתֵר מֵהַגּוֹף,
 וַנִּקְרָא לֶחֶם אֲבִירִים.

— זוהר תהלים —

הַמְזוֹן הַיּוֹתֵר עֲלִיּוֹן מֵהַכֹּל הוּא מְזוֹן הַחֲבֵרִים, אוֹתָם שְׁמֵשֶׁתִּדְלִים בַּתּוֹרָה, שְׁאוּכָלִים מְזוֹן שֶׁל רוּחַ וּנְשָׁמָה, וְלֹא אוּכָלִים מְזוֹן הַגּוֹף כָּלֵל, וְהֵינּוּ מִמָּקוֹם עֲלִיּוֹן נִכְבָּד עַל הַכֹּל, וְנִקְרָא חֲכָמָה. לְכֵן חָלַשׁ גּוֹף הַחֲבֵרִים יוֹתֵר מִבְּנֵי הָעוֹלָם, שֶׁהָרִי לֹא אוּכָלִים מְזוֹן הַגּוֹף כָּלֵל, וְאוּכָלִים מְזוֹן שֶׁל רוּחַ וּנְשָׁמָה מִמָּקוֹם רְחוּק עֲלִיּוֹן נִכְבָּד מֵהַכֹּל. וְלְכֵן אוֹתוֹ מְזוֹן דְּקִיק מִן הַדְּקִיק יוֹתֵר מֵהַכֹּל. אֲשֶׁרִי חָלַקְסָם. זֶהוּ שְׁפָתוֹב הַחֲכָמָה תַּחֲיָה בְעֲלִיָּה. אֲשֶׁרִי חָלְקוֹ שֶׁל הַגּוֹף שֶׁיִּכּוֹל לְהִזּוֹן בְּמְזוֹן הַנֶּפֶשׁ. אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וַדַּאי כִּף הוּא. אֲבָל בְּזִמְן הַזֶּה אֵיךְ נִמְצְאִים מְזוֹנוֹת אֵלּוּ? אָמַר לוֹ, וַדַּאי שְׁיִפָּה שְׁאֵלֶת. בֹּא רְאֵה, וְזֶהוּ בְרוּר הַדְּבָר, מְזוֹן רֵאשׁוֹן הוּא מְזוֹן שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, אוֹתוֹ שֶׁבֹא מִשָּׁמַיִם וְאָרֶץ, וְהוּא מְזוֹן הַגּוֹף (שֶׁל הַכֹּל). מְזוֹן שֶׁהוּא יוֹתֵר עֲלִיּוֹן מִמֶּנּוּ, אוֹתוֹ שֶׁהוּא יוֹתֵר דְּקִיר, וּבֹא מִמָּקוֹם שֶׁהַדִּין שְׂרוּי, שְׁנִקְרָא צְדָק, וְזֶהוּ מְזוֹן הָעֲנִיִּים. וְסוּד הַדְּבָר - מִי שֶׁמְשָׁלִים לְעֲנִי, מְשָׁלִים לוֹ אוֹת אַחַת וְנַעֲשֶׂה צְדָקָה, וְסוּד זֶה - (מִשְׁלֵי י"א) גִּמְל נִפְשׁוּ אִישׁ חֶסֶד. גִּמְלֵיֹת חֶסֶדִים מִשְׁמַע, שֶׁהָרִי בְּדִין שְׂרוּי, וְהַשְּׁלִים לוֹ חֶסֶד, אִזּוֹ הוּא רַחֲמִים. מְזוֹן יוֹתֵר עֲלִיּוֹן מֵאַלֶּה, הוּא מְזוֹן עֲלִיּוֹן וְנִכְבָּד מִמָּקוֹם שְׁנִקְרָא שָׁמַיִם, וְהוּא דְקִיק מִכָּלֵם, וְהוּא מְזוֹן שֶׁל חוֹלִים. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (תהלים מא) ה' יִסְעֲדֵנוּ עַל עֶרֶשׁ דְּוִי כָּל מִשְׁכְּבוֹ הַפְּכֶת בְּחַלְיוֹ. ה' דוֹקָא. מָה הַטַּעַם? מִשׁוּם שֶׁהַחוֹלִים הִלְלוּ אֵינָם נְזוֹנִים אֶלֶּא בְּאוֹתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִמֶּשׁ. נוֹמְהוּ, חֵלֵב וּדָם. זֶהוּ שִׁכְתוֹב (יחזקאל

— זוהר תהלים —

מה) להקריב לי חלב ודם. וזהו מזון ממקום שנקרא שמים, והוא נכבד ועליון, דקיק מהכל].

מִזוֹן עֲלִיּוֹן קָדוֹשׁ וְנִכְבָּד זֶהוּ מְזוֹנוֹת שֶׁל רוּחוֹת וּנְשָׁמוֹת, וְהוּא מְזוֹן שֶׁל מְקוֹם רְחוֹק עֲלִיּוֹן, (מאותו מקום שנקרא נועם ה'). וְהִנְכַבֵּד מֵהַכֹּל הוּא מְזוֹן הַחֲבֵרִים שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה, וְהוּא מְזוֹן שֶׁבֶּא מַחְכְּמָה עֲלִיּוֹנָה. מָה הַטַּעַם מִמְּקוֹם זֶה? מִשׁוּם שֶׁתוֹרָה יֵצֵא מִחְכְּמָה עֲלִיּוֹנָה, וְאוֹתָם שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה נִכְנָסִים בְּעַקֵּר שְׂרָשִׁיָּהּ, וְלִכֵּן מְזוֹנָם בָּא מֵאוֹתוֹ מְקוֹם קָדוֹשׁ עֲלִיּוֹן. בָּא רַבִּי אֶלְעָזָר וְנִשְׁקַיָּדוּ. אָמַר, אֲשֶׁרֵי חִלְקֵי שְׁעֵמֶדְתִּי בַּדְּבָרִים הַלְלוּ! אֲשֶׁרֵי הַצַּדִּיקִים שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה יָמִים וְלַיְלֹת, שְׂזוֹכִים לָהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁכְּתוּב (דברים ל) כִּי הוּא חַיִּיךָ וְאַרְךָ יָמֶיךָ.

אֲכִילָה צְרִיכָה נְקִיּוֹת - כְּמוֹ מִלְאָכֵי הַשָּׁרֵת לְמַעַלָּה

לָחֶם אֲבִירִים אֲכַל אִישׁ (עח, כח): [זוהר חדש מדרש רות (דף ק"ה:)]
שְׁנִית - נְטִילַת יָדַיִם קִדְּם אֲכִילָה, מָה הַטַּעַם? מִשׁוּם שֶׁאֲכִילָה צְרִיכָה נְקִיּוֹת, כְּמוֹ שֶׁמִּלְאָכֵי הַשָּׁרֵת לְמַעַלָּה. שֶׁכָּף אָמַר רַב הַמְּנוּנָא סָבָא, מֵהוּ שֶׁכְּתוּב (תהלים עח) לָחֶם אֲבִירִים אֲכַל אִישׁ - הַלָּחֶם שֶׁמִּלְאָכֵי הַשָּׁרֵת אוֹכְלִים. מָה יוֹצֵא מִזֶּה? אֲלֵא מָה מִלְאָכֵי הַשָּׁרֵת אוֹכְלִים בְּקִדְּשָׁה וּבִטְהָרָה וּבְנְקִיּוֹת - אִף יִשְׂרָאֵל כֵּן צְרִיכִים לְאֲכַל בְּקִדְּשָׁה וּבִטְהָרָה, שֶׁכְּתוּב (ויקרא יא) וְהִתְקַדְּשֶׁתֶם. אֵלּוּ מִיָּם רֵאשׁוּנִים. וְהֵייתֶם קְדָשִׁים - אֵלּוּ מִיָּם אַחֲרוּנִים. כִּי קָדוֹשׁ - זֶה שְׁמֵן טוֹב. אֲנִי ה' - זו בְּרַכַּת

זוהר תהלים

המזון. וכך אומרים. והתקדשתם, שכל האוכל בקדשה ובטהרה ובנקיות, נדמה למלאכי השרת שהם קדושים. ושכתוב כי קדוש אני ה', מלמד שצריך כונה בברכת המזון. וכל האוכל בלא נטילת ידים, אכילתו טמא. והשכינה מה היא אומרת? (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין ואל תתאו למטעמתי. מה הטעם? משום שיש מדת פרענות בעולם, ושמו עין הרע. וכל האוכל בלא נטילת ידים, אותה המדה של פרענות שורה עליו. וכל אותו המאכל שלה הוא נקרא לחם רע עין.

שפך אומר רב המנונא סבא, שתי מדות עומדות על שלחנו של אדם, אחת מדת טוב, ואחת מדת רע. כשהאדם מקדש ידיו ומברך, מדת טוב אומרת: זהו שלחנו של הקדוש ברוך הוא. ומניחה ידיה על ראשו ואומרת לו: עבדי אתה, עבדו של מקום אתה, כמו שנאמר (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. וכשאינ אדם מקדש את ידיו ואוכל, מדת רע אומרת: זה שלי הוא! מיד שורה עליו ומטמאה אותו, ומאכלו נקרא לחם רע עין. מעשה היה בכבל, באיש אחד שזמן אותו העני לאכל. ראה אותו שלא נטל ידיו ואכל. אותו העני קם מהשלחן והלך לו. קרא לו ואמר לו: שב במקומך ואכל! אמר לו: חס ושלום שאני אכל עמך, שעליך כתוב (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין וכו', ולא עוד, אלא שמאכלך טמא, וכתוב (ויקרא יא) ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם. שכל מי ששורה עליו רוח רע

כו יִסַּע קָדִים בְּשָׁמַיִם וַיִּנְהַג בְּעֵזוֹ תִּימָן: כז וַיִּמָּטֵר עֲלֵיהֶם
 בְּעֶפְרָ שָׁאֵר וּבַחֹל יָמִים עוֹף בָּנָף: כח וַיִּפֹּל בְּקֶרֶב
 מַחְנֵהוּ סָבִיב לְמוֹשְׁפַנְתָּיו: כט וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׂבְּעוּ מְאֹד
 וַתֵּאֱוָתֶם יָבֵא לָהֶם: ל לא זָרוּ מִתֵּאֲוָתֶם עוֹד אֲכָלֶם
 בְּפִיהֶם: לא וְאַף אֱלֹהִים ^{הַקָּדוֹם בְּעַל הַיְהוּדָה} עָלָה בָהֶם וַיַּחַרֵּג
 בְּמוֹשְׁמֵינֵיהֶם וּבַחֹרֵי יִשְׂרָאֵל הַבְּרִיעַ: לב בְּכָל זֹאת חָמָא:
 עוֹד וְלֹא הֶאֱמִינוּ בְּנִפְלְאוֹתָיו: לג וַיִּבֹּל בַּהֶבֶל יְמֵיהֶם
 וַיִּשְׁנֹתֶם בַּבְּהֵלָה: לד אִם תִּרְגַּם וּדְרָשׁוּהוּ וְשָׁבוּ וַיִּשְׁחֲרוּ
 אֵל: לה וַיִּזְכְּרוּ כִּי אֱלֹהִים ^{הַקָּדוֹם בְּעַל הַיְהוּדָה} צוּרֵם וְאֵל עֲלִיּוֹן גֹּאֲלָם:
 לו וַיִּפְתְּוּהוּ בְּפִיהֶם וּבִלְשׁוֹנָם יִכְזְבוּ לוֹ: לו וְלָבָם לֹא נָכוֹן

————— זוהר תהלים —————

עֵינַי, מִקְבֵּל טְמֵאָה סְתוּמָה, שְׂאִין לָהּ פְּתִיחוֹת כָּלֵל. בָּא
 הַמַּעֲשֶׂה לְפָנַי חֲכָמִים, וְנִתְּנוּ לָאוֹתוֹ הָעֲנִי מֵאָה זִוְזִים. בָּכָה
 רַבִּי חֲגִי וְאָמַר, אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל! אֲשֶׁרִיכֶם עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה
 וּבַמַּצּוֹת! וּמָה הָעֲנִי, שְׁהִיָּה רַעֲב, וְעֶצֶר מַעְיֹ, וְשָׁמַר עֲצָמוֹ,
 וְלֹא חָשַׁשׁ אֶלָּא לְכַבּוֹד אָדוֹנוֹ - כִּמָּה שָׂכָר טוֹב עֵתִיד לְמִי
 שְׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה.

יחוד של תפלה וברכה תלוי בדבור ובדבר הפה
 ויפתוהו בפיהם ובלשונם יכזבו לו ולבם לא נכון עמו (עח,
 לו): [זוהר חדש פ' בהר (דף ט"א)] [גידבר ה' כו', (במדבר ו)
 כה תברכו. בא וראה, פיון שש"ץ סים תפלתו ובא לברך

— זוהר תהלים —

בְּרַכַת כְּהֻנִים, צָרִיךְ וְדַאי לְכוֹן בְּרִצּוֹן הַלֵּב לְבָרֵךְ אֶת הָעַם הַקְּדוֹשׁ. שְׂבַמְעֵשָׂה וּבְדַבּוֹר קוֹשֵׁר אֶת קֶשֶׁר הַיְחֻד, וַיִּמְצָא שְׁעַל יָדוֹ מִתְּבָרְכִים עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים. וְאִזְ צָרִיךְ לוֹ הַשׁ"ץ לֹאמֹר יְבָרְכֶךָ ה' - כָּל־פִּי הִחִיכַל, וַיִּשְׁמָרְךָ - לְהִסְתַּכַּל לְצַד יְמִינוֹ, לְהַמְשִׁיךְ חוּט שֶׁל חֶסֶד עַל הָעַם הַקְּדוֹשׁ בְּרֵאשׁוֹנָה. וְאַחַר כֵּן יֹאמֶר יָאֵר ה' כָּל־פִּי הִחִיכַל. פָּנִיו אֵלֶיךָ וַיַּחַנֵּךְ, וַיִּסְתַּכַּל לְצַד שְׂמָאלוֹ, לְיַחַד בְּיָמֶיךָ, מִשּׁוֹם שְׂמִקּוֹר הַבְּרָכָה הוּא מֵצַד הַיָּמִין. וְאִזְ כָּל הַצַּד שֶׁל שְׂמָאל מִסְתַּלַּק, וְאִין נֶזֶק כָּלָל. וְאִזְ, יִשָּׂא ה' פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׂם לְךָ שְׁלוֹם, וְזוֹהֵי תַפְּלָה שְׁלֵמָה.

אִי לוֹ לְמִי שְׂבָא לְפִתּוֹת אֶת אֲדוֹנוֹ בְּלֵב רַחוּק וְלֹא בְּרִצּוֹן שְׁלֵם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים עח) וַיִּפְתּוּהוּ בְּפִיהֶם וּבִלְשׁוֹנָם יִכְזְבוּ לוֹ וְלִבָּם לֹא נִכּוֹן עִמּוֹ. וְזֵהוּ שְׁלִיחַ הַצְּבוֹר, שְׂיִתְבוֹנֵן בְּרֵאשׁוֹנָה בְּצַד שְׂמָאלוֹ, כְּדִי שְׂיִתְעוֹרֵר צַד הַדָּיִן בְּרֵאשׁוֹנָה, וְעַל יָדוֹ יֵשׁ פְּרוּד וְלֹא קֶשֶׁר. שְׂהַיְחוּד שֶׁל תַּפְּלָה וּבְרָכָה תְּלוּי בְּדַבּוֹר וּבְדַבְרֵי הַפֶּה, וְהַכֵּל תְּלוּי בְּעֵקֶר הַמַּעֲשֵׂה. וּמִי שֶׁלֹּא מִכִּיר אֶת עֵקֶר הַמַּעֲשֵׂה, אִין עֲבוּדָתוֹ עֲבוּדָה. וְאִם פּוֹגֵם הַמַּעֲשֵׂה בְּדַבּוֹר, לֹא נִמְצָא מְקוֹם לְהַשְׁרוֹת בּוֹ בְּרָכָה, וְאִין תַּפְּלָתוֹ תַּפְּלָה, וְנִפְגָּם אוֹתוֹ הָאִישׁ לְמַעְלָה וּלְמַטָּה. אִי לְאוֹתוֹ הָאִישׁ שְׂפוּגִים תַּפְּלָתוֹ, עֲבוּדַת רְבוֹנוֹ. עָלָיו כָּתוּב (ישעיה א) כִּי תִבְאוּ לִרְאוֹת כּוֹ, רְמַס חֲצָרֵי לֹא תוֹסִיפוּ הִבִּיא וְגוֹ', לֹא אוֹכַל אֲוֶן וְעֵצָרָה.

עֲמוּ וְלֹא נֶאֱמַנּוּ בְּבְרִיתוֹ: לֹחַ וְהוּא רַחוּם יִכְפֹּר עֵוֹן וְלֹא יִשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אָפוֹ וְלֹא יַעִיר כָּל חַמַּתּוֹ:

— זוהר תהלים —

אם תפלה אינה שלמה כמה מלאכי חבלה רודפים אחריה

וְהוּא רַחוּם יִכְפֹּר עֵוֹן וְגו' (עח, לח): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף כג:)]
 ואם תפלה אינה שלמה, כמה מלאכי חבלה רודפים אחריה, כמו שנאמר (איכה א) כל רדפיה השיגוה בין המצרים, ולכן מתפללים (תהלים עח) והוא רחום יכפר עון - זה סמאל שהוא נחש. ולא ישחית - זה המשחית. והרבה להשיב אפו - זה אף. ולא יעיר כל חמתו - זו חמה, כדי שלא ירדפו אחר התפלה. וכמה מלאכי חבלה תלויים מהם. שבעה ממנים הם, ותלויים מהם שבעים, ובכל רקיע ורקיע הם מקטרגים, ותלויים מהם עשרת אלפים רבוא. ואם תפלה עולה שלמה בעטוף של מצוה ותפלין על הראש והזרוע, נאמר בהם (דברים כח) וראו כל עמי הארץ כי שם יהו"ה נקרא עליך ויראו ממך. שם ה' פרשוה שהיא תפלין של ראש. ומי שרואה שם יהו"ה על הראש בתפלה שהיא אדנ"י (יהו"ה), מיד כלם בורחים. זהו שכתוב (תהלים צא) יפול מצדך אלף וגו'.

בשבת אין דין גיהנום אפילו לרשע הגדול ביותר אלא אם כן
 רשע שחלל שבת תמיד

[זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קנ"א.)] בכל ערב שבת כשמתקדש היום, הכרוזים הולכים בכל אותם מדורי הגיהנום: הסתלקו דיני הרשעים, שהרי המלך הקדוש בא, והיום מתקדש, והוא מגן

— זוהר תהלים —

על הכל. ומיד מסתלקים הדינים ויש לרשעים מנוחה. (וכל אותם מחללי שבתות ומועדים בפרהסיא, דינים מסתלקים מעליהם) (ואפלו עובדי כוכבים ומזלות שלא נצטוו לשמר שבתות ומועדים, שם שומרים בעל כרחם) אַבְל אֵשׁ הַגִּיהֶנֶם לֹא שׁוֹכֶכֶת מֵעַל אֱלֹה שְׁלֵא שְׁמָרוּ שַׁבַּת לְעוֹלָמִים, וְכָל רִשְׁעֵי הַגִּיהֶנֶם שׁוֹאֲלִים עֲלֵיהֶם: מַה שׁוֹנִים אֱלֹה שְׁאִין לָהֶם מְנוּחָה מִכָּל הָרִשְׁעִים שֶׁל כָּאן?! וְאוֹתָם בְּעֲלֵי הַדִּין מְשִׁיבִים לָהֶם: אֱלֹה הֵם הָרִשְׁעִים שֶׁכִּפְרוּ בְּקִדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְעָבְרוּ עַל כָּל הַתּוֹרָה. מִשּׁוֹם שְׁלֵא שְׁמָרוּ שַׁבַּת שָׁם, לְכֵן אֵין לָהֶם מְנוּחָה לְעוֹלָמִים. וְכָל אוֹתָם הָרִשְׁעִים יוֹצְאִים מִמְּקוֹמָם, וְנִתְּנָת לָהֶם רְשׁוּת לְלַכֵּת וְלִרְאוֹת אוֹתָם. וּמִלֶּאךָ אֶחָד שֶׁשְׁמוֹ סַנְטָרִיא"ל הוֹלֵךְ וּמוֹצִיא אֶת אוֹתוֹ הַגּוֹף שֶׁלָּהֶם וּמְכַנִּיסוֹ לַגִּיהֶנֶם לְעֵינֵי הָרִשְׁעִים, וְרוֹאִים אוֹתוֹ שֶׁמְעַלָּה תוֹלְעִים, וְלִנְשָׁמָה אֵין מְנוּחָה בְּאֵשׁ הַגִּיהֶנֶם. וְכָל אוֹתָם הָרִשְׁעִים שֶׁשָׁם סוֹבְבִים אֶת אוֹתוֹ הַגּוֹף וּמְכַרְיִזִים עָלָיו: זֶהוּ פְלוֹנֵי הָרִשָּׁע שֶׁלֹּא חָשַׁשׁ לְכַבּוֹד רְבוּנוֹ, וְכִפֵּר בְּקִדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכִפֵּר בְּכָל הַתּוֹרָה כְּלָה. אוֹי לוֹ! טוֹב שְׁלֵא נִבְרָא וְלֹא יָבֵא לְדִין הַזֶּה וְלַבּוֹשָׁה הַזֶּה! זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (ישעיה טו) וַיֵּצְאוּ וַרְאוּ בְּפִגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי כִי תוֹלְעֶתָם לֹא תָמוּת וְאִשָּׁם לֹא תִכְבֶּה וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בָּשָׂר. כִּי תוֹלְעֶתָם לֹא תָמוּת - מִן הַגּוֹף. וְאִשָּׁם לֹא תִכְבֶּה - מִן הַנְּשָׁמָה. וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בָּשָׂר - וְהָיוּ דֵי רָאוֹן, עַד שֶׁכָּל רִשְׁעֵי הָעוֹלָם שֶׁל שָׁם יֵאמְרוּ דֵי לְרֵאִיָּה הַזֶּה.

רבי יוסי אומר, ודאי כך זה, משום ששבת היא כנגד כל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

התורה, והתורה היא אש - משום שעברו על אש התורה, הרי אש הגיהנם דולק, שלא שוכך מעליהם לעולמים. אמר רבי יהודה, לאחר כשיוצאת שבת, בא אותו מלאך ומחזיר אותו גוף לקברו, ונדונים שניהם, זה לצדו וזה לצדו. וכל זה בעוד שהגוף קיים על בריו, שהרי פיון שהגוף נתעכל, אין לגוף את כל הדינים הללו, והקדוש ברוך הוא פתוב בו, ולא יעיר כל חמתו. כל רשעי העולם, בעוד שהגוף שלם בכל איבריו בתוך הקבר, נדונים גוף ורוח, לכל אחד דין כראוי לו. פיון שהגוף נתעכל, דין הרוח שוכך. מי שצריך לצאת, יוצא. ומי שצריך להיות עליהם מנוחה, יש להם מנוחה. ומי שצריך להיות עפר ואפר תחת רגלי הצדיקים, כל אחד ואחד כראוי לו נעשה לו. ולכן כמה טוב להם, בין לצדיקים בין לרשעים, להיות גופם דבוק בארץ ולהרקב בתוך העפר לזמן קרוב ולא להיות בקיום כל אותו זמן רב, כדי לדון גוף ונפש ורוח תמיד (בכל יום). שהרי אין להם כל צדיק וצדיק בעולם שאין לו דין הקבר, משום שאותו מלאך הממנה על הקברים עומד על הגוף ודן אותו בכל יום ויום. אם לצדיקים כך - על אחת כמה וכמה לרשעים. ובזמן שהגוף נרקב ונבלה בעפר, הרי הדין שוכך מהכל, פרט לאותם חסידים העמודים של העולם שהם ראויים להעלות נשמתם לאותו מקום עליון שראוי להם, ומעטים הם בעולם.

זוהר תהלים

אימתי יש דין גיהנום – תקנת והוא רחום – ומדוע אין
אומרים אותה בימים טובים

[זוהר חדש מדרש רות (ד' צ"א:)] ושלשה ממנים שולטים בגיהנום
מתחת ידי דומה. והם: משחית, אף, חמה. וכל האחרים
ממנים תחתם. וכל אותם הממנים רצים ושבים, ודנים בם
נפשותם של רשעים. וכל אותם כחות של מלאכי חבלה,
כלם מרעישים גיהנום, ונשמע קולם ברקיע. וקול הרשעים
בגיהנום צוחים ואומרים: וי וי! ואין מרחם עליהם. ועל
כל אלו השלשה ממנים, עם שאר כחות של מלאכי חבלה,
שמרעישים גיהנום, אמר עליהם הכתוב (ישעיה 10) קול שאון
מעיר קול מהיכל קול ה' משלם גמול לאיביו. כנגד
שלשה משחיתים הללו, ששולטים כל ימי השבוע. מזמן
תפלת ערבית, כל הלילה, דנים לאותם אשר (שם כט) היה
במחשך מעשיהם וגו', ומרהררים הרהורים על משכבותם.
ועליהם אמר הכתוב (שם) והיה במחשך מעשיהם וגו'.
(מיכה ב) הוי חשבי און ופעלי רע על משכבותם וגו'.
וכיון שהתחילו, גומרים ביום על כלם. אבל התחלת
הדין ברשעים בגיהנום משתחשף הלילה. ועל זה נקראים
לילות, כמו שנאמר (שיר ג) מפחד בלילות. ואמר רבי
אלכסנדראי, מפחדה של גיהנום. ולפיכך תקנו בתפלת
ערבית כל ימי השבוע, והוא רחום יכפר עון. על כי
מאותה שעה שתחשך, דנים את הרשעים בגיהנום על
ידי המשחיתים, שהם משחית אף וחמה. וכלם נכללים

לֹט וַיִּזְכָּר בִּי בָשָׂר הַמָּה רֹחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב: מ כַּמָּה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּזֶה שֶׁל וְהוּא רַחוּם. מִשְׁחִית, זֶהוּ שְׁכַתוּב (תהלים עח) וְלֹא יִשְׁחִית. אַף, שְׁכַתוּב וְהִרְבָּה לְהִשִּׁיב אָפוּ. חָמָה, שְׁכַתוּב וְלֹא יַעִיר כָּל חַמָּתוֹ. וּלְפִיכֹךְ תִּקְנֵנוּ לֹמַר וְהוּא רַחוּם בִּימֵי הַחַל וְלֹא בַשֶּׁבֶת. שְׁפִינֵן שְׁנַכְנַס שְׁבַת, מִסְתַּלַּק הַדִּין מִן הָעוֹלָם, וְהִרְשָׁעִים בְּגִיחָנָם יֵשׁ לָהֶם מְנוּחָה, וּמִלְאָכֵי חַבְלָה אֵינָם שׁוֹלְטִים עֲלֵיהֶם מִשְׁעָה שְׁקֵדֵשׁ הַיּוֹם.

וְעַל כֵּן אֵין אוֹמְרִים בְּעָרֵב שְׁבַת וְהוּא רַחוּם, שְׁלֹא יִתְעוֹרְרוּ מִלְאָכֵי חַבְלָה. וּלְפִיכֹךְ הוּא אָסוּר מִפְּנֵי כְבוֹדוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמַּגֵּן עַל הָרְשָׁעִים בַּשֶּׁבֶת, לְהוֹרוֹת שְׁכָבֵר נִסְתַּלַּק הַדִּין מִן הָעוֹלָם, וַיִּכָּבֵר אֵין רְשׁוֹת לְמַחְבְּלִים לְחַבֵּל. לְשׁוֹמֵר שְׁהִיָּה מְלָקָה אֶת הָרְשָׁעִים. בָּא הַמֶּלֶךְ לְהִגֵּן עֲלֵיהֶם, וְשָׁם אוֹתוֹ לְפָנָיו. כִּיּוֹן שְׁעוֹמֵד לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, מִי שְׁמִפְחִידֵם בַּמְּלָכוֹת, הָאֵין זֶה קְלוֹנוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ? כִּף הַמֶּלֶךְ הוּא הַשֶּׁבֶת, נוֹטֵל אֶת רְשָׁעֵי הַגִּיחָנָם לְפָנָיו, וּמִגֵּן עֲלֵיהֶם, וְכָל הַשׁוֹמְרִים מְעַבְּרִים מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ. מִי שְׁנוֹטֵל רְצוּעָה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ וּמִפְחִיד אוֹתָם, הָאֵין הוּא קְלוֹנוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ? וְהוּא הַדִּין שְׁאֵין לֹמַר שׁוֹמֵר עִמּוֹ יִשְׂרָאֵל.

אוֹי לָהֶם מִי שְׁגוֹרְמִים שְׁיִלֵּךְ לוֹ מִן הָעוֹלָם וְלֹא יָשׁוּב לְעוֹלָם שְׁאֵלוֹ הֵם שְׁעוֹשִׂים אֶת הַתּוֹרָה יִבְשָׁה וְלֹא רוֹצִים לְהַשְׁתַּדֵּל בְּחֻכְמַת הַקְּבָלָה

וַיִּזְכָּר בִּי בָשָׂר הַמָּה רֹחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב (עח, לט): [זוהר - תיקוני הזוהר תקונא תלתין (דף עג: עג) זוהר תורה] הַנְּתִיב הַשְּׁנִי, וְרוּחַ

וַיִּמְרוּהוּ בַמִּדְבָּר יַעֲצִיבוּהוּ בִישִׁימוֹן: מֵא וַיִּשׁוּבוּ וַיִּנְסוּ אֶל
 וַקְדוּשׁ יִשְׂרָאֵל הַתּוֹן: מֵב לֹא זָכְרוּ אֶת יְדוֹ יוֹם אֲשֶׁר
 זוהר תהלים

אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם. מֵה זֶה רוּחַ? אֲלֵא בּוֹדָא
 בְּזִמְן שְׁהַשְׁכִּינָה יוֹרֶדֶת לְגַלּוֹת, הָרוּחַ הַזֶּה נוֹשֶׁבֶת עַל
 אוֹתָם שְׁמַתְעִסְקִים בַּתּוֹרָה, מִשׁוּם שְׁהַשְׁכִּינָה נִמְצָאת
 בִּינֵיהֶם, וְהָרוּחַ הַזֶּה נַעֲשִׂית קוֹל, וְתֹאמַר כָּךְ: אוֹתָם יִשְׁנִים
 שְׁשֹׁנָה בְּנַחֲרֵיהֶם, סְתוּמֵי הָעֵינַיִם וְאֶטוּמֵי הַלֵּב, קוּמוּ
 וְהִתְעוֹרְרוּ אֶל הַשְׁכִּינָה, שֵׁישׁ לָכֶם לֵב בְּלֵי הַשְּׁכָל לְדַעַת
 אוֹתָהּ, וְהִיא בִּינֵיכֶם. וְסוּד הַדְּבָר - קוֹל אוֹמֵר קְרָא, כְּמוֹ
 קְרָא נָא הִישׁ עוֹנֵךְ וְאֵל מִי מְקוֹדְשִׁים תִּפְנֶנָּה, וְהִיא אוֹמֶרֶת
 מָה אֶקְרָא, כָּל הַבְּשׂוֹר חֲצִיר, הַכֹּל הֵם כְּבֹהֲמוֹת שְׂאוּכְלוֹת
 חֲצִיר, וְכֹל חֲסָדוֹ כְּצִיץ הַשָּׂדֶה, כָּל הַחֲסָד שְׁעוֹשִׂים,
 עוֹשִׂים לְעֶצְמָם. וְאֶפְלוּ כָּל אֱלוֹ שְׁמַשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, כָּל
 חֲסָד שְׁעוֹשִׂים - לְעֶצְמָם עוֹשִׂים. בְּאוֹתוֹ זִמְן וַיִּזְכֹּר פִּי
 בְּשׂוֹר הַמָּה רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב לְעוֹלָם, וְזוֹהֵי רוּחוֹ שֶׁל
 מְשִׁיחַ, אוֹי לָהֶם מִי שְׂגוֹרְמִים שְׁיִלְךְ לוֹ מִן הָעוֹלָם וְלֹא
 יָשׁוּב לְעוֹלָם, שְׂאֵלוֹ הֵם שְׁעוֹשִׂים אֶת הַתּוֹרָה יְבֹשָׁה, וְלֹא
 רוֹצִים לְהַשְׁתַּדֵּל בְּחֻכְמַת הַקְּבָלָה, וְגוֹרְמִים שְׁמַסְתַּלַּק מֵעֵין
 הַחֻכְמָה, שֶׁהִיא י' מְמַנָּה, וְנִשְׂאֶרֶת ב' יְבֹשָׁה, אוֹי לָהֶם
 שְׂגוֹרְמִים עֲנִיּוֹת וְחָרֵב וּבִזָּה וְהָרֵג וְאֶבְדָּן בְּעוֹלָם, וְהָרוּחַ
 הַזֶּה שְׁמַסְתַּלַּקֶת הִיא רוּחַ הַמְּשִׁיחַ, כְּמוֹ שְׁנַתְּבָאָר, וְהִיא
 רוּחַ הַקְּדוֹשׁ, וְהִיא רוּחַ חֻכְמָה וּבִינָה רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה,
 רוּחַ דַּעַת וַיִּרְאֵת יְהו"ה.

פָּדָם מִנִּי צָר: ^{מג} מִן אֲשֶׁר שָׁם בְּמִצְרַיִם אֶתֹתָיו וּמוֹפְתָיו
בְּשִׁדְהָ צִעֲזָן: ^{מד} וַיִּחַפֵּךְ לָדָם יְאִרִיחֶם וַיְגַזְלִיחֶם בַּל
יִשְׁתַּיִזוּן: ^{מה} מִה יִשְׁלַח בָּהֶם עָרֹב וַיֹּאכְלֵם וַיִּצְרַדְדֵע
וַתִּשְׁחִיתֵם: ^{מו} וַיִּתֵּן לְחִסּוּל יְבוּלָם וַיַּנְעִים לְאַרְבָּה:
מז וַיִּחַרְג בַּבָּרָד גַּפְנָם וַיִּשְׁקְמוּתָם בַּחֲנַמְל: ^{מח} וַיִּסְגֵר
לַבָּרָד בְּעֵירָם וּמִקְנֵיהֶם לְרִשְׁפִּים: ^{מט} וַיִּשְׁלַח בָּם חֲרוֹן
אָפוּ עֲבָרָה וְזַעַם וַצָּרָה מִשְׁלַחַת מִלְּאֲבֵי רָעִים: ^נ וַיִּפְלֵם
נְתִיב לְאָפוּ לֹא חָשַׁךְ מִמּוֹת נַפְשָׁם וַחִיתָם לְדַבָּר
הַסְּגִיר: ^{נא} וַיִּןּךְ כָּל כְּבוֹד בְּמִצְרַיִם רֵאשִׁית אוֹנִים בְּאַהֲלֵי
חָם: ^{נב} וַיִּסַּע כְּצֹאן עֲמוֹ וַיִּנְחָגֵם כַּעֲדָר בַּמִּדְבָּר: ^{נג} וַיִּנְחָם
לְבַטַח וְלֹא פָחַדוּ וְאֵת אוֹיְבֵיהֶם פָּסַח הָיִם: ^{נד} וַיְבִיֵאֵם
אֶל גְּבוּל קְדָשׁוֹ חֵר זֶה קִנְיָתָה יְמִינוֹ: ^{נה} וַיִּגְרַשׁ מִבְּנֵיהֶם
גִּזְוִים וַיִּפְּלֵם בַּחֲבַל נַחֲלָה וַיִּשְׁכַּן בְּאַהֲלֵיהֶם שְׂבָטֵי
יִשְׂרָאֵל: ^{נו} וַיִּנְסוּ וַיִּמְרוּ אֶת אֱלֹהִים <sup>תקנה בעל חובות
וּבְעֵי חֲבוֹתָם מִיָּמִים</sup> עֲלִיזוֹן וְעֵדוּתָיו
לֹא שָׁמְרוּ: ^{נז} וַיִּסְגּוּ וַיִּבְגְּדוּ בְּאֲבוֹתָם נִהַפְכוּ בְּקִשְׁת
רַמְיָה: ^{נח} וַיִּבְעִיסוּהוּ בְּכַמּוֹתָם וּבְפִסְלֵיהֶם יִקְנִיאוּהוּ:
נט שָׁמַע אֱלֹהִים <sup>תקנה בעל חובות
וּבְעֵי חֲבוֹתָם מִיָּמִים</sup> וַיִּתְעַבֵּר וַיִּמָּאֵם מְאֹד בְּיִשְׂרָאֵל:
ס וַיִּשְׁשׁ מִשְׁכַּן שְׁלוֹ אֶהֱלֵ שִׁכְן בְּאָדָם: ^{סא} וַיִּתֵּן לְשָׂבִי
עִזוֹ וַתִּפְּאֲרֵהוּ בְיַד צָר: ^{סב} וַיִּסְגֵר לְחָרֹב עֲמוֹ וּבְנַחֲלָתוֹ
הִתְעַבֵּר: ^{סג} בַּחֲזִירוֹ אָכְלָה אִשׁ וּבָתוּלָתוֹ לֹא הוּלְלָו:

סד בַּהֲנִי בַחֲרֵב נָפְלוּ וְאַל־מִנְתִּיזוּ לֹא תִבְכְּיֶנָּה: סה וַיִּקַּן
 בְּיָשָׁן אֲדָנִי בְּגִבּוֹר מִתְרוֹזֵן מִיָּזִן: סו וַיִּדְ צָרִיו אַחֲזָר
 חֲרַפְתָּ עוֹלָם נָתַן לָמוֹ: סז וַיִּמָּאֵם בְּאֵחֶל יוֹסֵף וּבְשֹׁכֵט
 אֲפָרַיִם לֹא בָחַר: סח וַיִּבְחַר אֶת שֹׁכֵט יְהוֹנָדָה אֶת הַר
 צִיּוֹן אֲשֶׁר אָהֵב: סט וַיִּבֶן בְּמוֹ רָמִים מִקְדָּשׁוֹ בְּאַרְצָן
 יְסֻדָּה לְעוֹלָם: ע וַיִּבְחַר בְּדוֹד עֲבָדָיו וַיִּקְחֵהוּ מִמִּבְּלָאֵת
 צִאֵן: עא מֵאַחַר עֲלֹת הַבְּיָאוֹ לְרַעוֹת בְּיַעֲקֹב עִמּוֹ
 וּבְיִשְׂרָאֵל נִחְלָתָיו: עב וַיִּרְעַם כְּתָם לְבָבוֹ וּבַתְּבוּנֹת
 בְּפִיו יִנְחָם:

טז לחודש

עמי א מִזְמוֹר לְאַסַּף אֱלֹהִים תקנה בעל הדיבור תקנה במופתים בלתי כָּאוּ גוֹיִם בְּנַחֲלָתְךָ
 טִמְאוּ אֶת חֵיבֶל קִדְשֶׁךָ שְׁמוֹ אֶת יְרוּשָׁלַם לְעֵימִם:
 ב נָתַנּוּ אֶת נְבִלַת עֵבְרֶיךָ מֵאַבָּל לְעוֹף הַשָּׁמַיִם בָּשָׂר
 חֲסִידֶיךָ לְחַיְתוֹ אָרֶץ: ג שָׁפְכוּ דָמָם בַּמִּים סְבִיבוֹת
 יְרוּשָׁלַם וְאִין קוֹבֵר: ד הֵינְנִי חֲרָפָה לְשֹׁכְנֵינוּ לְעַג וְקָלָם
 לְסְבִיבוֹתֵינוּ: ה עַד מָה יְהוָה־^{וְיָהוָה} תֶּאֱנֶנְךָ לְנֹצֶחַ תִּבְעֵר
 בָּמוֹ אִישׁ קִנְאֲתְךָ: ו שָׁפַךְ חַמָּתְךָ אֶל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא
 יֵדְעוּךָ וְעַל מַמְלָכוֹת אֲשֶׁר בְּשִׂמְךָ לֹא קָרְאוּ: ז כִּי אָבֵל
 אֶת יַעֲקֹב וְאֶת גְּוָהוּ הַשְּׁמוֹ: ח אֵל תִּזְכָּר לָנוּ עֲזֹנַת רֵאשִׁימִים
 מִהֵר יִקְדְּמוּנוּ רַחֲמֶיךָ כִּי דִלּוֹנוּ מָאֹד: ט עֲזָרְנוּ אֱלֹהֵי

❧ ————— ❧ שימוש תהלים ❧ ————— ❧

להכניע שונאים

אלהים באו גוים (עט, א): [שימוש תהלים לפרק עט] טוב לאמרו
 להמית שונאים.

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

הַקִּבְ"ה פָּרַחַם אֵב עַל בָּנִים וְאִין זוֹכֵר לָנוּ הָעוֹזְנוֹת

אל תזכר לנו עונת ראשנים מהר יקדמונו וגו'. (עט, ח): [זוהר
 בראשית פ' ויחי (דף רכט:)] רבי חזקיה ורבי יוסי ירבי יהודה
 היו הולכים בדרך. אמר רבי יוסי, כל אחד ואחד מאתנו יאמר
 דברי תורה. פתח רבי יהודה ואמר, (תהלים עט) אל תזכר לנו

————— תהלים ספר שלישי | טז לחודש | מזמור עט —————

— זוהר תהלים —

עונת ראשנים מהר יקדמונו וגו'. בא ראה, הקדוש ברוך הוא, באהבת ישראל אוהב אותם, שהם גורלו וירשתו, לא מסתכל אחר בדינם, פרט לו לבדו. וכיון שהוא מסתכל בדינם, מתמלא עליהם רחמים, משום שהוא כאב שמרחם על הבנים, כמו שנאמר (שם קג) כרחם אב על בנים רחם ה' וגו'. וכיון שנמצאים להם חטאים, מעביר אותם ראשון ראשון, עד שמעביר כלם מלפניו. וכיון שהעביר כלם מלפניו, לא נשארים עליהם חטאים לתת שלטון לצד האחר של דין עליהם.

בא לחטא לפניו ככתחלה - אותם חטאים ראשונים שהעביר מלפניו, חשב עליהם, ולכן כתוב אל תזכר לנו עונת ראשנים מהר יקדמונו רחמיהו וגו'. שאם רחמיהו לא יקדימו על ישראל, לא יוכלו לעמד בעולם. משום שכמה הם בעלי הדין הקשה, בעלי מגנים, וכמה מלשינים שעומדים עליהם שלישראל למעלה, ואלמלא שהקדים הקדוש ברוך הוא רחמים על ישראל, עד שלא ישגיח בדינם, לא יוכלו לעמד בעולם. ועל זה מהר יקדמונו רחמיהו כי דלוננו מאד, דלות של מעשים טובים, דלות של מעשים כשרים [לפני הקדוש ברוך הוא]. בא תראה, אלמלא יסגלו ישראל מעשים כשרים לפני הקדוש ברוך הוא, לא היו עומדים עמים עובדי כוכבים ומזלות בעולם, אבל ישראל הם גורמים לשאר עמים עובדי כוכבים ומזלות לזקף ראשיהם בעולם. שאלמלא ישראל לא היו חוטאים לפני

וְשָׁעֲנוּ עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמֶךָ וְהִצִּילֵנוּ וּכְפַר עַל
תקיעת חובות
 חַטֹּאתֵינוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: י לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אֵיחָ אֱלֹהֵיהֶם
תקיעת חובות
 הַשְּׁפוּדָ: יֵא תָבוֹא לְפָנֶיךָ אֲנִקְתָּ אֶסִיר כְּגֹדֶל זְרוּעֶךָ הַזֹּתֵר
 זוהר תהלים

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁאָר עַמִּים עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת נִכְפִּים
 לְפָנֶיהֶם. וּבֹא רְאֵה, אֲלֵמְלֵא שְׁהַמְשִׁיכוּ יִשְׂרָאֵל בְּמַעֲשֵׂים רָעִים
 לְצַד אַחַר בְּאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, הֲרֵי נִתְבָּאָר, שְׁלֹא יִשְׁלְטוּ עַמִּים
 עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת בְּאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, וְלֹא הִגְלוּ מֵעַל
 הָאָרֶץ, וְעַל זֶה כָּתוּב כִּי דִלּוֹנוּ מְאֹד, שְׁאִין לָנוּ מַעֲשִׂים כְּשָׂרִים
 כְּרֹאוֹי, וְלָכֵן כִּי דִלּוֹנוּ מְאֹד מֵהָר יִקְדָּמוֹנוּ רַחֲמֶיךָ

אֲלֵמְלֵא כָּל אוֹתָן טוֹבוֹת שְׁמֹחֲכִים וְרוֹאִים שְׁפִתוֹבִים בַּתּוֹרָה
 לֹא הָיוּ יְכוּלִים לַעֲמֹד וְלִסְבֹּל אֶת הַגְּלוּת אֲבָל הוֹלְכִים לְבֵית
 מוֹדְרָשׁוֹת פּוֹתְחִים סְפָרִים וְרוֹאִים כָּל אוֹתָן טוֹבוֹת שְׁמֹחֲכִים
 וְרוֹאִים שְׁפִתוֹבִים בַּתּוֹרָה שֶׁהִבְטִיחַ לָהֶם הַקַּב"ה עֲלֵיהֶם
 וּמִתְנַחֲמִים בְּגִלוּתָם

לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אֵיחָ אֱלֹהֵיהֶם וְיִדְעוּ בְּגוֹיִם לְעֵינֵינוּ נִקְמַת
 דָּם עֲבֹדֵיךָ הַשְּׁפוּדָ (עמ, י): [זוהר ח"ב (דף קפ"ח): זוהר תורה]
 פֶּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (ישעיה מא) הֵן יִבְשׁוּ וְיִכְלְמוּ כָּל הַנְּחָרִים
 בְּךָ וְגו'. עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת לְיִשְׂרָאֵל כָּל אוֹתָן
 טוֹבוֹת שְׁאָמַר עַל יְדֵי נְבִיאֵי הָאֱמֶת, וְיִשְׂרָאֵל סָבְלוּ עֲלֵיהֶם
 כְּמָה רְעוֹת בְּגִלוּתָם. וְאֲלֵמְלֵא כָּל אוֹתָן טוֹבוֹת שְׁמֹחֲכִים
 וְרוֹאִים שְׁכַתוֹבִים בַּתּוֹרָה, לֹא הָיוּ יְכוּלִים לַעֲמֹד וְלִסְבֹּל אֶת

בְּנֵי תְמוּנָתָהּ: יב וְהֵשֵׁב לְשִׁבְנֵינוּ שְׂבָעָתִים אֶל חֵיקְךָ
 חֲרַפְתָּם אֲשֶׁר חֲרַפְנוּךָ אֲדֹנָי: יג וְאַנְחֵנו עִמָּךְ וְצֹאן מְרֵעִיתְךָ
 נִזְדָּה לְךָ לְעוֹלָם לְדֹר וָדֹר נִסְפָּר תִּהְלָתְךָ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הַגְּלוּת. אָבֵל הוֹלְכִים לְבֵית מְדַרְשׁוֹת, פּוֹתְחִים סְפָרִים, וְרוֹאִים
 כָּל אוֹתָן טוֹבוֹת שְׂמַחֲכִים, וְרוֹאִים שְׂכַתוּכִים בַּתּוֹרָה שֶׁהִבְטִיחַ
 לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲלֵיהֶם, וּמִתְנַחֲמִים בְּגִלוּתָם, וּשְׂאֵר
 הָעַמִּים מְחַרְפִּים וּמְגַדְפִּים אוֹתָם וְאוֹמְרִים: אֵיךְ אֵלֵיכֶם?
 אֵיךְ אוֹתָן טוֹבוֹת שְׂאֵתָם אוֹמְרִים שְׂמַעְתָּדוֹת לָכֶם, וְכִי כָּל עַמִּי
 הָאָרֶץ יִתְבַּיְשׁוּ מִכֶּם?

זֶהוּ שְׂכַתוּב, (שם 10) שְׂמַעוּ דְבַר ה' הַחֲרָדִים אֶל דְּבָרוֹ אָמְרוּ
 אַחֲיֵכֶם שְׂנֵאִיכֶם וְגו'. מַה זֶה הַחֲרָדִים אֶל דְּבָרוֹ? אֵלּוּ
 שֶׁסָּבְלוּ כַּמָּה רְעוּת, כַּמָּה שְׂמוּעוֹת שְׂמַעוּ אֵלֶּה עַל אֵלֶּה וְאֵלֶּה
 אַחַר אֵלֶּה וְחָרְדוּ עֲלֵיהֶן, כְּמוֹ שְׂנֵאָמַר (ירמיה ל) כִּי וְגו' קוֹל
 חֲרָדָה שְׂמַעְנוּ פַחַד וְאִין שְׁלוֹם וְגו'. אוֹתָם חֲרָדִים תָּמִיד אֶל
 דְּבָרוֹ כְּשֶׁנַּעֲשֶׂה הַדִּין. אָמְרוּ אַחֲיֵכֶם שְׂנֵאִיכֶם - אֵלֶּה הֵם
 אַחֲיֵכֶם בְּנֵי עֶשׂוֹ. מְנַדִּיכֶם - כְּמוֹ שְׂנֵאָמַר (איכה ד) סוּרוּ טָמֵא
 קְרָאוּ לָמוֹ. שְׂאִין עִם שְׂמִכְזִים אוֹתָם בְּפָנִים וְרוֹקְקִים בְּפָנֵי
 יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ בְּנֵי אָדוּם, וְכֹלָם אוֹמְרִים שְׂטֵמָאִים כְּמוֹ נְדָה, וְזֶהוּ
 מְנַדִּיכֶם. לְמַעַן שְׂמִי יִכְבֹּד ה', אָנוּ (שאוֹמְרִים) בְּנֵי אֵל חַי, שְׂבָנוּ
 יִתְכַבֵּד שְׂמוֹ, אָנוּ שׁוֹלְטִים עַל הָעוֹלָם בְּשִׁבְיֵל אוֹתוֹ שְׂנִקְרָא
 גְּדוּל, (בראשית כז) עֶשׂוֹ בְּנוֹ הַגְּדֹל. וּבִשְׁם הַזֶּה נִקְרָא הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא גְּדוּל, (תהלים קמה) גְּדוּל ה' וּמְהִלָּל מְאֹד. אָנוּ בְּנֵי

— — — — — **זוהר תהלים** — — — — —

הַגְּדוֹל, וְהוּא גְדוֹל. וְדַאי לְמַעַן שָׁמַי יִכְבַּד ה'. אַכְּל אַתֶּם
 קִטְנִים מֵהַכֹּל, כְּתוּב יַעֲקֹב בְּנֵה הַקָּטָן, אֵיךְ אֱלֹהֵיכֶם? אֵיךְ
 אוֹתֵן טוֹבוֹת שִׁיתְּבִישׁוּ כָּל הָעַמִּים מִשְׂמַחְתְּכֶם? מִי יִתֵּן וְנִרְאֶה
 בְּשִׂמְחַתְּכֶם כְּמוֹ שְׂאֵתֶם אוֹמְרִים, וְהֵם יְבוֹשׁוּ, (רוח הקדש אומר
 וְהֵם יְבוֹשׁוּ) (עוד, כמי) כְּמִי שֶׁתּוֹלָה קִלְלָתוֹ בְּאַחַר, מִשׁוֹם שְׂאֵתֶם
 אוֹמְרִים שְׂאֵז יְבוֹשׁוּ וַיְכַלְמוּ, וּמִשׁוֹם כֶּךָ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ הֵיטָה
 אוֹמַרְתָּ הַדְּבָר כֶּךָ, וְעַל זֶה הֵן יְבוֹשׁוּ וַיְכַלְמוּ כָּל הַנִּחְרָים כֶּךָ.
 מִי הֵם כָּל הַנִּחְרָים כֶּךָ? אֵלֶּה שֶׁחִזְקוּ אֶת נִחְיָרֵיהֶם בְּרָגְזוֹ עֲלֶיךָ
 בְּגִלּוֹת הַזֹּה. בְּאוֹתוֹ זְמַן יְבוֹשׁוּ וַיְכַלְמוּ מִכָּל הַטּוֹבוֹת שִׁירְאוֹ
 אֶצֶל יִשְׂרָאֵל.

ב א לְמִנְצַח אֵל שְׁשָׁנִים עֲדוּת לְאַסָּף מִזְמוֹר: ב רְעָה
 יִשְׂרָאֵל הָאֲזִינָה נִחַג בְּצִאן יוֹסֵף יָשֵׁב הַפְּרוּבִים
 הוֹפִיעָה: ג לְפָנַי אֶפְרַיִם וּבְנֵימָן וּמִנְשָׁה עוֹרְרָה אֶת
 גְּבוּרָתְךָ וּלְכָה לִישָׁעָתָה לָּנֹנִי: ד אֱלֹהִים ^{הַתָּה עֵל הַיְּמִינֹת} ^{וּבְעַל הַיְּמִינֹת מַלְאָכֶיךָ} הִשִּׁיבֵנו
 וְהָאֵר פְּנֵיךָ וְנִוְשָׁעָה: ה יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{הַתָּה עֵל הַיְּמִינֹת} ^{וּבְעַל הַיְּמִינֹת מַלְאָכֶיךָ} אֱלֹהִים
 צְבָאוֹת עַד מַתִּי עֲשֵׂנָה בַתְּפִלַּת עַמֶּךָ: ו הָאִכְלָתֶם לֶחֶם
 הַמָּעָה וְתִשְׁקָמוּ בַדְּמָעוֹת שְׁלִישׁ: ז תְּשִׁימֵנו מְדוּן
 לְשִׁבְנֵינוּ וְאִיבֵינוּ יִלְעֲגוּ לָמוֹ: ח אֱלֹהִים ^{הַתָּה עֵל הַיְּמִינֹת} ^{וּבְעַל הַיְּמִינֹת מַלְאָכֶיךָ} צְבָאוֹת
 הִשִּׁיבֵנו וְהָאֵר פְּנֵיךָ וְנִוְשָׁעָה: ט גָּפֶן מִמִּצְרַיִם תִּסִּיעַ
 תְּגַרְשׁ גִּזְיִים וְתִמְצָעָה: י פְּנִיתָ לְפָנֶיהָ וְתִשְׁרַשׁ שְׂרָשִׁיהָ

— — — — — שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים — — — — —

לבל תעבוד עבודת מינות

רועה ישראל (פ, ב): [שימוש תהלים לפרק פ] טוב לאמרו לבל תעבוד
 עבודת אלילים.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אין שְׁבוּר בְּגִטְעוֹתָו שְׁבוּר בְּעַנְבֵי שְׁבוּר שְׁהֵם כְּתוּשִׁים
 בֵּין הַרְגְּלִים

גָּפֶן מִמִּצְרַיִם תִּסִּיעַ וְגו' (פ, ט): [זוהר ח"ב רעיא מהימנא (דף קכ)] אמר
 רועה הנאמן וכך מְכַל הָאֵילָנוֹת אֵין שְׁבוּר כַּגָּפֶן.
 בְּנִטְעוֹתָו שְׁבוּר, בְּעַנְבֵי שְׁבוּר, שְׁהֵם כְּתוּשִׁים בֵּין הַרְגְּלִים.
 וְכך זִית, הַיְזִיתִים שְׁלָה כְּתוּשִׁים. בְּגָלוֹת נִמְשָׁלוּ יִשְׂרָאֵל לָהֶם,

וּתְמַלֵּא אֶרֶץ: יא כָּפוּ הָרִים צְלָה וְעֲנִפִּיהָ אֶרְצוּ אֵל:
 יב תִּשְׁלַח קַצִּירָה עַד יָם וְאֵל נָהָר יוֹנְקוֹתֶיהָ: יג לָמָּה
 פָּרַצְתָּ גְדֻרֶיהָ וְאֶרְצָהּ כָּל עֲבָרֵי דָרְךָ: יד יִכְרַסְמָנָה חֲזוּר
 מִיַּעַר וְזִיו שְׂדֵי יַרְעֵנָה: טו אֱלֹהִים ^{תַּחַת בְּעַל הַיָּמִין} צָבָאוֹת שׁוּב נָא

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

זהו שְׁכַתוֹב (תהלים פ) גִּפְן מִמְצָרִים תִּסְיַע. וְכֵן בְּגִלוֹת
 הַרְבִּיעִית, (ישעיה ה) כִּי כָרַם ה' צָבָאוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְכִמוּ זֶה
 יִשְׂרָאֵל מְשׁוּלִים לְזִית, (ירמיה יא) זִית רַעֲנָן יִפֶּה פְּרֵי תֵּאֵר.
 וּמְשׁוּם כֶּךָ (תהלים קכח) אֲשַׁתְּךָ כְּגִפְן פִּרְיָה בְּיִרְכָתִי בֵּיתְךָ בְּנִיךָ
 כְּשִׁתְּלֵי זֵיתִים. סְמוּךְ זֶה לְזֶה, מְשׁוּם שֶׁהֵם שְׁבוּרִים בְּגִלוֹת.
 וְאַחַר שִׁיְהִיו נִקְיִים מִתּוֹךְ פְּסֻלַת, יִתְקַדְּשׁוּ לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
 בְּיַיִן לְנִסְפָּה עַל גְּבֵי הַמְּזֻבָּח, וְזֵיתִים לְהַדְלִיק מְאֹר גְּרוֹת
 לְמִנְוָרָה. וּמִי זֹכֵה לְזֶה? יַיִן שֶׁלֹּא הִתְנַסֵּף לְכוֹכְבִּים וּמְזֻלוֹת.
 שְׁעָרַב רַב הֵם יַיִן שֶׁהִתְנַסֵּף לְכוֹכְבִּים וּמְזֻלוֹת, וּמֵהֶם
 מְשֻׁמְדִים, מִיָּנִים, אֲפִיקוֹרְסִים, מְשֻׁמְדִים לְעֵבְרוֹת שֶׁבְּכָל
 הַתּוֹרָה כְּלָה.

וּיִשְׂרָאֵל שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם, וַיִּתְעַרְבוּ בַּגּוֹיִם וַיִּלְמְדוּ מֵעֲשִׂיהֶם. עַד
 שִׁיְהִיו דְּרוּכִים בֵּין רַגְלֵיהֶם, בְּגִלוֹת הֵם לֹא נִבְרְרוּ
 מֵהֶם. וּבְשִׁבְלֵם אָמַר דָּוִד, עָלְיוּ הַשְּׁלוֹם, (שם מט) לָמָּה אֵיךְ
 בִּימֵי רַע עֲזוֹן עָקְבִי יִסְבְּנִי. וְעָלְיָהֶם אָמַר שְׁלֹמֹה (שיר השירים א)
 צְאִי לִּי בְּעֵקֶב יִי הַצֹּאֵן. בְּיַעֲקֹב. שְׁעָלְיוּ נֶאֱמַר אֵל הַנִּחְשׁ
 הַקָּדְמוֹנִי שִׁפְתָּהּ אֵת חֲוָה, (בראשית ג) הוּא יִשׁוּפֶךָ רֹאשׁ וְאֵתָהּ
 תִּשׁוּפְנֵנוּ עָקֵב. אַחַר שִׁיְצָאוּ מִן הַגְּלוֹת נִמְשָׁלִים לְתַפּוּחִים וּלְכָל

הִבֵּט מַשְׁמַיִם וּרְאָה וּפְקֹד גִּפְנֵי זֹאת: טו וְכִנְהָ אֲשֶׁר
נִטְעָה יְמִינֶךָ וְעַל בֵּן אֲמִצְתָּהּ לְךָ: יז שְׂרָפָה בְּאִשׁ
בְּסוּחָהּ מִנְעֶרֶת פָּנֶיךָ יֹאבְדוּ: יח תְּהִי יָדְךָ עַל אִישׁ יְמִינֶךָ
עַל בֵּן אָדָם אֲמִצְתָּ לְךָ: יט וְלֹא נִסּוּג מִמֶּךָ תִּחְיֶינּוּ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הריחות הטובים, כמו שפיציאת מצרים, שכתוב בה (שיר
השירים ח) תחת התפוח עוררתך:

עניני החלומות וכחותם

הִבֵּט מַשְׁמַיִם וּרְאָה וּגו' (פ, טו): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רלח.)] וְחִלּוֹם
הוא דְרָגָה תַּחְתּוֹנָה היא חִיצוֹנָה, שְׁהָרֵי שְׁנֵינוּ, חִלּוֹם
הוא אֶחָד מִשְׁשֵׁים שֶׁל נְבוּאָה, מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שָׁבָא
מִדְרָגָה שְׁשִׁית לְמַטָּה, וְהָרֵי נִתְבָּאֵר. בֹּא רְאֵה, הַחִלּוֹם נִרְאָה
לְכֻלָּם, מִשּׁוֹם שְׁחִלּוֹם בָּא מִצַּד הַשְּׂמָאל, וְיוֹרֵד בְּכַמָּה דְרָגוֹת,
וְנִרְאָה חִלּוֹם, אֶפְלוּ לַחֲיָבִים וְאֶפְלוּ לְעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת.
מִשּׁוֹם שְׁלַפְעָמִים לוֹקְחִים חִלּוֹם וְשׁוֹמְעִים אוֹתָם הַמֵּינִים
הָרָעִים, וּמוֹדִיעִים לְבְנֵי אָדָם. מֵהֵם שְׁצוֹחֲקִים [בהם] עַל בְּנֵי
אָדָם וּמוֹדִיעִים לָהֶם דְּבָרִים כּוֹזְבִים, וְלַפְעָמִים שׁוֹמְעִים דְּבָרֵי
אֱמֶת, וְלַפְעָמִים שֶׁהֵם שְׁלוּחִים לְרָשָׁעִים וּמוֹדִיעִים לָהֶם
דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים. מָה כָּתוּב בְּרָשָׁע הַזֶּה? רְאֵה חִלּוֹם אֱמֶת,
שְׁכָתוּב וּבִגְפֵן שְׁלֶשָׁה שְׂרִיגִים. מֵהִי גֶפֶן? זו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל,
שְׁכָתוּב (תהלים פ) הִבֵּט מַשְׁמַיִם וּרְאֵה וּפְקֹד גִּפְנֵי זֹאת. מַשְׁמַיִם,
שְׁהָרֵי מִמְקוֹם זֶה נִזְרְקָה, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר (איכה ב) הַשְּׁלִיךְ מַשְׁמַיִם

וּבְשֵׁמֶךָ נִקְרָא: כִּי הִתְנַחֵם אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ וְיִתְנַחֵם אֱלֹהֵינוּ תַּחֲתֵי בַעַל הַיְסוּדֹת וּבַעַל הַמְּנוּחֹת בְּיָמֵינוּ צְבָאוֹת
 הַשִּׁיבֵנוּ הָאֵר פָּנֶיךָ וְנַגְשָׁעָה:

— זוהר תהלים —

אָרְץ. וּפְקֹד גִּפְּן זֹאת, גִּפְּן שֶׁהִיא זֹאת, וְדָאֵי. שְׁלֹשָׁה שָׁרִיגִם
 - כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית כט) שְׁלֹשָׁה עֲדָרֵי צֹאן רֹבְצִים עָלֶיהָ.
 וְהִיא כְּפִרְחַת - שְׁכָתוֹב (מלכים א ה) וַתֵּרֶב חֲכֻמַּת שְׁלֹמֹה,
 שֶׁהָאִירָה הִלְבְּנָה. עָלְתָה נְצִיחָה - זוֹ יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מְטָה.

כא « לַמְנַצֵּחַ עַל הַגָּתִית לְאַסֶּפֶה: ב הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים
 עֲזִינוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי ^{הַקֹּדֶם בְּעַל הַחַיִּים} יַעֲקֹב: ג שְׂאוּ ^{בְּעַל הַחַיִּים}
 וּמְרָה וּתְנֵנוּ תַף בְּנֹר נָעִים עִם נָבֵל: ד תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ
 שׁוֹפָר בְּכֶסֶה לְיוֹם חַגְנוּ: ה כִּי חֵק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט
 שִׁמוֹשׁ תְּהִלִּים

למי שי לו מחשבות עבודה זרה

הרנינו לאלהים (פא, ב): [שימוש תהלים לפרק פא] ג"כ לבל תעבוד
 ע"א.

זוהר תהלים

הַרְחִמִים הַבָּאִים מִלְּמִנֵּי כֶּסֶף הַכְּבוֹד עַל יְדֵי שְׂמִיעַת קוֹל הַשׁוֹפָר
 תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפָר וְגו' (פא, ד): [זוהר ח"א פ' וירא (דף קיד.)]
 בא ראה, כמו זה בראש השנה יום הכפורים,
 שנמצא הדין בעולם, הוא עומד לקטרג, וישראל צריכים
 להתעורר בשופר ולעורר קול שכלול בא"ש ומי"ם רוי"ח
 ונעשים אחד, ולהשמיע אותו קול מתוך השופר. ואותו
 קול עולה עד מקום שישב כסא הדין ומכה בו ועולה.
 כיון שמגיע הקול הזה מלמטה, הקול של יעקב נתקן
 למעלה, והקדוש ברוך הוא מעורר רחמים. שהרי כמו
 שישראל מעוררים למטה קול אחד כלול בא"ש ורוי"ח
 מי"ם שיוצאים כאחד מתוך השופר, כך גם מתעורר
 למעלה שופר. ואותו קול שכלול בא"ש ומי"ם רוי"ח
 ויוצא זה מלמטה וזה מלמעלה, ונתקן העולם
 ונמצאים הרחמים.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וְאוֹתוֹ מְקַטְרֵג מִתְעַרְבֵב, שְׁחוּשֵׁב לְשֵׁלֵט בְּדִין וּלְקַטְרֵג בְּעוֹלָם, וְרוֹאֵה שְׁמִתְעוֹרְרִים רַחֲמִים. אֲזִי מִתְעַרְבֵב וְתֵשׁ כַּחוֹ וְלֹא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת דְּבָר, וְהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא דֵּן אֶת הָעוֹלָם בְּרַחֲמִים. שְׁאֵם תֹּאמֶר שְׁנַעֲשֵׂה דִין - לֹא כִּף! אֲלֵא מִתְחַבְּרִים רַחֲמִים עִם דִּין, וְהָעוֹלָם נִדוֹן בְּרַחֲמִים. בֹּא רֵא, כְּתוּב (תהלים פא) תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר בַּפֶּסַח לְיוֹם חַגְנוּ, שְׁהִלְבְּנָה מִתְכַּפֶּסֶה, שְׁהִרִי אֲזִי שׁוֹלֵט הַנְּחָשׁ הָרַע וְיָכוֹל לְהִזִּיק לְעוֹלָם. וְכִשְׁמִתְעוֹרְרִים רַחֲמִים, עוֹלָה הִלְבְּנָה וּמַעֲבָרֵת מִשָּׁם, וְהוּא מִתְעַרְבֵב וְלֹא יָכוֹל לְשֵׁלֵט, וְעוֹבֵר שְׁלֵא יִתְקַרֵּב לְשָׁם, וְלָכֵן בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה צָרִיךְ לְעַרְבֵב אוֹתוֹ כְּמִי שְׁמִתְעוֹרֵר מִשְׁנָתוֹ וְלֹא יוֹדֵעַ כָּלוּם. בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים צָרִיךְ לְנוּחַ וְלַעֲשׂוֹת לוֹ נַחַת רוּחַ בְּשָׁעִיר שְׁמִקְרִיבִים לוֹ, וְאֲזִי מִתְהַפֵּךְ לְסַנְגוֹר עַל יִשְׂרָאֵל, אֲבָל בְּיוֹם שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה מִתְעַרְבֵב, שְׁלֵא יוֹדֵעַ וְלֹא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת כָּלוּם. רוֹאֵה הַתְעוֹרְרוֹת שֶׁל הָרַחֲמִים עוֹלִים מִלְּמַטָּה וְרַחֲמִים מִלְּמַעְלָה וְהִלְבְּנָה עוֹלָה בִּינֵיהֶם, אֲזִי הוּא מִתְעַרְבֵב וְלֹא יוֹדֵעַ כָּלוּם וְלֹא יָכוֹל לְשֵׁלֵט.

וְהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא דֵּן אֶת יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים וְחָס עֲלֵיהֶם וּמוֹצֵא לָהֶם זְמַן כָּל אוֹתָם עֲשֶׂה יָמִים שְׁבִין רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְיוֹם הַכַּפּוּרִים לְקַבֵּל אֶת כָּל אוֹתָם הַשְּׂבִים לְפָנָיו וּלְכַפֵּר לָהֶם מִחַטְאֵיהֶם וּמַעֲלָה אוֹתָם לְיוֹם הַכַּפּוּרִים. וְעַל זֶה בְּכָל מְצוּהַ הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה, כְּדִי שְׁלֵא יִשְׁלֹט עֲלֵיהֶם מִי שְׁלֵא צָרִיךְ וְלֹא יִשְׁלֹט עֲלֵיהֶם

— זוהר תהלים —

הדין ויהיו כלם צדיקים בארץ כאהבת האב על הבנים [בני
 וְהַכֹּל תִּלְוִי בְּמַעֲשֵׂה וּבְדַבְּוּרִים, וְהָרִי בְּאַרְנוֹ הַדְּבָרִים. (ס"א)

אשריהם ישראל שהקדוש ברוך הוא קרב אותם אליו מכל
 האמות עובדי עבודה זרה והתרצה בהם וממקום רחוק
 קרב אותם אליו

תקעו בחדש שופר וגו' (פא, ד): [זוהר ויקרא 9' אמור (דף צ"ח:)]
 בחדש השביעי באחד לחדש. רבי יצחק פתח, (שם
 פא) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. אשריהם ישראל
 שהקדוש ברוך הוא קרב אותם אליו מכל האמות עובדי
 עבודה זרה והתרצה בהם, וממקום רחוק קרב אותם אליו.
 זהו שכתוב (יהושע כד) ויאמר יהושע אל כל העם כה אמר ה'
 אלהי ישראל בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם. להראות
 שהרי ממקום רחוק התרצה בהם וקרב אותם אליו, וכתוב,
 וקח את אביכם את אברהם מעבר הנהר וגו'. בפסוקים
 הללו יש להסתכל, וכי כל ישראל לא היו יודעים את זה,
 וכל שכן יהושע?

א כל התורה נסתרת ונגלית, כמו שהשם הקדוש נסתר
 ונגלה, משום שכל התורה היא שם קדוש, ועל כן
 היא נסתרת ונגלית. אם יהושע וישראל היו יודעים, למה
 כתוב כה אמר ה'? אלא ודאי סתר הדבר - הטוב הרב
 שעשה הקדוש ברוך הוא עם ישראל, שהתרצה באבות,
 ועשה אותם מרכבה קדושה עליונה לכבודו, והוציא אותם

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מתוך נהר עליון נכבד קדוש, מאור כל המאורות, כְּדִי שִׁיתַעֲטֹר בָּהֶם. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב, כִּה אָמַר ה' בְּעֶבֶר הַנְּהָר יָשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם. הַנְּהָר - אוֹתוֹ הַנְּהָר שֶׁמָּכַר וְנוֹדַע. מֵעוֹלָם - מֵה הוּא רוּצָה כָּאֵן? אֲלֵא לְהִרְאוֹת חֲכָמָה. מֵעֶבֶר הַנְּהָר מֵעוֹלָם, אֲלֵא אוֹתוֹ נָהַר נִקְרָא עוֹלָם, וְעַל כֵּן בְּעֶבֶר הַנְּהָר יָשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם, לְהִרְאוֹת הַטּוֹב וְהָאֱמֶת שֶׁעָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם יִשְׂרָאֵל. וְאָקַח אֶת אֲבִיכֶם אֶת אֲבָרְהָם מֵעֶבֶר הַנְּהָר. מֵה זֶה אוֹמֵר? אֲלֵא אֲבָרְהָם לֹא נִדְבַק בְּאוֹתוֹ נָהַר כְּמוֹ יִצְחָק שֶׁנִּדְבַק בּוֹ בְּצִדּוֹ לְהִתְחַזֵּק. בֹּא רֵא, הַנְּהָר הַזֶּה, אֵף עַל גַּב שְׂאִינּוֹ דִין, יוֹצְאִים דִּינִים מִצִּדּוֹ וּמִתְחַזְּקִים בּוֹ. וּכְשִׁיִּצְחָק מִתְחַזֵּק (בְּדִינּוֹ) בְּבָנָיו, אֲזִי הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים מִתְּכַנְּסִים לְדִין, וְכִסָּא הַדִּין מִתְּתַקֵּן, וְהַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא דִין וְדָן אֶת הָעוֹלָם. אֲזִי, תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר בְּכֶסֶה לְיוֹם חַגְנוֹ. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שְׂיֹדְעִים לְסַלֵּק כִּסֵּא הַדִּין וּלְתַקֵּן כִּסֵּא שֶׁל רַחֲמִים, וּבִמָּה? בְּשׁוֹפָר.

חֵק וּמִשְׁפָּט - דִּין רַפְיָא וְדִינָא קִשְׂיָא

תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר וְגו' (פא, ד): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף רל"א:)]
 פִּתַח וְאָמַר, (תהלים פא) תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר בְּכֶסֶה לְיוֹם חַגְנוֹ. תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר, מֵהוּ בַּחֲדָשׁ? זֶה בֵּית דִּין רַפְיָא, שֶׁנִּקְרָא חֲדָשׁ. בְּכֶסֶה - (כסא של העולם העליון, כסא של אות ה', זה פחד יצחק שהוא כסא למלך העליון. עוד בכסה) זֶה דִּין קִשְׂיָא, פִּחַד יִצְחָק. דִּין שֶׁמִּתְכַּסֶּה תְּמִיד, שְׂאִין הוּא דִין בְּגִלוּי. כִּי חֵק - זֶה דִין רַפְיָא. וּמִשְׁפָּט - זֶה דִין (קשה). וּשְׁנִיָּהם הֵם כְּאֶחָד. בְּגִלְל זֶה

לאלהי ^{תקנה בעל הברית} יַעֲקֹב: וְעֲדוֹת בֵּיהוֹסֵף שָׁמוּ בְּצֵאתוֹ עַל
 אֲרִיז מִצְרַיִם שִׁפְתַי לֹא יִדְעֵתִי אֲשַׁמְעֵ: וְהַסִּירוֹתַי מִסָּבֵל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שְׁנֵי יָמִים, וּשְׁנֵיהֶם בְּסוּד אֶחָד.

כָּל הַכּוֹבֵשׁ אֶת יִצְרוֹ - מֵחִיל עָלָיו אֶת מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם

עֲדוֹת בֵּיהוֹסֵף שָׁמוּ וְגו' (פא, ו): [זוהר ח"א פ' וירא, מְדַרְשׁ הַנְּעִלָם (דף
 קו.)] רַבִּי פֶּתַח בְּפִסּוּק זֶה, (שׁוֹפְטִים ג) וְאַלֶּה הַגּוֹיִם אֲשֶׁר
 הִנִּיחַ ה' לְנִסּוֹת בָּם אֶת יִשְׂרָאֵל. אָמַר רַבִּי, רְאִיתִי בְּאוֹתוֹ
 עוֹלָם, [וְאִין הַעוֹלָם] עוֹמֵד [וְאִין מַעֲלָה] אֲלָא בְּאוֹתָם שְׁשׁוּלְטִים עַל
 רְצוֹן לְבָם, שְׁנַאֲמַר (תהלים פא) עֲדוֹת בֵּיהוֹסֵף שָׁמוּ וְגו'. אָמַר
 רַב יְהוּדָה, לָמָּה זָכָה יוֹסֵף לְאוֹתָהּ הַמַּעֲלָה וְהַמְּלָכוּת? בְּשִׁבִיל
 שְׁכַבְשׁ יִצְרוֹ. שְׁשָׁנִינוּ, כָּל הַכּוֹבֵשׁ אֶת יִצְרוֹ, מֵחִיל עָלָיו אֶת
 מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם. שְׁאָמַר רַב אֲחָא, לֹא בְּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 אֶת הַיִּצָּר הַרְעָ אֲלָא לְנִסּוֹת בּוֹ בְּנֵי אָדָם. וְהָאֵם רוּצָה הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא לְנִסּוֹת בְּנֵי אָדָם? כֵּן. שְׁאָמַר רַב אֲחָא, מִנֵּין לָנוּ?
 מִשְׁכַּתוֹב (דברים יג) כִּי יָקוּם בְּקִרְבְּךָ נִבְיָא וְגו' וּבָא הָאוֹת
 וְהַמּוֹפֵת וְגו', כִּי מִנְסָה ה' אֱלֹהֵיכֶם וְגו'. וְלָמָּה צְרִיךְ נִסְיוֹן,
 שְׁהָרִי כָּל מַעֲשֵׂי בְנֵי אָדָם גְּלוּיִים לְפָנָיו? אֲלָא שְׁלֹא לְתַן
 פְּתֻחוֹן פֶּה לְבְנֵי אָדָם. רְאֵה מָה כְּתוּב וְלוֹט? יֵשֵׁב בְּשַׁעַר
 סָדֵם, שְׁהִיָּה יוֹשֵׁב לְנִסּוֹת אֶת הַבְּרִיּוֹת.

יוֹסֵף הַצְּדִיק - לְמוֹד שְׁבַעִים לְשׁוֹן וּלְשׁוֹן הַקְּדוֹשׁ בְּיוֹתֵר

עֲדוֹת בֵּיהוֹסֵף שָׁמוּ וְגו' (פא, ו): [זוהר ח"א פ' פנחס (דף ר"ג.)] רַבִּי
 חֲזִיָּא פֶּתַח, (תהלים פא) עֲדוֹת בֵּיהוֹסֵף שָׁמוּ וְגו'. הָרִי

— זוהר תהלים —

פְּרֻשָׁה שְׁלֵמָה שְׁבַעִים לְשׁוֹן, וְלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ יוֹתֵר. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם) שְׁפֹת לֹא יִדְעֵתִי אֲשַׁמֵּעַ. אָבָל מֵה זֹ עֵדוּת? בֵּא וּרְאֵה, בְּשַׁעֲה שְׂאֵשֶׁת פּוֹטִיפֹר אֲחֻזָּה בּוֹ לְאוֹתוֹ הַדְּבָר, עֲשֵׂה יוֹסֵף עֲצֻמוֹ כְּמִי שֶׁלֹּא יוֹדֵעַ לְשׁוֹנָה, וְכֵן בְּכָל יוֹם עַד אוֹתָהּ שַׁעֲה אֲחֻרוֹנָה, שְׁכָתוּב (בראשית לט) וַתִּתְפָּשֶׂהוּ בְּבִגְדוֹ. מֵה זֶה וַתִּתְפָּשֶׂהוּ? אֲלֵא מִשׁוּם שַׁעֲשֵׂה עֲצֻמוֹ כְּמִי שֶׁלֹּא יוֹדֵעַ לְשׁוֹנָה, וְרוּחַ הַקִּדְשׁ צוֹחַת כְּנִגְדּוֹ: (משלי ז) לְשִׁמְרֶךָ מֵאִשָּׁה זָרָה מִנְּכַרְיָה אֲמַרְיָה הַחֲלִיקָה. מֵה בֵּא לְהַשְׁמִיעֵנוּ? אֲלֵא כָּל מִי שְׁשׁוֹמֵר עֲצֻמוֹ מִזֶּה, מִתְקַשֵּׁר לְשִׁכְנָה וְאֲחוּז בְּאוֹתָהּ עֵדוּת. וּמֵהִי? ה' שְׁנַתּוֹסְפָה בּוֹ, שְׁכָתוּב עֵדוּת בִּיהוֹסֵף שְׁמוֹ. גַּם כָּאֵן הַתּוֹסְפָה י' בְּפִינְחָס עַל שְׁקִנְא בְּזֶה.

יוסף נקרא צדיק כל - ובו תורה שבכתב

עֵדוּת בִּיהוֹסֵף שְׁמוֹ וְגו' (פא, ו): [זוהר חדש פ' תולדות (דף ל"ג)] יוֹסֵף הַכִּיר אֶת הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתּוֹךְ הָאֲסִפְקָלְרִיָּה הַהִיא שְׁנִקְרָאת כֹּל, וְעַל כֵּן נִקְרָא יוֹסֵף כֹּלְכָל, שְׁכָתוּב (בראשית מז) וַיְכַלְכֵּל יוֹסֵף, וְנִקְרָא יְסוֹד עוֹלָם. מִשֶּׁה וְאֶהְרֹן הֵם שְׁנֵי כְּרוּבִים, שְׁנִשְׁמַע הַקּוֹל שְׁלֹמְעֵלָה מִבֵּינֵיהֶם, וְעַל כֵּן נִתְּנָה תוֹרָה עַל יְדֵיהֶם. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שמות כה) וְנוֹעַדְתִּי לָךְ שָׁם וַדְּבַרְתִּי אִתְּךָ וְגוֹמֵר. וְהֵם שְׁנֵי הַכְּרוּבִים שְׁלֹמְעֵלָה, הֵם נִצַּח וְהוֹד, וְהֵם שְׁנֵי תוֹמְכֵי הַגּוֹף. כְּמוֹ כֵּן יֵשׁ לָהּ לַגְּבִירָה לְמִטָּה שְׁנֵי כְּרוּבִים תַּחְתֶּיהָ, שְׁיוֹנְקִים מִמֶּנָּה, וְהֵם עֲלִיוֹנִים וְדָאִי, עַל אֲרוֹן הָעֵדוּת, שְׁנִקְרָא צֶדֶק אֲרוֹן הָעֵדוּת. וּמִי הָעֵדוּת? זֶה יוֹסֵף, זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים פא) עֵדוּת בִּיהוֹסֵף שְׁמוֹ. וְנִקְרָא תוֹרָה

שְׁכֵמוּ בְּפִי מְדוּד תַּעֲבֹרְנָה: ה בַּצָּרָה קָרָאתָ וְאַחֲלִצְנָה
 אֶעֱנֶנּוּ בְּסֵתֶר רַעַם אֲבַחֲנֶנּוּ עַל מִי מְרִיבָה סִלְחָה:
 ט שְׁמַע עַמִּי וְאַעֲיֶדָה בְּךָ יִשְׂרָאֵל אִם תִּשְׁמַע לִי:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שְׁבַכְתָּב, וְהָאֲרוֹן הַזֶּה תוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה.

בא וּרְאֵה, כָּל אוֹתָם אָבוֹת עֲלִיּוֹנִים שְׁאֲחוּזִים לְמַעְלָה, כָּלֵם רְמוּזִים בַּתוֹרָה שְׁבַכְתָּב, תוֹרַת ה', וְדוּד שֶׁהוּא אָחוּז בְּכַרְיָתָא, שֶׁהִיא תוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה, רְמוּז בְּדַבְרֵי קַבְלָה, וּמְשׁוּם כֶּךָ נִקְרָאת קַבְלָה, שֶׁמִּקְבַּלֶת אוֹר מִתוֹרָה שְׁבַכְתָּב, שֶׁנִּקְרָא צְדִיק, וְנִקְרָא יוֹסֵף, וְנִקְרָאת כָּל. וְאוֹתָם שְׁנֵי הַכְּרוּבִים הָעֲלִיּוֹנִים עוֹמְדִים עַל אוֹתוֹ אֲרוֹן הָעֵדוּת. זֶהוּ שְׁכָתוּב וְהִנְצַח וְהַהוֹד כִּי כָל בְּשָׂמִים וּבְאַרְץ, וְזֶהוּ סִיּוּם שֶׁל הַשָּׁמַיִם, וּמְזוּג לְאַרְץ הַזֶּה. וְכֶךָ הוּא, שֶׁכָּל מֵה שֶׁבְּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא – בְּרָא כִּנְגִדּוֹ לְמַטָּה. וְיוֹסֵף נִקְרָא עֵדוּת, זֶהוּ שְׁכָתוּב עֵדוּת בִּיהוֹסֵף שָׁמוּ, וְעַל כֵּן שָׁמוּ שֶׁל יוֹסֵף שָׁלֵם בְּכָל, לְמַעְלָה וּלְמַטָּה. וְעַל זֶה שְׁנִינוּ, אֲרוֹן שֶׁל יוֹסֵף וְאֲרוֹן הַשְּׂכִינָה הָיוּ הוֹלְכִים יַחַד בְּמִדְבָּר, וְכָל הָעוֹלָם הָיוּ אוֹמְרִים: מֵה טִיבָם שֶׁל שְׁנֵי אֲרוֹנוֹת הָאֵלוּ? וּמְשִׁיבִים לָהֶם: קִיָּם זֶה מֵה שְׁכָתוּב בְּזֶה. קִיָּם וְדָאִי, זֶהוּ שְׁכָתוּב (מְשַׁלִּי י) וְצְדִיק יִסוּד עוֹלָם, הוּא הַקִּיּוּם שֶׁל הָעוֹלָם.

אוֹרְיִיתָא – שְׁמָה דְקוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא וְצְרִיף לְכַבְדָּה כְּרָאוּי

שְׁמַע עַמִּי וְאַעֲיֶדָה בְּךָ וְגו' (פא, ט): [זוהר ח"ב פ' משפטים (דף קכ"ד.)]
 דְּבַר אַחַר וּבְכָל אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֲלֵיכֶם תִּשְׁמְרוּ – רַבִּי יְהוּדָה פֶּתַח, (תהלים פא) שְׁמַע עַמִּי וְאַעֲיֶדָה בְּךָ וְגו', לֹא יִהְיֶה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בך אל זר וגו'. אנכי ה' אלהיך המעלך מארץ מצרים וגו'. הפסוקים הללו אמרם דוד ברוח הקדש, ויש להתבונן בהם. שמע עמי - בכמה מקומות הזהירה התורה את האדם, בכמה מקומות מזהיר הקדוש ברוך הוא את האדם, והכל לתועלת האדם כדי שישמר את מצוות התורה. שכל מי שישמר את מצוות התורה ומשתדל בה, כמי שמשתדל בשם הקדוש. ששנינו, כל התורה היא שמו של הקדוש ברוך הוא, ומי שמשתדל בה כמי שמשתדל בשם הקדוש, משום שכל התורה היא שם קדוש אחד, שם עליון, שם שכולל את כל השמות, ומי שגורע ממנה אות אחת כאלו עשה פגם בשם הקדוש. שנינו, ושם אלהים אחרים לא תזכירו - לא תוסיף על התורה ולא תגרע ממנה. רבי חייא אמר, ושם אלהים אחרים - זה מי שמתעסק בספרים אחרים שאינם מצד התורה. לא ישמע על פיך - שאסור אפלו להזכירם וללמד מהם טעם, כל שכן על התורה.

שלא יכניס אדם את היצר הרע לתוכו. שכל מי שבא להתחבר עמו אל זר שרוי בתוכו שהרי כשמתחבר בו אדם מיד בא לעבר על דברי תורה ובא לעבר על אמונת השם הקדוש

שמע עמי ואעידה בך וגו' (פא, ט): [זוהר ח"ג פ' אמור (דף ק"ו)].
 איש איש כי יקלל אלהיו ונשא חטאו. רבי יצחק פתח, (תהלים פא) שמע עמי ואעידה בך ישראל אם תשמע לי לא יהיה בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר. כיון שכתוב לא

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

יְהִיָּה בְךָ אֵל זָר, מַה זֶה וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נֹכֵר? אֲלֵא לֹא יְהִיָּה בְךָ אֵל זָר, שְׁלֵא יִכְנִיס אָדָם אֶת הַיָּצָר הָרַע לְתוֹכוֹ. שְׁכַל מִי שֶׁבָּא לְהִתְחַבֵּר עִמוֹ, אֵל זָר שָׂרוּי בְּתוֹכוֹ, שֶׁהָרִי כְּשֶׁמִּתְחַבֵּר בּוֹ אָדָם, מִיָּד בָּא לְעִבֹר עַל דְּבָרֵי תוֹרָה, וּבָא לְעִבֹר עַל אֲמוּנַת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, וּבָא אַחֵר כֶּף לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְאֱלִילִים אַחֵרִים, וְעַל זֶה כְּתוּב לֹא יְהִיָּה בְךָ אֵל זָר. כִּי־יִוֹן שְׁלֵא יְהִיָּה בְךָ אֵל זָר, לֹא תִבָּא לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְאֱלִילִים אַחֵרִים וְלַעֲבֹר עַל אֲמוּנַת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ. זֶהוּ שְׁכָתוּב וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נֹכֵר, וְזוֹהֵי אֲמוּנָה רְעָה שֶׁל הָאָדָם. וְעַל זֶה, כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו, שִׁיכּוֹל לְטַעֵן שֶׁהוּא קָלִיל אֶת אוֹתוֹ אֵל זָר, יִצַּר הָרַע שְׁלִפְעָמִים שׁוֹרָה עָלָיו, וְאָנוּ אֵינָנו יוֹדְעִים אִם דְּבָרָיו אֱמֶת אוֹ לֹא. וְעַל זֶה, וְנִשָּׂא חֲטָאוֹ. אֲבָל וְנִקְבַּ שֵׁם ה' מוֹת יוּמָת. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִם כֶּךָ, לְמָה וְנִשָּׂא חֲטָאוֹ? וְנִסְלַח חֲטָאוֹ הִיָּה צָרִיף לְהִיּוֹת! (אלא) אָמַר לוֹ, כְּמוֹ שֶׁאָמַר אֱלֹהֵי, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ סֵתָם, וְלֹא פָּרַשׁ. רַבִּי חֲזִיא אָמַר, כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו סֵתָם, וְלֹא פָּרַשׁ, וְזֶה וְדָאֵי וְנִשָּׂא חֲטָאוֹ. אֲבָל וְנִקְבַּ שֵׁם ה' מוֹת יוּמָת, שֶׁהָרִי כָּאֵן תְּלוּיָה אֲמוּנַת הַכֹּל, וְאֵין לוֹ רְשׁוּת לְטַעֵן עָלָיו כָּלֵל.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כֶּךָ זֶה וְדָאֵי, שֶׁהָרִי הַשֵּׁם הַזֶּה הֵנוּ אֲמוּנַת הָעֲלִיוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים, וְעַל זֶה עוֹמְדִים כָּל הָעוֹלָמוֹת, בְּאוֹת זַעִירָה אַחַת תְּלוּיִים אֶלְף אֶלְפִים וְרַבּוּא רַבּוּת עוֹלָמוֹת שֶׁל תְּשׁוּקוֹת, וְעַל זֶה שָׁנִינוּ, הָאוֹתִיוֹת הִלְלוּ קְשׁוּרוֹת אֵלוֹ בְּאֵלוֹ, וְכַמָּה אֶלְף רַבּוּת עֲלִיוֹנִים (עוֹלָמוֹת) תְּלוּיִים בְּכָל אוֹת

י לא יהיה בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר: יא אנכי

— זוהר תהלים —

ואות, ועולות ונקשרות באמונה (בגלוי), ונסתר בהם מה שלא השיגו העליונים והתחתונים, התורה תלויה בהם, העולם הזה והעולם הבא, הוא ושמו אחד. ועל כן כתוב, (תהלים לט) אמרתי אשמרה דרכי מחטוא בלשוני. וכתוב, (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך.

לא יהיה בך אל זר - שלא תהא נוח לכעס

לא יהיה בך אל זר (פא, י): [זוהר חדש פ' נח (דף כ"ט)] אלה תולדת נח, רבי אלכסנדראי פתח, (תהלים פא) לא יהיה בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר. לא יהיה בך אל זר - זה יצר הרע. ולא תשתחוה לאל נכר - שלא תבעל ארמית. רבי אלעזר אומר, לא יהיה בך אל זר - שלא תהא נוח לכעס. שכל הכועס, כאלו עובד עבודת אלילים. שאמר רבי עקיבא, כך הוא דרכו של יצר הרע: היום אומר לך עשה כך, ולמחר אומר לך עבד עבודה זרה, והולך ועובד. הוא היה אומר, כעס תלמיד חכם גדול מכלן. במה דברים אמורים? בדברים שהם כנגד הקדוש ברוך הוא, שאמרה תורה (משלי כא) אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה'. אבל בדברים אחרים אסור לו לכעס. והרב אצל תלמיד, כדי שיהא מצוי בכבודו ובמוראו - מתר. ואצל שאר העם, למען יהיה מוראו עליהם לשם שמים - מתר. ושאר אנשים אסור, שאין כעסנותם ליראת שמים. אמר רבי שמעון, מדת הצדיק - קשה לכעס,

יְהוָה אֱלֹהֵיךָ ^{אֱלֹהֵי הַיָּמִים} חָפְעָלְךָ ^{תַּחֲתֵיבֶל חֲסִידִים} מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
 הִרְחַב פִּיךָ וְאַמְלֵאֲהוּ: יב וְלֹא שָׁמַע עַמִּי לְקוֹלִי וְיִשְׂרָאֵל
 לֹא אָבָה לִי: יג וְאַשְׁלַחֲהוּ בַשְּׂרִירוֹת לִבָּם יִלְכוּ
 בְּמוֹעֲצוֹתֵיהֶם: יד לוֹ עַמִּי שָׁמַע לִי וְיִשְׂרָאֵל בְּדַרְכֵי
 יִחַלְכוּ: טו בְּמַעַט אוֹיְבֵיהֶם אֲכַנֶּיַע וְעַל צָרֵיהֶם אָשִׁיב
 יָדַי: טז מִשְׁנֵאֵי יְהוָה ^{אֱלֹהֵי הַיָּמִים} יִבְחָשׁוּ לוֹ וַיְהִי עֵתָם לְעוֹלָם:
 יז וַיִּאֲכִילֵהוּ מִחֶלֶב חֶטְאָה וּמִצֹּר דָּבָשׁ אֲשֶׁבִיעֵךָ:

———— ❦ ———— זוהר תהלים ———— ❦ ————

ונוח לרצות. וזו המדה גדולה מפלן. ובא הכתוב להורות,
 אלה תולדת נח - נוח בדרך, נוח בדבור, נוח במהלכו.
 ומי עושה זה? איש צדיק. וכשמת, אומרים עליו: אי ענו,
 אי חסיד. תמים היה בדרתיו, ולמה יזכה? את האלהים
 התהלך נח, למעלה על כל המעלות.

פב א מְזִמּוֹר לְאַסֶּף אֱלֹהִים הַתְּהַיָּה בְּעַל הַחַיִּים נֶצֶב בְּעֵדַת אֵל
 בְּקֶרֶב אֱלֹהִים הַתְּהַיָּה בְּעַל הַחַיִּים יִשְׁפֹּט: ב עַד מְתֵי תִשְׁפֹּטוּ
 עוֹל וּפְנֵי רְשָׁעִים תִּשְׂאוּ סֶלְחָה: ג שְׁפֹטוּ דָל וְיִתּוֹם עֲנִי

— ❦ — **שימוש תהלים** — ❦ —

להצליח בשליחותך

אלהים נצב (פב, א): [שימוש תהלים לפרק פב] אם שלחך איש בשליחות אמור בדרך ואתה תחזור מהרה ותצליח בשליחותך.

— ❦ — **זוהר תהלים** — ❦ —

עַד מְתֵי תִשְׁפֹּטוּ עוֹלָּ וּגּוֹ' (פב, ב): [זוהר ח"ב (דף קיז.) זוהר תורה] וְכָל דִּין שְׂלָא דִן דִּין אַמַּת לְאַמַּתּוּ, זְהוּ כְּאַלוּ הַשְּׁלִיט אַת סמא"ל בְּעוֹלָם. (דניאל ח) וְתִשְׁלַף אַמַּת אַרְצָה, וְהַפִּיל עִמָּה אַת הַשְּׂכִינָה, וַיִּקֶּים אַת גִּיהֵנִם, בַּת הַזּוּג שֶׁל סמא"ל עִם סמא"ל. בַּמָּקוֹם שֶׁל דִּין הָאֵמַת יִקִּים שְׁפַת שְׁקֵר. דִּין אַמַּת - עֲמוּד הָאֵמֶצְעִי. שְׁפַת שְׁקֵר - גִּיהֵנִם וְסמא"ל. וּמְשׁוּם כֶּף, כְּשֶׁדִּין דִּין דִּין, גִּיהֵנִם פְּתוּחָה לְפָנָיו מְשִׁמְאָלוּ, בַּת זּוּגוּ שֶׁל סמא"ל. וְחֶרֶב עַל צְוָארוֹ, מְלֶאךְ הַמּוֹת. סמא"ל מֵאַחֲוָרָיו מַעַל צְוָארוֹ, וְגֵן עֵדֶן פְּתוּחַ לִימִינוֹ, וְעֵץ הַחַיִּים פְּתוּחַ לְפָנָיו עַל רִאשׁוֹ. אִם דִּין דִּין שְׁקֵר, שׁוֹלֵט עָלָיו מְלֶאךְ הַמּוֹת וְשׁוֹחַט אוֹתוֹ, וְאַחַר כֶּף שׁוֹרֵף אוֹתוֹ בְּגִיהֵנִם. וְאִם דִּין דִּין אַמַּת, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִכְנִיסוּ לְגֵן עֵדֶן וּמְטַעִים אוֹתוֹ מֵעֵץ הַחַיִּים, שְׁכַתּוּב עָלָיו (בראשית א) וְלָקַח גַּם מֵעֵץ הַחַיִּים וְאָכַל וְחֵי לְעֹלָם. שְׁנַבְרָא בְּתוֹרָה, שְׁבָה נְאֻמֵּר (משלי ג) עֵץ חַיִּים הֵיא

לְמַחְזִיקִים בָּהּ

וְרַשׁ הַצְדִּיקוֹ: ד פִּלְמוֹ דַּל וְאֲבִיוֹן מִיַּד רְשָׁעִים הַצִּילוֹ:
 ה לֹא יִדְעוּ וְלֹא יִבְיֵנוּ בַּחֲשֵׁכָה יִתְהַלְכוּ יִמְזִמוּ כָּל מוֹסְרֵי
 אֶרֶץ: ו אֲנִי אִמַּרְתִּי אֱלֹהִים ^{תַּחַת הַמַּלְאָכִים} אַתֶּם וּבְנֵי עֲלִיּוֹן
 בְּלַבְבְּכֶם: ז אֲכַן כְּאָדָם תִּמְוֹתוֹן וּכְאַחַד הַשָּׂרִים תִּפְלֹו:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

חטא העגל חזר לקדמותו – לטמאה ולמות לכל

אֲנִי אִמַּרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וְגו' (פב, ו): [זוהר ח"ב פ' 9 פקודי (דף רל"ו):]
 וְרוּחַ הַטְּמָאָה שִׁתְּמִיד נִמְצָאת בַּמִּדְבָּר, מְצָאָה מְקוֹם
 בְּאוֹתוֹ זְמַן לְהִתְחַזֵּק בּוֹ. וּמָה שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל טְהוֹרִים מֵאוֹתָהּ
 זֶהְמָה רֵאשׁוּנָה שֶׁהִטִּיל בְּעוֹלָם וְגַרְם מוֹת לְכָל – כִּשְׁעֵמְדוֹ עַל
 הַר סִינַי גָּרַם לָהֶם כְּמוֹ מִקְדָּם לְטַמֵּא אוֹתָם וּלְהִתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם,
 וְגַרְם מוֹת לָהֶם וּלְכָל הָעוֹלָם וּלְדוֹרוֹתֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם. זֶהוּ
 שִׁכְתוּב (תהלים פב) אֲנִי אִמַּרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וְגו'. אֲכַן כְּאָדָם
 תִּמְוֹתוֹן וְגו'. וּמִשׁוּם כֶּן אֶהְרֵן חֲזֵר אַחַר כֶּן לְהִטְהַר בְּסוּד
 הָאֵמוּנָה הָעֲלִיוֹנָה בְּאוֹתָם שְׁבָעָה יָמִים קְדוֹשִׁים, וְאַחַר כֶּן
 לְהִטְהַר בְּעִגְלָה.

אֲכַן כְּאָדָם תִּמְוֹתוֹן - מֵיִתְתּוֹ שֶׁל אָדָם מוֹרִידְתּוֹ לְעַפְרָה כְּדִי
 שִׁימְחָה אוֹתוֹ יֵצֵר הָרַע שֶׁבְּתוֹכוֹ

אֲכַן כְּאָדָם תִּמְוֹתוֹן וְגו' (פב, ז): [זוהר ח"ג פ' 9 שלח לך (דף קט"ב):]
 חֲזֵרוּ לְפָנַי אוֹתָם בְּעֲלֵי מִקְרָא, וּמְצָאוּ שֶׁהָיוּ אוֹמְרִים, (שם
 פב) אֲנִי אִמַּרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי עֲלִיּוֹן בְּלַבְבְּכֶם. אֲנִי אִמַּרְתִּי,
 בְּשַׁעָה שֶׁהִקְדַּמְתֶּם עֲשֵׂיהָ לְשִׁמְיעָה, שֶׁהָרִי אֱלֹהִים אַתֶּם וְגו'.

ח קוֹמָה אֱלֹהִים הקנה כפל היכולת
בעל המדות מולם שֶׁפָּטָה הָאָרֶץ בְּי אֶתָּה תִּנְחַל
בְּכָל הַגּוֹיִם:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כִּיּוֹן שְׁנַמְשַׁכְתֶּם אַחַר יֵצֵר הָרָע - אַכֵּן כְּאָדָם תִּמְוֹתוֹן וְגו'. מֵה
מִיתָתוֹ שֶׁל אָדָם מוֹרִידָתוֹ לְעֶפֶר כְּדִי שְׁיִמְחָה אוֹתוֹ יֵצֵר הָרָע
שְׁבַתוֹכוֹ, וְאוֹתוֹ יֵצֵר הָרָע הוּא שְׁמֵת וְנִתְעַכַּל בְּתוֹכוֹ.

יו לחודש

פג א שיר מזמור לאסף: ב אלהים תקנה בעל חובות
תקנה חובות ביום אל דמי לך אל דמי לך
אל תחרש ואל תשקט אל: ג כי הנה אויביך

שימוש תהלים

למלחמה

אלהים אל דמי לך (פג, ב): [שימוש תהלים לפרק פג] למלחמה כתוב אותנו ותלהו עליך ולא ינצחוך ואם ינצחוך לא יעשו בך שום רעה.

זוהר תהלים

אברהם אבינו היה מוציא את בני העולם מעבודה זרה ומכניס אותם לעבודת הקב"ה

אלהים אל דמי לך וגו' (פג, ב): [זוהר ח"א פ' לך לך (ד' 99:)] פתח ואמר, (תהלים פג) אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל. זו היא ההתעוררות של מטה כדי לשלט. אמר דוד, אלהים אל דמי לך, להעיר אל העליון ולהתחבר אל הימין. מה הטעם? משום (שם) כי הנה אויביך יהמיון וגו'. [וכתוב] כי נועצו לב יחדו עליך ברית יכרתו. ומשום כך, אלהים אל דמי לך להעיר כלפי מעלה, שהרי אז מתעורר הימין וקושר אותה עמה. וכאשר נקשרת בימין, אז נשברים השונאים, שכתוב (שמות טו) ימינך ה' נאדרי בכח ימינך ה' תרעץ אויב. ובא וראה, בשעה שהתחברו כל אותם המלכים להלחם בקרב על אברהם, התעצו להעבירו מן העולם, וכיון ששלטו בלוט בן אחיו של אברהם, מיד הלכו, שכתוב ויקחו את לוט ואת רכשו בן אחי אברהם וילכו. מה הטעם? משום

יְהַמְיִין וּמִשְׁנֵאֵיךְ נִשְׁאוּ רֵאשׁ: ד על עַמֶּךָ יַעֲרִימוּ סוּד
 וַיִּתְּעֶצּוּ עַל צְפוּנֶיךָ: ה אָמְרוּ לָבוּ וְנִבְחִידֵם מִגּוֹי וְלֹא
 יִזְכַּר שֵׁם יִשְׂרָאֵל עוֹד: ו בִּי נִזְעַצְנוּ לֵב יַחֲדוּ עֲלֶיךָ בְּרִית
 יִכְרְתוּ: ז אֶהְיֶה אֱדוֹם וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים מוֹצֵאב וְהִגְרִים: ח גָּבַל
 וְעִמּוֹן וְעַמְלֵק פְּלִשְׁתִּים עִם יֹשְׁבֵי צוּר: ט גַּם אֲשׁוּר גִּלְוָה
 עִמָּם הָיוּ זְרוּעַ לְבָנֵי לוֹט סֶלְהָ: י עֲשֵׂה לָהֶם כְּמִדְּוָן
 בְּסִיסְרָא כְּיִבִין בְּנַחַל קִישׁוֹן: יא נִשְׁמְדוּ כְּעֵין דָּאָר הָיוּ
 דְּמִן לְאֶדְמָה: יב שִׁיתְמוּ נְדִיבֵמוּ בְּעֶרְב וּכְזָאב וּכְזֹבַח
 וּכְצִלְמִנְעַת כָּל נְסִיכֵמוּ: יג אֲשֶׁר אָמְרוּ נִדְרָשָׁה לָנוּ אֵת
 נַאֲזֹת אֱלֹהִים תקנה בעל היחלות
במקום ושמות כולם: יד אֱלֹהֵי תקנה בעל היחלות
במקום ושמות כולם שִׁיתְמוּ כְּגִלְגָּל
 בְּקֶשׁ לְפָנֵי רוּחַ: טו כָּאֵשׁ תִּבְעֵר יַעַר וּכְלֶהְבָּה תִּלְהַט
 הָרִים: טז בֵּן תִּרְדָּפֵם בְּסַעֲרָךְ וּבְסוּפְתָךְ תִּבְחַלֵּם:

———— ❦ ———— זוהר תהלים ———— ❦ ————

שְׂדָמוֹתוֹ שֶׁל לוֹט הִיְתָה דוּמָה לְאַבְרָהָם, וּמִשׁוֹם כָּךְ וַיִּלְכוּ,
 שְׂפָל אוֹתוֹ הִקְרַב הָיָה בְּשָׁבִילוֹ. מָה הַטַּעַם? מִשׁוֹם שְׂאֲבָרָהּ
 הָיָה מוֹצִיא אֶת בְּנֵי הָעוֹלָם מֵעֲבוּדָה זָרָה וּמְכַנְּסֵי אוֹתָם
 לְעֲבוּדַת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְעוֹד, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָעִיר
 אוֹתָם בְּעוֹלָם כְּדִי לְגַדֵּל אֶת שְׁמוֹ שֶׁל אַבְרָהָם בְּעוֹלָם וּלְקַרֵּב
 אוֹתוֹ לְעֲבוּדָתוֹ. וְסוּד הַדְּבָר - פִּיּוֹן שְׂאֲבָרָהּ הַתְּעוֹרֵר לְרִדְף
 אַחֲרֵיהֶם, אִז אֱלֹהִים אֵל דְּמֵי לָךְ, עַד שֶׁהִכֵּל נִקְשֵׁר לְאַבְרָהָם.
 וּכְשֶׁהִכֵּל נִקְשֵׁר לְאַבְרָהָם, אִז נִשְׁבְּרוּ כָּל הַמַּלְכִים מִלְּפָנָיו, כְּמוֹ
 שְׂאֲמָרְנוּ, שְׂכַתוֹב יְמִינְךָ ה' תִּרְעֵץ אוֹיֵב וְגוֹ'.

יז מלא פניהם קלון ויבקשו שמך יהוה: יח יבשו ויבטלו עדי עד ויחפרו ויאבדו: יט וידעו כי אתה שמך יהוה: לבדך עליון על כל הארץ:

— זוהר תהלים —

מה הציל את אלה? על שהיו מתפללים לפני הקדוש ברוך הוא ומיחדים שמו כראוי ועל שמיחדים שמו כראוי נצלו מאותה אש יוקדת

וידעו כי אתה שמך ה' וגו' (פג, יט): [זוהר ח"ג פ' אחרי מות (דף י"א)] אלא כף שנינו, בשעה הזו שנכפתו לפל באש, כל אחד הרים קולו ואמר אל כל אותם עמים ומלכים ושרים. חנניה אמר, (תהלים קיח) ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם ה' לי בעזרי ואני אראה בשנאי טוב לחסות בה' וגו'. מישאל פתח ואמר, (ירמיה ל) ואתה אל תירא עבדי יעקב נאם ה' וגו' כי אתך אני נאם ה' להושיעך פי אעשה וגו'. באותה שעה ששמעו כלם את שם יעקב, תמהו וצחקו בליצנות. עזריה פתח ואמר, (דברים ו) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. זהו שכתוב, (ישעיה מד) זה יאמר לה' אני וגו'. זה יאמר לה' אני - זה חנניה. וזה יקרא בשם יעקב - זה מישאל. וזה יכתב ידו לה' ובשם ישראל יכנה - זה עזריה. באותה שעה פנס הקדוש ברוך הוא את הפמליא שלו, ואמר להם: באיזה דבור מאותם הדבורים שאמרו אלה השלשה אציל אותם? פתחו ואמרו, (תהלים ג) וידעו כי אתה שמך ה' לבדך עליון על כל הארץ.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

בְּאוֹתָהּ שָׁעָה אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לִכְסֵּא: כִּסֵּא שְׁלִי,
 בְּאַיִזָּה דְּבִוּר מְאוֹתָם הַדְּבוּרִים אֲצִיל אֶת אוֹתָם
 הַצְּדִיקִים? אָמַר לוֹ: בְּאוֹתוֹ הַדְּבוּר שְׁכַלְמִי צַחֲקוּ עָלָיו אֲצִיל
 אוֹתָם, לֹא עֲתָה יְבוּשׁ יַעֲקֹב וְלֹא עֲתָה פָּנָיו יִחְוֹרוּ. כְּמוֹ שֶׁעָמַד
 יַעֲקֹב אֲצִל אַבְרָהָם בְּאֵשׁ, יָקוּם עִכְשָׁו אֲצִל אֱלֹהִים. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב,
 כִּי אָמַר ה' אֶל בֵּית יַעֲקֹב אֲשֶׁר פָּדָה אֶת אַבְרָהָם לֹא עֲתָה
 יְבוּשׁ יַעֲקֹב וְגו'. מִהַבּוֹשָׁה שֶׁל הַלִּיצָנוֹת. שְׁנִינֵנו, כָּל אוֹתָם
 שֶׁצַּחֲקוּ מִהַדְּבוּר הַזֶּה, נִשְׂרְפוּ בְּאוֹתָהּ אֵשׁ, וְהָרַג אוֹתָם שְׂכִיב
 שֶׁל אֵשׁ. מֵהַצִּיל אֶת אֱלֹהִים? עַל שֶׁהָיוּ מִתְּפַלְלִים לְפָנָיו הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא וּמִיַּחְדִּים שָׂמוּ כְּרָאוּי, וְעַל שֶׁמִּיַּחְדִּים שָׂמוּ כְּרָאוּי,
 נִצְלוּ מֵאוֹתָהּ אֵשׁ יוֹקֵדָת.

בך א למנצח על הגתית לבני קרח מזמור: ב מה
 ידידות משכנותיך יהוה צבאות:
 ג נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות יהוה לפי
 ובשרי ירננו אל אל חי: ד גם צפור מצאה בית ודרור

שימוש תהלים

למי שרזה גופי מרוב חליו

מה ידידות משכנותיך (פד, ב): [שימוש תהלים לפרק פד] למי שרווח
 גופו מרוב חליו. 'אמר אותו על קדרה חדשה מלאה מים שלא ראו
 שמש ושפוך עליו ויעיל בעז"ה. ושם שלו הוא א"ב. א' מן
 "צבאות, ב' מן "בך.

זוהר תהלים

הגוף משתוקק לחצרות ה' שמשם הוא נלקח

נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה' וגו' (פד, ג): [זוהר חדש
 (בראשית) זוהר תורה] אמר רב יוסי הרי למדנו כברייתא
 שלנו, שכל מה שעשה הקב"ה בין למעלה בין למטה כלם
 נכספים ונמהרים ללכת למינו, הגוף הולך אחר מינו לארץ
 שנלקח ממנה, והנשמה אין לה השתוקקות אלא למקום
 שנלקחה משם, שכל מה שעשה הקב"ה יכסוף אחר מינו, זה
 שאמר הכתוב נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה', ולא
 לעולם הזה כמו הגוף:

תורה לא צדיקה תפנוקים ולא סחורה אלא לעמול בה יומם ולילה
 גם צפור מצאה בית וגו' (פד, ד): [זוהר ויקרא פ' ויקרא (דף טו.)] פתח

קַן לָהּ אֲשֶׁר שָׁתָה אֶפְרַחֶיהָ אֵת מִזְבְּחֹתֶיךָ
 יְהוָה יְהוָה צְבָאוֹת מַלְכֵי וְאֱלֹהֵי

הַחַיִּים בְּעַל הַכִּסֵּי
 בְּעַל הַמְּנוּחֹת בַּיָּמִים :

— זוהר תהלים —

וְאָמַר, (שמואל א טו) וַיֹּאמֶר שָׂאוּל אֶל הַקִּינִי. מִי הוּא הַקִּינִי? אֵלּוּ
 בְּנֵי יִתְרוֹ, חֲמִיו שֶׁל מֹשֶׁה, שֶׁעָשׂוּ קֵן בְּמַדְבָּר כְּמוֹ הַדְּרוֹר הַזֶּה,
 כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים פב) וַדְּרוֹר קֵן לָהּ, כְּדִי לְלַמֵּד תּוֹרָה. שְׁתוּרָה
 לֹא צְרִיכָה תַּפְנוּקִים וְלֹא סְחוּרָה, אֲלֵא לַעֲמֹל בָּהּ יוֹמָם וְלַיְלָה.
 מִשׁוּם כֵּךְ נִסְעוּ לַמַּדְבָּר מִהָעֲנַג שֶׁל יְרִיחוֹ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שופטים
 א) וּבְנֵי קִינִי חֲתָן מֹשֶׁה עָלוּ מֵעִיר הַתְּמָרִים וְגו'.

גם צפור מצאה בית - אלו רוחות הצדיקים

גַּם צִפּוֹר מְצָאָה בַּיִת וְגו' (פד, ד): [זוהר ח"ג פ' בלק (דף קצ"ו:)] [י"א
 בְּלֶק וְגו'. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, וְדָאִי מַה שֶּׁאָמַר רַבִּי חֲזִיא,
 דְּבַר נִסְתָּר הָיָה. אָבֵל כְּתוּב, (תהלים פד) גַּם צִפּוֹר מְצָאָה בַּיִת
 וַדְּרוֹר קֵן לָהּ וְגו'. וְכִי דוֹד הַמֶּלֶךְ עַל צִפּוֹר בְּעוֹלָם הָיָה אוֹמֵר
 דְּבַר זֶה? אֲלֵא כְּמוֹ שֶׁשָּׂנִינוּ כִּמְהָ חֲבִיבוֹת הַנְּשָׁמוֹת לְפָנֵי
 הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אִם תֹּאמַר כָּל נְשָׁמוֹת הָעוֹלָם - לֹא כֵּךְ!
 אֲלֵא אוֹתָן נְשָׁמוֹת הַצְּדִיקִים שֶׁשָּׂם מְדוּרָן אִתּוֹ, מְדוּרֵיהֶן
 לְמַעַלָּה וּמְדוּרֵיהֶן לְמַטָּה, וְכֵן נֶאֱמַר. גַּם צִפּוֹר מְצָאָה בַּיִת -
 אֵלּוּ רוּחוֹת הַצְּדִיקִים. שָׂנִינוּ, שֶׁלֹּשׁ חוּמוֹת הֵן לְגַן עֵדֶן, וּבֵינָן
 כָּל אַחַת וְאַחַת כְּמַה רוּחוֹת וּנְשָׁמוֹת מְטִילוֹת שָׁם וְנִהְנֹת
 מֵרִיחַ שֶׁל עֲנוּגֵי הַצְּדִיקִים שֶׁבְּפָנִים, אִף עַל גַּב שְׂלֵא זָכוּ
 לְהַכְּנִס. אָבֵל עֲנוּג רוּחוֹת הַצְּדִיקִים שֶׁבְּפָנִים - (ישעיה סד) עֵינַי
 לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים וְגו'. וְיָמִים רְשׁוּמִים יֵשׁ בַּשָּׁנָה, וְהֵם יָמֵי נִסָּן

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

יַיִמֵי תִשְׁרִי, שְׁאוֹתֵן רוּחוֹת מְשׁוֹטְטוֹת וּפּוֹקְדוֹת מְקוֹם שְׁצָרֶיךָ. טוֹבֵבָה טוֹבֵבָה טוֹבֵבָה וְאֵף עַל גֵּב שְׁפַעְעִמִּים רַבּוֹת מְשׁוֹטְטוֹת, אֲבָל יָמִים אֵלוֹ רְשׁוּמִים הֵם וְנִרְאִים עַל גְּבֵי חוֹמוֹת הַגְּנָה, כָּל אַחַת וְאַחַת כְּמֵרְאֵה צְפָרִים מְצַפְצְפוֹת בְּכָל בִּקְר וּבִקְר.

וְאוֹתוֹ צְפִצְפוֹף שְׂבַח הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּתְפִלָּה עַל חַיֵּי בְנֵי אָדָם שֶׁל הָעוֹלָם. מִשׁוּם שְׁאוֹתֵם יָמִים כָּל יִשְׂרָאֵל מִתְעַסְקִים בְּמַצּוֹת, וּבְמַצּוֹת רַבּוֹן הָעוֹלָם. וְאִזּוֹ בְּשִׂמְחָה נִרְאוֹת צְפָרִים מְצַפְצְפוֹת, וְעַל גְּבֵי הַחוֹמוֹת שֶׁל גֵּן עֵדֶן מְצַפְצְפוֹת מִשְׂבַּחוֹת וּמוֹדוֹת וּמִתְפַּלְלוֹת עַל חַיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲלֵעֶזֶר, וְדַאי יָפָה אִמְרַתְּ שׁוֹדַאי אוֹתֵן רוּחוֹת שָׁם. אֲבָל מָה תֹּאמַר עַל וּדְרוֹר קֵן לָהּ? אָמַר, כֶּךָ לְמַדְתִּי, זוֹהִי נְשִׁמָּה קְדוֹשָׁה שְׁעוּלָה לְמַעְלָה, וְעוּלָה לְמַקּוֹם טְמִיר וְגִנוּז שְׁעִין לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זוֹלַתְךָ וְגוֹ'. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲלֵעֶזֶר, וְדַאי יָפָה אִמְרַתְּ וְיָפָה הוּא, אֲבָל כָּל זֶה בְּגֵן עֵדֶן שְׁלֵמֵטָה הוּא, וּכְמוֹ שְׁאִמְרַתְּ הוּא וְכֶךָ זֶה וְדַאי. גַּם צְפוֹר מְצַאָה בֵּית - אֵלוֹ רוּחוֹת קְדוֹשׁוֹת שְׁזָכוּ לְהַכְנִס וּלְצַאֵת אַחַר כֶּךָ, מִשׁוּם שְׁמִשׁוֹטְטוֹת וְנִרְאוֹת כְּמֵרְאֵה צְפָרִים, וְאֵלוֹ רוּחוֹת מְצַאָה בֵּית. וְדַאי שְׁלֵכָל אַחַת וְאַחַת יֵשׁ לָהֶן מְדוּרִים יְדוּעִים בְּפָנִים.

וְעַם כָּל זֶה, כָּלֵם נְכוּיִם מַחְפֵּת חֲבָרִיָּהֶם. אֵלוֹ שֵׁישׁ לָהֶם דְּרוֹר וְחֵרוֹת מֵהַכָּל. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵרְאֵה לָהֶם הֵיכַל טְמִיר גִּנוּז אֶחָד שְׁעִין לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זוֹלַתְךָ,

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ואותו היכל נקרא קן צפור, ומשם מתעטרים עטרות למשיח לעתיד לבא. ובמים רשומים, שלש פעמים בשנה, הקדוש ברוך הוא רוצה להשתעשע באותם הצדיקים, ומראה להם היכל טמיר גנוז שלא יודעים ולא מכירים אותו כל הצדיקים ששם. אשר שתה אפרחיה את מזבחותיך - אלו אותם צדיקים שנתקנו בבנים קדושים, שזכו לתורה שבכתב ולתורה שבעל פה בעולם הזה. ואלו נקראים שני מזבחות. מתעטרים לפני המלך הקדוש, שהרי זכות בנייהם בעולם הזה מגנה עליהם, ומעטרים אותם שם. מי הרוח שזוכה לכל זה? זו ששתה אפרחיה, ללמד למזבחותיך וגו'. מכאן והלאה אמר דברך, שהרי בלי בושא אני נראה שם.

פתח כמקדם רבי אלעזר ואמר, גם צפור מצאה בית - זה יתרו. ודרור קן לה - זה בניו שהיו בלשכת הגזית מלמדים תורה וחותכים דברי תורה בפיהם. מה זה מצאה בית? אלא בהתחלה לקחו וחנו במדבר, לקחו מענג מדין ומהמתיקות ששם וחנו במדבר. כיון שראה הקדוש ברוך הוא שכסופם היה על התורה, משך אותם משם והכניסם ללשכת הגזית. ודרור קן לה - הכל אחד. צפור דרור הכל הוא אחד. (שופטים ד) חֶבֶר הַקִּינִי. (שמואל א טו) ויאמר שאול אל הקיני וגו'.

ארץ ישראל נמשלת פלידת אדם בכל הבחינות ומבאר באריכות גם צפור מצאה בית וגו' (פד, ד): [זוהר חדש שיר השירים, מדרש הנעלם (דף עה.עב)] פתח רבי יהושע ואמר, (תהלים פד) גם צפור

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מְצָאָה בֵּית וְדָרוֹר קֵן לָהּ אֲשֶׁר שָׁתָה אֶפְרָחֶיהָ אֵת מִזְבְּחֹתֶיהָ
 ה' צְבָאוֹת מַלְכֵי וְאֱלֹהֵי. גַם צְפוֹר - שֵׁם שְׁנִינוּ, עֲשֵׂה הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא בְּאֶרֶץ אֲתָרִים וּמְקוֹמוֹת קְדוֹשִׁים יוֹתֵר עָלֵינוּנִים
 מִשָּׂאֵר מְקוֹמוֹת הַיְשׁוּב. וְהַכֹּל כְּמוֹ יִצִּירַת הָאָדָם. שֶׁהַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא בָּחַר אוֹתוֹ הַזֶּרַע וּמִנְפִּץ אוֹתוֹ, כְּמוֹ זֶה שֶׁמְבָרַר
 וּמִנְפִּץ חֻטִּים, תִּבְּן לְחוּד וְקֵשׁ לְחוּד, עַד שֶׁמְבָרַר אֵת הַחֻטִּים
 עַל מְקוֹמָם. כִּף נִטַּל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁלֵּג מִתַּחַת כֶּסֶף
 כְּבוֹדוֹ, וְאוֹתוֹ הַשֵּׁלֵג מִתְחַמֵּם בְּכַמֵּה גְּנוּנִים, וְהֵטִיל אוֹתוֹ
 בְּתוֹךְ הַמַּיִם שֶׁל הָאֵשׁה. מִכָּאן שֶׁאֵשׁה לֹא מִתְעַבְּרַת עַד
 שֶׁתִּשְׁפֹּךְ מַיִם, וּבְאוֹתָם הַמַּיִם מֵטִיל הַזֵּכֶר שֶׁלֵּג, זֶהוּ הַזֶּרַע
 שֶׁהוּא מְחַבֵּר יַחַד, יוֹתֵר מֵאוֹתוֹ שֶׁל הָאֵשׁה, כְּמוֹ שֶׁהַשֵּׁלֵג
 כְּנֻגַד הַמַּיִם. לְאַחַר שֶׁהֵטִיל אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְתוֹךְ
 הַמַּיִם, בָּרַר אוֹתוֹ וְנִפֵּץ אוֹתוֹ, וְעֲשֵׂה בִּהַתְּחִלָּה טְבוּר, שֶׁהִיא
 נִקְדָּה אַחַת מִתּוֹךְ הַבְּחִירָה שֶׁל הַשֵּׁלֵג, וְאוֹתוֹ טְבוּר הוּא
 נִקְדָּה שֶׁל צִיּוֹן.

וּמִשָּׁם הַתִּפְשָׁטוֹ אַרְבָּעָה חוֹטִים לְאַרְבָּעָה צְדָדִים שֶׁל הָעוֹלָם
 - מִזְרַח וּמַעֲרָב צְפוֹן וְדָרוֹם. מֵאוֹתוֹ הַחוּט שֶׁנִּמְשָׁךְ
 מִצַּד הַמִּזְרָח, מִמְּנוֹ נַעֲשֵׂה גּוֹף. מִתְחִיל בַּמִּזְרָח, וּמִסִּים
 בַּמַּעֲרָב. הַגּוֹף הוּא אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. נִרְשָׁם בְּאוֹתֵיזוֹת אֲדָנִי.
 אֲדוֹן וְרִבּוֹן כָּל הָעוֹלָם. מֵאוֹתוֹ הַחוּט שֶׁנִּמְשָׁךְ מִצַּד הַדָּרוֹם,
 שֶׁהוּא הַבְּרוּר שֶׁל כָּל הַשֵּׁלֵג וְתִקְפוֹ, מִמְּנוֹ נַעֲשֵׂה זְרוּעַ
 יְמִין, וְהוּא בְּחִירַת הָעֵנָג. וְזֶה גֵן עֵדֵן שֶׁנִּכְנַס בּוֹ אָדָם
 הָרֵאשׁוֹן, וְהוּא לְעֵנָג הַנִּשְׁמוֹת, וְזֶה טְמִיר וְגִנוּז, הַיְמִין שֶׁל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כל העולם. מאותו החוט שנמשך מצד הצפון, ממנו נעשית ונבראת זרוע שמאל. וזה הגיהנם. מאותה פסלת של השלג. והוא לענש של הנשמות של הרשעים.

הראש נתתקן בשמים. והיה העולם בלי ראש, עד שנבנה בית המקדש. כשהוקם המשכן, הוקם בראש. הפה של כל העולם, שהתתקן בראש, סיני. והוא רשם את הפה הזה תוך המים, מהברור של השלג. הירכים וכל שאר האיברים, בכל שאר הארץ. וכשם שלאשה יש צירים וחבלים בשעת הלדה, כן כשבקש הקדוש ברוך הוא להוציא הארץ לאור העולם, היו המים עולים ויורדים, יעלו הרים ירדו בקעות. מה עשה הקדוש ברוך הוא? הוציא מן הקרקע רעמים וזועות, ונסו המים. זהו שכתוב (תהלים קד) מן גערתך ינוסון מן קול רעמך יחפזון. ויצאה הארץ, ונשארה נמוכה ומלכלכת, כולד הזה שיוצא נמוך כמת ומלכלך מהלדה.

וכשם שמפעפעין את הולד עד שיתעורר, ונותנים אש ונר לגבו לחממו, ומראה להאיר - כך עשה הקדוש ברוך הוא בארץ, כשיצאה מתוך המים. והכל בפסוק אחד. זהו שכתוב (שם עז) קול רעמך בגלגל האירו ברקים תבל, מיד - רגזה ותרעש הארץ. עד כאן נסתם הפה, עד שבאו ישראל, והפה נפתח בראשו בשמים, וזה סיני שנתנה בו התורה, ושם נתתקן הדבור. וכשנכנסו לארץ ישראל, נסתם הפתוח, ונפתח הסתום. נסתם הפה - שלא היה בו הדבור (משנסתלק משה). הפך מן האדם. נפתח הטבור - בית המקדש.

זוהר תהלים

ומשם אוכל מה שאמו אוכלת, ושותה ממה שאמו שותה.
 וכל העולם נזון מתמצית ארץ ישראל.

ומשום כך, מקומות ואתרים הם בעולם, בשבח של אלו על
 אלו. גן העדן, שהוא זרוע הימין של כל העולם,
 יש בו מקומות ואתרים לשבח אלו על אלו, ושם הוא עץ
 החיים, ועץ הדעת טוב ורע. ובהיכל אחד מהם יש מקום
 טמיר וגנוז מן הכל, ואין מי שמפיר את אותו מקום פרט
 לצפור אחת, שבאה בכל יום שלש פעמים ומצפצפת בתוך
 עצי הגן (ואומרת גם צפור וגו'). ובאותה הצפור יודעות הנשמות
 את סימניהן, בזמן שמודות ומשבחות, ובזמן שמשתדלות
 לדעת בחכמה. ואותה הצפור נכנסת לאותו היכל, ונטמנת
 ונגנזת ולא נודעת. ודרור - זו הנשמה הקדושה, שעולה
 למעלה, והיא בת חורין. דבר אחר, (שם פד) ודרור קן לה -
 זה היובל, שכתוב וקראתם דרור. קן לה - בחכמה העליונה.
 צפור ודרור, זה למעלה וזה למטה. אשר שתה אפרחיה,
 מי? הדרור הזו שנת החמשים, שמוציאה ממנה ששה
 אפרוחים והצפור הזו. אותם האפרוחים, תשוקתם לתוך
 שני המזבחות, המזבח הפנימי והמזבח החיצון. נטלו מן
 המזבח הפנימי ונתנו למזבח החיצון. מלכי ואלהי, מלכי -
 זה המזבח החיצון, ואלהי - זה המזבח הפנימי.

המזבח החיצון תמיד תשוקתו למזבח הפנימי, ולעולם
 אינו שוכך מלזמר בשירות ותשבחות. זהו שכתוב

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

שיר השירים אשר לשלמה. כל זמן שהנר דולק על הפתילה, והפתילה כתקונה, האור מאיר וצח, והכל נהנים ממנו. וכל זמן שהפתילה נעדרת והשמן חסר מן הפתילה, האור נסתלק, ואין מי שיודע באותו האור כלום. כף, כל זמן שישראל היו מתקנים ומסרגלים כפתילה זו, אור של מעלה היתה דולקת עליהם, ואומרת שירה, ואינו משתכף לעולם, כדגמת האור על הפתילה שאינו משתכף לעולם לנגד מעלה. ואותו השיר הוא המעלה שבשירים, קדש קדשים. נעדר הפתילה - נעדר האור ונסתלק, ואין מי שיודע בו. ושלמה צווח ואומר, (קהלת יב) וזכר את בוראיך בימי בחורתיך. היה מתתקן ומסרגל עצמו במצוות ובמעשים טובים בימי בחורותיך, בזמן שהמאור ההוא לוהב בפתילה. דבר אחר, על האור ההוא בזמן שהפתילה מתקנת, אמר לנגד אותו האור וזכר את בוראיך. התעורר לנגד הקדוש ברוך הוא בשיר ותעורר האהבה.

עד אשר לא יבאו ימי הרעה (שם) - בזמן שהלבנה מתמעטת ותשלט הרעה, והימים שלה הם ימים שאין בהם חפץ. עד אשר לא תחשך השמש - זה נהר היוצא מעדן, שכתוב (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן, שכתוב בו (איוב יד) ונהר יחרב ויבש. והאור - זה האור שברא הקדוש ברוך הוא ונתעטף בו, והוא ימינו. זהו שכתוב (איכה) השיב אחר ימינו. והירח - הוא הים המתמלא מאותו נהר. זהו שכתוב (איוב יד) אזלו מים מגי ים ונהר יחרב ויבש. והכוכבים - אלו שנים

— זוהר תהלים —

עָשָׂר מַזְלוֹת הַיְדוּעִים לָהּ. וְשָׁבוּ הָעֵבִים - אֱלוֹ שָׁרֵי אַמּוֹת
הָעוֹלָם. אַחַר הַגָּשֶׁם - אַחַר בְּכִיָּתָן שֶׁל מַלְאָכֵי הַשָּׁרָת, שֶׁכְּתוּב
מַלְאָכֵי שְׁלוֹם מֵרַ יִבְכְּיוּן. בַּיּוֹם שֶׁיִּזְעוּ שְׁמַרְי הַבַּיִת (קהלת
יב) - אֱלוֹ שׁוֹמְרֵי הַחֻמוֹת, שֶׁכְּתוּב (ישעיה סב) עַל חוֹמוֹתֶיךָ
יְרוּשָׁלַיִם הַפְּקָדְתִּי שׁוֹמְרִים. וְהִתְעַנְתּוּ אֲנָשֵׁי הַחָיִל - אֱלוֹ
הֵם שְׁשִׁים גְּבוּרִים סָבִיב לָהּ. וּבָטְלוּ הַ חֲנוּת - אֱלוֹ הֵם
אוֹכְלֵי הַקְּרָבָנוֹת. כִּי מַעֲטוּ - כַּנְּפֵי הַחַיּוֹת. וְחָשְׁכוּ הָרְאוֹת
בְּאַרְבּוֹת - אֱלוֹ הֵם (זכריה ד) עֵינַי ה' הִמָּה מְשׁוֹטְטִים בְּכָל
הָאָרֶץ, וְהֵם שִׁבַע עֵינַי ה'. וְסָגְרוּ דְלֶתִים בְּשׁוֹק - אֱלוֹ הֵם
הַשְּׁעָרִים שֶׁכֻּלָּם נִנְעָלוּ, זֹלָתִי שְׁעָרֵי דְמַעוֹת שֶׁלֹּא נִנְעָלוּ.
בְּשֶׁפֶל קוֹל הַטְּחָנָה - סַכַּת דָּוִד, שֶׁנִּפְלָה וְנִשְׁפָּלָה לְעַפְרַי, וְקוֹלָהּ
שֶׁהִיָּתָה מְשׁוֹרְרָה תָּמִיד בְּשִׁיר הָאֲהָבָה - שֶׁפֶל. וַיִּשְׁחוּ כָּל
בְּנוֹת הַשִּׁיר - הֵם הַמַּלְאָכִים הַנִּחְלָקִים בְּמִשְׁמְרוֹתָם עַל הַשִּׁיר.
מֵהֶם מְשׁוֹרְרִים בַּיּוֹם, וּמֵהֶם מְשֻׁמְרוֹת מְשׁוֹרְרִים בְּלֵילָה.
גַּם מִגְּבֹהַ יִירָאוּ, (קהלת ה) כִּי גְבֹהַ מֵעַל גְּבֹהַ שְׁמֵר. וְשׁוֹמֵר
זֶה מְזֶה, וּמִקְבֵּל זֶה מְזֶה בְּנִעִימָה וּבְקִדְשָׁהּ. וּבְחֶרֶבֶן בֵּית
הַמְּקֻדָּשׁ יִצְתָה מְאָרָה, וְדִין חֲזַק מְצוּי לְפָנָיו. וְגְבֹהַ יִירָא
מִגְּבֹהַ וּמִדִּינוֹ.

וְחַתְּחַתִּים בְּדָרְךָ, כְּתוּב (ישעיה מג) הַנּוֹתָן בֵּינִי דָרְךָ וּבְמִים
עֵזִים נְתִיבָהּ. וּבְאוֹתוֹ דָרְךָ הָיָה יוֹרֵד, וּבְאֵ הַטֵּל
מֵרָאוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכָל שְׂמִחָה וְכָל טוֹב וְכָל
רְצוֹן, בְּאוֹתוֹ הַדָּרְךָ הָיָה בָּא. וּבְחֶרֶבֶן בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ, שֶׁכָּר עַל
שֶׁכָּר בְּאוֹתוֹ הַדָּרְךָ נִמְצָא, וְכָל רִגְזוֹ וְאִימוֹת וְתַקְּפוֹ וְדִין הָיוּ

— זוהר תהלים —

באותה הדרך. וינאץ השקד, כמו שנאמר (דניאל ט) וישקד ה' על הרעה. וכתוב (ירמיה א) מקל שקד אני רואה. וצמיחת השקד אחד ועשרים יום. כך משבעה עשר בתמוז עד תשעה באב. ומיום שהשקד מציץ, הפרח אין מוציא פרי, עד עשרים ואחד יום. ויסתבל החגב - יתן הסבל על שכמו של בית דוד. ותפר האביונה - זו עבודת בית המקדש למטה. וצווחים בני האדם ואינם נענים. מה הטעם? כי הליך האדם אל בית עולמו. מסתלק הכבוד למעלה למעלה, והם צווחים ואין מי שישגיח בהם, משום שהוא הסתלק לבית עולמו שממנו יצא. ועל זה נמצאת המארה, ורע, ומות, ומאורעות רעות בעולם, וסופדים וצווחים בכל יום, שכתוב (שם ט) כי עלה מות בחלונינו. עד אשר לא ירתק חבל הכסף (קהלת יב) - חוט של חסד שנמשך מלמעלה למטה. ותרץ גלת הזהב - שהיא יורדת באותו החוט. נשבר החוט, נפל הגלה. ותשבר כד על המבוע - שהתורה נשתכחה בגלות, ואותו המשאב, יופיא"ל (וי"א יפי"ה) השר, לא שאב ממעין התורה, ובני אדם נבוכים בה. ונרץ הגלגל אל הבור, ומלאך המשחית נתן לו רשות לחבל בכל יום. וישב העפר על הארץ כשהיה, ויכלו כל הנשמות, והעולם יכלה. והעפר, שהכל נהיה ממנו, ישוב כבתחלה, ויהיה העולם חרב כשהיה. והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה, ויתחדש העולם כבתחלה. ובאותו זמן כתוב (דניאל יב) ורבים מישיגי אדמת עפר יקיצו. בא רבי עזריה ורבי מרזנוס, ונשקוהו

ה אֲשֶׁרִי יוֹשְׁבֵי בֵיתְךָ עוֹד יִתְלַלְּךָ פְּלֹה: ו אֲשֶׁרִי אָדָם
 עוֹז לוֹ בְּךָ מְסֻלוֹת בְּלִבָּבְךָ: ז עֲבָרִי בְּעַמְּךָ הַכֶּבֶד מֵעַן

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּרֹאשׁוֹ. קָרָא עָלָיו, (משלי יח) לֵב נָבוֹן יִקְנֶה דַעַת וְאֵזֶן חֲכָמִים
 תִּבְקֹשׁ דַעַת.

יִשִּׁים אֶת כַּחוֹ בְּקַב"ה שְׂיִסִיעַ לוֹ כִּשְׁהוּא מוֹשֶׁתֵּדֵל בְּאוֹתָם
 הַמְצוּוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה וְלִלְכֵת בְּדֶרֶךְ אֱמֶת שְׂפִינּוֹן שְׂאֲדָם בָּא
 לַהֲטָהָר וְדָאִי מוֹסִיעִים לוֹ

אֲשֶׁרִי אָדָם עוֹז לוֹ בְּךָ וְגו' (פד, ו): [זוהר ח"א פ' תולדות (דף קמב.)]

וַיִּקְרָא אֶת עֵשׂוֹ בְּנוֹ הַגָּדֹל. שְׁנַכְלָל מְצֵדוֹ שֶׁל הַדִּין
 הַקָּשָׁה. וַיֵּאמֶר הִנֵּה נָא זְקַנְתִּי לֹא יִדְעֵתִי יוֹם מוֹתִי. רַבִּי אֶלְעָזָר
 פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים פד) אֲשֶׁרִי אָדָם עוֹז לוֹ בְּךָ וְגו'. אֲשֶׁרִי הָאִישׁ
 שְׂמִתְחַזֵּק בְּקַב"ה וְשֵׁם בּוֹ אֶת תְּקִפּוֹ. יְכוֹל כַּחֲנַנְיָה מִיִּשְׂרָאֵל
 וְעֲזַרְיָה שֶׁהִתְחַזְּקוּ וְאָמְרוּ, (דניאל ג) הֵן אֲתָנּוּ אֱלֹהֵינוּ שְׂאֲנוּ
 עוֹבְדִים יְכוֹל לְהַצִּילֵנוּ מִתּוֹךְ כַּבֶּשֶׁן הָאֵשׁ הַיּוֹקֶדֶת, וּמִיִּדְּךָ
 הַמְּלַךְ יִצִּיל. בָּא רָאָה, שְׂאֵם לֹא יִצִּיל וְלֹא יַעֲמֵד עֲלֵיהֶם
 הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, נִמְצָא שְׂשֵׁמוֹ שֶׁל הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא
 יִתְקַדֵּשׁ בְּעֵינֵי הַכֹּל, כְּמוֹ שְׂאֲמְרוּ. אֲלֵא כִּיּוֹן שְׂיִדְעוּ שְׂלֵא אָמְרוּ
 כְּרֹאֲוִי, חֲזָרוּ וְאָמְרוּ, וְהֵן לֹא יִדְוַע לְהִיּוֹת לָךְ הַמְּלַךְ וְגו'. בֵּין
 יִצִּיל בֵּין לֹא יִצִּיל, יִדְוַע לְהִיּוֹת לָךְ הַמְּלַךְ וְגו'. וְשְׂנִינּוּ
 שְׂיִחְזַקְאֵל הוֹדִיעַ לָהֶם דְּבָר, וְשְׂמָעוּ וְקִבְּלוּ מִמֶּנּוּ, שְׂהַקִּדּוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא לֹא עֲמֵד עֲלֵיהֶם, כְּדִי שְׂיִקְבְּלוּ שְׂכָר, וְאֵז חֲזָרוּ
 וְאָמְרוּ, וְהֵן לֹא יִדְוַע לְהִיּוֹת לָךְ הַמְּלַךְ וְגו'. אֲלֵא לֹא יִתְחַזֵּק

— זוהר תהלים —

אדם שִׁיאמר, הקדוש ברוך הוא יצילני, או יעשה לי כף וכף. אבל ישים את כחו בקב"ה שִׁיסיע לו, כשהוא משתדל באותם המצוות של התורה וללכת בדרך אמת. שפיון שאדם בא להטהר, ודאי מסייעים לו. וכזה יתחזק בקב"ה שהוא יסיע לו, ויתחזק בו, שלא ישים את כחו בטחוננו באחר. ומשום כף, עוז לו כף מסלות בלבבם. שיעשה לבו כראוי בלי הרהור אחר, אלא כמסלה הזו שהיא מתישבת לעבר בכל מקום שצריך, כף גם.

דבר אחר, אשרי אדם עוז לו כף - עז כמו שנאמר (תהלים ט) ה' עז לעמו יתן. משום שצריך לאדם להתעסק בתורה לשמו של הקדוש ברוך הוא. שכל מי שמתעסק בתורה ואינו משתדל לשמה, טוב לו שלא נברא. מסלות בלבבם, מה זה מסלות בלבבם? כמו שנאמר (שם טו) סלו לרכב בערבות ביה שמו. זו התורה ההיא שהיא השתדל בה להרים את הקדוש ברוך הוא ולעשותו חטיבה בעולם. בא ראה, כל מעשיו של יעקב היו לשמו של הקדוש ברוך הוא, ומשום כף הקדוש ברוך הוא היה עמו תמיד, שלא זזה ממנו השכינה. שהרי בשעה שקרא לו יצחק את עשו בנו, יעקב לא היה שם, והשכינה הודיעה לרבקה, ורבקה הודיעה ליעקב.

משום שלב הוא התעוררות להעיר אליו אהבה - והלב הוא עקר ויסוד הכל

אשרי אדם עוז לו כף וגו' (פד, ו): [זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קט"ב)]
 רבי יצחק היה מצוי לפני רבי אלעזר, אמר לו, ודאי

— זוהר תהלים —

שְׁאֵהֶבֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁאָדָם אוֹהֵב אוֹתוֹ לֹא מִתְעוֹרְרֶת אֶלָּא מִהֶלֶב, מִשּׁוּם שֶׁלֵּב הוּא הַתְּעוֹרְרוֹת לְהַעִיר אֵלָיו אֶהְבֶּה. (והקדוש ברוך הוא רוצה את הלב) אִם כֵּן, לָמָּה כָּתוּב בְּכֹל לְבַבְךָ וְאַחַר כֵּן וּבְכֹל נַפְשְׁךָ, שִׁמְשָׁמַע שְׁהֵם שְׁנֵי גּוֹנִים, אֶחָד הֵלֶב וְאֶחָד הַנֶּפֶשׁ? אִם הֵלֶב עֶקֶר – מֵה צָרִיךְ נֶפֶשׁ? אָמַר לוֹ, וְדַאי שֶׁלֵּב וְנֶפֶשׁ הֵם שְׁנַיִם, וּמִתְאַחֲדִים לְאַחַד. שְׁהֵרִי לֵב וְנֶפֶשׁ וּמִמּוֹן, כָּלֵם אַחֲזוּזִים זֶה בְּזֶה, וְהֵלֶב הוּא עֶקֶר וַיְסוּד הַכֹּל. וְזֶה שְׁנֵאֵמַר בְּכֹל לְבַבְךָ, בְּשְׁנֵי לְבָבוֹת הוּא, שְׁהֵם שְׁנֵי יִצְרִים, אֶחָד יִצֵּר טוֹב וְאֶחָד יִצֵּר רָע. וּשְׁנֵי אֱלֹהִים, כֹּל אֶחָד וְאֶחָד נִקְרָא לֵב. זֶה נִקְרָא לֵב טוֹב, וְזֶה נִקְרָא לֵב רָע. וּמִשּׁוּם כֵּן הוּא לְבַבְךָ, שְׁהֵם שְׁנַיִם, יִצֵּר הַטּוֹב וַיִּצֵּר הָרָע.

וּבְכֹל נַפְשְׁךָ? וּבְנַפְשְׁךָ הִיָּה צָרִיךְ לְהִיּוֹת! מֵה זֶה וּבְכֹל נַפְשְׁךָ? הַבְּכֹל הַזֶּה לְשֵׁם מָה? אֶלָּא לְהַכְלִיל נַפְשׁ וְרוּחַ וְנִשְׁמָה. זֶהוּ וּבְכֹל נַפְשְׁךָ, בְּכֹל מֵה שְׁאוּחֲזֵת הַנֶּפֶשׁ הַזֹּה. וּבְכֹל מְאֻדְךָ, אֵף כֵּן כַּמָּה מִיָּנִים הֵם שֶׁל מִמּוֹן, כָּלֵם מִשְׁנַיִם אֱלֹהִים מְאֻלָּה, וְעַל זֶה כָּתוּב בְּכֹל. אֶהֱבֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַסֵּר לוֹ כֹּל זֶה, לְאַהֲבֵב אוֹתוֹ בְּכֹל אֶחָד וְאֶחָד. וְאִם תֹּאמַר, בִּיצֵר הָרָע אֵיךְ אָדָם יְכוּל לְאַהֲבֵב אוֹתוֹ, שְׁהֵרִי יִצֵּר הָרָע הוּא מְקַטְרֵג שְׁלֹא יִקְרַב אָדָם לְעִבּוֹדַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאֵיךְ יֵאָהֵב אוֹתוֹ בּוֹ? אֶלָּא זֹהִי עִבּוֹדַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹתֵר, כְּשֶׁהֵיִצֵּר הַזֶּה נִכְנַע לוֹ מִשּׁוּם הָאֶהְבֶּה שְׁאוּהֵב אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. שְׁכִשְׁהֵיִצֵּר הָרָע הַזֶּה נִכְנַע וְהָאָדָם הַזֶּה שׁוֹבֵר אוֹתוֹ, זֹהִי אֶהֱבֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִשּׁוּם שְׁיִוָּדַע

— זוהר תהלים —

לְקָרֵב אֶת אוֹתוֹ יֵצֵר הָרַע לְעִבּוּדַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. כָּאֵן הוּא סוּד לְבַעֲלֵי הַדִּין. כֹּל מֵה שְׁעוֹשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעֲלָה וּמָטָה, הַכֹּל הוּא כְּדֵי לְהִרְאוֹת כְּבוֹדוֹ, וְהַכֹּל הוּא לְעִבּוּדָתוֹ. וְכִי מִי רָאָה עֶבֶד שֶׁמְקַטְרֵג אֶת אֲדוֹנּוֹ, וּבְכֹל מֵה שֶׁרְצוֹן אֲדוֹנּוֹ נַעֲשֶׂה הוּא מְקַטְרֵג?! רְצוֹן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא שְׂיִהְיוּ הָאֲנָשִׁים תָּמִיד בְּעִבּוּדָתוֹ וְיִלְכוּ בְּדֶרֶךְ אֱמֶת כְּדֵי לְזַכּוֹתֶם בְּכַמָּה טוֹבוֹת. הוּאִיל וּרְצוֹנוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּזֶה, אֵיךְ בָּא עֶבֶד רַע וְנִמְצָא מְקַטְרֵג מִתּוֹךְ רְצוֹן אֲדוֹנּוֹ וּמִסָּטָה אֶת בְּנֵי הָאָדָם לְדֶרֶךְ רָעָה, וְדוֹחָה אוֹתָם מִדֶּרֶךְ טוֹבָה, וְעוֹשֶׂה לָהֶם שְׂלָא יַעֲשׂוּ אֶת רְצוֹן אֲדוֹנָם וּמִסָּטָה אֶת בְּנֵי הָאָדָם לְדֶרֶךְ רָעָה? אֵלָא וְדַאי שֶׁרְצוֹן אֲדוֹנּוֹ הוּא עוֹשֶׂה. לְמַלְךְ שֶׁהִיָּה לוֹ בֶּן יַחֲדִי וְהִיָּה אוֹהֵב אוֹתוֹ בְּיִתְר, וְצָנָה עָלָיו בְּאַהֲבָה שְׂלָא יִקְרִיב אֶת עַצְמוֹ לְאַשֶׁה רָעָה, מִשּׁוֹם שֶׁכָּל מִי שֶׁקָּרַב אֵלֶיהָ, אֵינּוּ כְּדַאי לְהַכְנִס לְהִיכַל הַמֶּלֶךְ. הוֹדָה לוֹ אוֹתוֹ הֵבֵן לְעִשׂוֹת רְצוֹן אָבִיו בְּאַהֲבָה.

בְּבֵית הַמֶּלֶךְ בַּחוּץ הִיָּה זוּנָה אַחַת נָאָה לְמִרְאָה וּיִפַת תֹּאֵר. לְיָמִים אָמַר הַמֶּלֶךְ, אֲנִי רוֹצֶה לְרְאוֹת אֶת רְצוֹנוֹ שֶׁל בְּנֵי אֵלִי. קָרָא לְאוֹתָהּ הַזּוֹנָה וְאָמַר לָהּ: לְכִי וּתְפַתִּי אֶת בְּנֵי, כְּדֵי לְרְאוֹת אֶת רְצוֹן בְּנֵי אֵלִי. מֵה עֲשִׂתָּה אוֹתָהּ זוּנָה? הֲלֹכָה אַחַר בֶּן הַמֶּלֶךְ וְהִתְחִילָה לְחַבֵּק וּלְנַשֵּׁק אוֹתוֹ וּלְפַתּוֹתוֹ בְּכַמָּה פְּתוּיִים. אִם אוֹתוֹ בֶּן יָאָה וּמְצִיַת לְמִצּוֹת אָבִיו – גּוֹעֵר בָּהּ וְלֹא מְצִיַת לָהּ וְדוֹחָה אוֹתָהּ מִמֶּנּוּ. וְאִז אָבִיו שֶׁמַּח בְּבָנוּ וּמְכַנְיָסוֹ לְתוֹךְ הַפְּרָגוֹד שֶׁל הַיְכָלוֹ, וְנוֹתֵן לוֹ מִתְּנוּת וְאוֹצְרוֹת

— זוהר תהלים —

וְכַבּוּד רַב. מִי גָרַם אֶת כָּל הַכְּבוֹד הַזֶּה לְפָנַי הַזֶּה? הֲיֵהוּ אֹמֵר, אוֹתָהּ הַזּוֹנָה. וְאוֹתָהּ הַזּוֹנָה יֵשׁ לָהּ בְּזֵה שְׂבַח אוֹ לֹא? וַדָּאי שְׂיֵשׁ לָהּ שְׂבַח מְכַל הַצְּדִידִים. אַחַד - שְׁעֶשְׂתָּה אֶת רְצוֹן הַמֶּלֶךְ. וְאַחַד - שְׁגִרְמָה לְאוֹתוֹ הַבֵּן כָּל אוֹתוֹ הַטּוֹב וְלִכְל הָאֲהָבָה הַזֹּאת שֶׁל הַמֶּלֶךְ אֵלָיו. וְעַל זֶה כָּתוּב (בראשית א) וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד. וְהִנֵּה טוֹב - זֶה מִלְּאֶךְ הַחַיִּים. מְאֹד - זֶה מִלְּאֶךְ הַמּוֹת, שֶׁהוּא וַדָּאי טוֹב מְאֹד לְמִי שְׁמַצִּית לְמַצּוֹת רְבוּנוֹ. וּבֵא רְאֵה, אִם לֹא יִהְיֶה הַמְקַטְרֵג הַזֶּה, לֹא הָיוּ יוֹרְשֵׁים הַצְּדִיקִים אֶת הַגְּנוֹזִים הָעֲלִיוֹנִים הַלְלוּ, שְׁעֵתִידִים לְרֶשֶׁת עוֹלָם הַבָּא. אֲשֶׁרֵיהֶם שֶׁנִּפְגְּשׁוּ בַּמְקַטְרֵג הַזֶּה, וְאֲשֶׁרֵיהֶם שֶׁלֹּא פָּגְשׁוּ בוֹ. אֲשֶׁרֵיהֶם שֶׁפָּגְשׁוּ בוֹ וְנִצְלוּ מִמֶּנּוּ, שְׁבִשְׁבִּילוּ יוֹרְשֵׁים כָּל אוֹתָן טוֹבוֹת וְכָל אוֹתָם עֲדוֹנִים וְכָל אוֹתָן תְּשׁוּקוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הַבָּא, שְׁעֲלִיו כָּתוּב (ישעיה סד) עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים זוֹלָתָךְ.

וְאֲשֶׁרֵי אוֹתָם שֶׁלֹּא פָּגְשׁוּ בוֹ, שְׁבִשְׁבִּילוּ יוֹרְשֵׁים גִּיהֶנָם וְנִטְרְדוּ מֵאֶרֶץ הַחַיִּים, שֶׁהָרִי אוֹתָם הִרְשָׁעִים שֶׁפָּגְשׁוּ אוֹתוֹ, הָיוּ מְצִיתִים לוֹ וְנִמְשְׁכוּ אַחֲרָיו, וְעַל זֶה יֵשׁ לְצְדִיקִים לְהַחֲזִיק לוֹ טוֹבָה, שֶׁהָרִי בְּגִלְלוּ יוֹרְשֵׁים כָּל אוֹתָן הַטּוֹבוֹת וְעֲדוֹנִים וְתְשׁוּקוֹת לְעוֹלָם הַבָּא. מֵהִי תוֹעֵלְתוֹ שֶׁל הַמְקַטְרֵג הַזֶּה כִּפְאֲשֶׁר הִרְשָׁעִים מְצִיתִים לוֹ? אֵלֶּא אֵף עַל גֵּב שְׂאִין בוֹ תוֹעֵלְתָּ, מְצוֹת אֲדוֹנוֹ הוּא עוֹשֶׂה. וְעוֹד, שֶׁהָרִי מִתְחַזֵּק בְּשִׁבִּיל זֶה. הוּאִיל וְהוּא רַע, הוּא מִתְחַזֵּק כְּשֶׁהוּא עוֹשֶׂה רַע. הִרְשָׁע אֵינוֹ מִתְחַזֵּק, עַד שֶׁהוֹרֵג אָדָם. כִּיּוֹן שֶׁהָרֵג

יְשִׁיתוּהוּ גַם בְּרָבוֹת יַעֲטָה מוֹרָה:

— זוהר תהלים —

בְּנֵי אָדָם, אִזּוּ מִתְחַזֵּק וּמִתְגַּבֵּר בְּכַחוֹ וַיֵּשׁ לוֹ נַחַת. כִּף אֹתוֹ מִקְטָרֵג שֶׁנִּקְרָא מִלֵּאף הַמּוֹת לֹא מִתְגַּבֵּר בְּכַחוֹ, עַד שֶׁמִּסְטָה אֶת בְּנֵי הָאָדָם וּמִקְטָרֵג לָהֶם וְהוֹרֵג אוֹתָם, וְאִזּוּ יֵשׁ לוֹ נַחַת וּמִתְחַזֵּק וּמִתְגַּבֵּר בְּכַחוֹ. כְּמוֹ שֶׁמִּתְחַזֵּק צַד הַחַיִּים כְּשֶׁבְנֵי אָדָם הֵם טוֹבִים וַיֵּלְכוּ בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל, אִף כִּף הַמִּקְטָרֵג הַזֶּה מִתְחַזֵּק וּמִתְגַּבֵּר כְּשֶׁהֲרָשָׁעִים מְצִיטִים לוֹ, וְהוּא שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם. הִרְחַמֵּן יַצִּילֵנוּ. וְאֲשֶׁרֵי אוֹתָם שְׂזוּכִים לְנִצְחוֹ וְלִהְיוֹתֵנוּ וְלִזְכוּת בְּשִׁבְלוֹ לְעוֹלָם הַבָּא, וּמִתְחַזֵּק אָדָם בְּמִלְךְ הַקְּדוֹשׁ תָּמִיד. עַל זֶה וַדַּאי נֵאמַר, (תהלים פד) אֲשֶׁרֵי אָדָם עוֹז לוֹ בְּךָ מַסְלוֹת בְּלִבָּכֶם. אֲשֶׁרֵיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

רֵאִיתִי אֶת אוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ שָׁם. וְשִׁמְעֵתִי פְּרוֹז מִכְרִיז בְּכָל יוֹם: אֲשֶׁרֵיהֶם הַחֲבָרִים שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, וְאוֹתָם שֶׁמִּזְכִּירִים בָּהּ אֶת הָאֲחֵרִים, וְאוֹתָם הַמְּעַבְרִים עַל מִדּוֹתֵיהֶם

עֲבָרֵי בְּעַמֵּק הַבְּכָא וגו' (פד, ז): [זוהר חדש, מדרש רות (דף צח.א)]

רַבִּי פְּרוֹסְפָדַי חָלָה. נִכְנְסוּ אֵלָיו רַבִּי יוֹסִי בֶּן קֶסְמָא וְחַכְמַיִם. אוֹתוֹ הַיּוֹם, יוֹם הַשְּׁבִיט הָיָה. רָאוּ אוֹתוֹ שְׁהָיָה בּוֹכָה, וְאַחַר כֵּן צָחַק. בֵּינְתִים נִרְדָּם. אָמְרוּ, יוֹם הַשְּׁבִיט הוּא, וְאִסּוּר לְטַלְטְלוֹ, וְטִרְחָה אַחֲרַת לֹא צָרִיף. הַשְּׂאִירוּהוּ.

קָם רַבִּי יוֹחָנָן וְדָרַשׁ, (רות א) וַיָּמַת אֱלִימֶלֶךְ אִישׁ נַעֲמִי וַתִּשְׂאָר הָיָה וּשְׁנֵי בָנֵיהָ. מֵת אֱלִימֶלֶךְ - נִשְׂאָרוֹ בָּנֵיהָ לְהַתְנַחֵם

— זוהר תהלים —

בְּהֵם, שְׁנִשְׂאָרוּ שְׁנֵי בָנָיו לְהַשְׁלִים אֶת מְקוֹם אֱלִימֶלֶךְ, שֶׁהָיָה
נִשְׁמָה לְנִשְׁמָה. אַחַר כֵּךְ מָה כְּתוּב? וַיְמִיתוּ גַם שְׁנֵיהֶם מִחֶלֶן
וּכְלִיזָן, רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְרוּחַ הַטְּמֵאָה. עֲכָשׁוּ הוּא שֶׁבַר עַל שֶׁבַר.
הַנִּשְׁמָה לְנִשְׁמָה שֶׁל הַקֹּדֶשׁ שֶׁהוּא י', וְהַרוּחַ הַשְּׂכֵלִית שֶׁהִיא
וּא"ו, לֹא יְמִיתוּ, אֲלָא אָדָם יוֹרֵד מִגְּדֻלָּתוֹ נִקְרָא מֵת. אַךְ
כָּאן, כְּשֵׁמֶת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, הַנִּחְמָה בְּחַכְמִים שְׁנִשְׂאָרוּ, וְהֵם
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי וְחִבְרִי. מֵתוּ רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי וְחִבְרִי
– נִשְׂאָר רַבִּי כְּרוֹסְפָדָּאִי. וְכַעַת חִבְרָנוּ רַבִּי כְּרוֹסְפָדָּאִי שְׁמֵת
עֲכָשׁוּ, הוּא שֶׁבַר עַל שֶׁבַר.

בְּעוֹדָם יוֹשְׁבִים, רַבִּי חֶלְקִיָּה שֶׁהָיָה אֶצְלוֹ, רָאָה אוֹתוֹ
שְׂחוֹזְרוֹת הַדְּמָעוֹת עַל פָּנָיו, וַיִּצְחֹק בְּפִיו. קָרָא
לְרַבִּי יוֹחָנָן וְלַחֲבֵרִים, וְרָאוּ אוֹתוֹ עִם דְּמָעוֹת עַל פָּנָיו,
וַיִּצְחֹק בְּפִיו. אָמְרוּ שְׂוֹדָאִי לֹא מֵת. יָשְׁבוּ, וְלֹא עָזְבוּ אָדָם
לְקָרֵב אֵלָיו. בְּעָרֵב פֶּתַח עֵינָיו, בִּקְשׁ מִים לְשִׁתוֹת. קָרְבוּ
אֵלָיו רַבִּי יוֹחָנָן וְחַכְמִים. אָמַר לָהֶם: רַבּוֹתֵי, לָכוּ לְשָׁלוֹם.
לְמַחֵר שׁוּבוּ אֵלַי וְאִמַר לָכֶם מָה שְׂרָאִיתִי, וְצוּוּ אוֹתִי
לְהוֹדִיעַ לַחֲבֵרִים. שֶׁעֲכָשׁוּ הַצְּטֻרְכָתִי לְתַקֵּן כָּל הַדְּבָרִים
שְׂרָאִיתִי, וּבִלְלִיָּה הִזָּה שֶׁהֵייתִי שָׁם, עוֹלָם אַחַר רְאִיתִי,
וְלֹא יָדַעְתִּי מָה הוּא. אָמְרוּ לְבָנֵי בֵיתִי שֶׁלֹּא יִקְרְבוּ אֵלַי,
וְלֹא יִהְיֶה אָדָם כָּאֵן. כָּלֶם הִלְכוּ. וְרַבִּי יוֹחָנָן נִשְׂאָר שָׁם,
וְלֹא קָרַב אֵלָיו כָּל אוֹתוֹ לִילָה. כְּשֶׁהָיָה מֵאִיר הַיּוֹם, רָאוּ
אוֹתוֹ שֶׁהָיָה מְדַבֵּר וּבוֹכָה. וְלֹא יָדְעוּ דְבָר. קָם וַיֵּשֶׁב, וַקְרָא
לְרַבִּי יוֹחָנָן. אָמַר לוֹ: מָה רְאִיתָ? אָמַר: מֵעוֹלָם אַחַר בָּאתִי,

— זוהר תהלים —

וּנְכַנְסֵתִי לְשֵׁם, וְלֹא נִתְּנָנוּ לִי רְשׁוֹת לְגִלוֹת דְּבַר, אֶלֶּא לְךָ
וּלְחִבְרֶךָ. וְאָמַר לָהֶם מַה שָּׂרָאָה.

אָמַר לוֹ לְרַבֵּי יוֹחָנָן: הִתְקַן דְּבַרְיָךְ, וְלֶךְ לְכַסְאָךְ שִׁתְקַנּוּ לְךָ,
שֶׁהָרִי שְׁנַיִם עָשָׂר מֵהַחֲבָרִים יָבֹאוּ בְּשִׁכְלֶךָ, וְאֲנִי רְאִיתִי
מַה שְּׁלֹא נִתְּנָנוּ לִי רְשׁוֹת לְגִלוֹת. וְרִאִיתִי מֵאוֹתָם הַחֲבָרִים
שֶׁהִתְקִים תְּלֻמוֹדָם בְּיָדָם. וְרִאִיתִי אֶת אוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁל מְלֶךְ
הַמְּשִׁיחַ שָׁם. וְשִׁמְעֵתִי כְרוֹז מְכַרְיוּ בְּכָל יוֹם: אֲשַׁרְיֵהֶם הַחֲבָרִים
שֶׁשִּׁמְשֵׁתְדָלִים בַּתּוֹרָה, וְאוֹתָם שְׁמֹזְפִים בַּה אֶת הָאֲחֵרִים, וְאוֹתָם
הַמְּעַבְרִים עַל מִדּוֹתֵיהֶם. רְאִיתָם, כְּשֶׁהֵייתִי בּוֹכָה וְצוֹחֵק,
הַרְשׁוֹת נִתְּנָה לְמֶלֶךְ הַמּוֹת לְהֵבִיא אוֹתִי, וְרִאִיתִי הַשְּׂכִינָה
אֶצְלִי, וְלֹא נִתְּנָנוּ לוֹ. וְעַל כֵּן בְּכִיתִי מִמֶּלֶךְ הַמּוֹת, וְצָחֻקְתִּי
כְּשֶׁרִאִיתִי הַשְּׂכִינָה שְׁלֹא נּוֹתַנְתָּ לוֹ. וְרִאִיתִי עַד שְׁנוּטָלִים אוֹתִי
לְבֵית הַדִּין שְׁשָׁם, וְרִאִיתִי כְּמָה צְבָאוֹת וּמַחְנוֹת, שָׁם כָּל־
מִתְעַסְקִים בְּדִינֵי הָעוֹלָם, וּבִרְאֵיָהֶם סַנְדְּלוֹפוֹן בְּעַל הַפְּנִים,
שְׁקוֹשֵׁר קְשָׁרִים לְאֲדוֹנוֹ, וּפְרֻכֵּת אַחַת פְּרוֹסָה עָלָיו, וְכָל
צְבָאוֹת הַשָּׁמַיִם שִׁתַּחַת יָדוֹ, וְלֹא נִתְּנָה רְשׁוֹת לְקַרֵּב לְרִאוֹתוֹ.

וְרִאִיתִי בֵּית דִּין, וְכַמָּה שָׁרִים מְמַנִּים לְפָנֵיהֶם, מֵהֶם סְנַגּוֹרִים
עַל בְּנֵי הָעוֹלָם, וּמֵהֶם קְטַגּוֹרִים. נָטְלוּ וּקְרָבוּ אוֹתִי
אֲלֵיהֶם. וְרִאִיתִי שָׁם רַבִּים מִן הַחֲבָרִים. אָמְרוּ לוֹ לְמֶלֶךְ
הַמּוֹת: מַה זֶה מְבַנֵּי הָעוֹלָם אֶצְלֶךָ? אָמַר לָהֶם: שְׁלֹא
נוֹתְנִים לִי לְהִמִּית אוֹתוֹ, וְקַרְבְּתִיו לְדִין. (אמר להם, דוננו דינו,
הניחו אותי לשבת וקרבו אותילדין לפני שלשה סנהדרין שידוננו דיני, ושמעתי).

— זוהר תהלים —

שְׁקִמוּ שְׁלֹשָׁה יְעָדִים, וְאָמְרוּ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים מְצָאנוּ כֹפֶר, מְצָאנוּ כֹפֶר, וְהַעֲיָדוּ עָלַי שְׁהַעֲבַרְתִּי תָמִיד עַל מַדּוּתַי. הַתְּעַסְקוּ בְּדִינֵי כָל אוֹתוֹ הַיּוֹם, שְׂרָאִיתֶם שִׁישְׁנָתִי, וְעָשׂוּ חֶשְׁבוֹן שֶׁל יָמִים וְשָׁנִים שְׁלִי, וְנִמְצָאוּ תָמִיד שְׁלָמִים. וְעַל שְׁהַעֲבַרְתִּי תָמִיד עַל מַדּוּתַי, עָזְבוּ אֶת הַדִּין, וְלֹא יָכְלוּ לְדוֹן בְּזֶה, עַד שְׁהַעֲלוּ אֶת דִּינֵי לְמָקוֹם אַחֵר, וְלֹא יִדְעֵתִי לְאִיזָה מְקוֹם.

וּבֵּא מִן הַדִּין לְעֶזֶר אוֹתִי, וְלָתֵת לִי זְמַן לְהַשְׁלִים תְּלִמּוּדֵי בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׁעֲדִין לֹא גִמַּרְתִּי אוֹתוֹ, וְלֹא עָזַב אוֹתִי מִלְּאֵךְ הַמָּוֶת, עַד שֶׁנִּתְּנָנוּ לוֹ בְּמָקוֹמִי אֶת רַבִּי כְּרוּסְפָדַי הַזְּקֵן שֶׁל מְקָדֵם, וְאָז עָזַב אוֹתִי. כְּשֶׂרָאִיתֶם הַדְּמָעוֹת בְּפָנַי וְצָחוּק בִּפְהֵי, אוֹתָם הַדְּמָעוֹת - שְׁבִכְתִּי מִפְּחָדוֹ שֶׁל מִלְּאֵךְ הַמָּוֶת, וְצָחֻקְתִּי - מִשְׁמַחַת הַשְּׂכִינָה, וְעַל שֶׁחָכַו לִי עַד זְמַן אַחֵר כְּדֵי לְהוֹדִיעַ לִי מַה שֶׁגִּלְתִּי לָכֶם. וְלֹא יִשְׁנָתִי עַל יַד מִלְּאֵךְ הַמָּוֶת, אֲלֹא הַשְּׂאִירוּ עִמִּי אֶת רַבִּי אוֹשְׁעֲנָא, וְעִמּוֹ הוֹלֵךְ אֲנִי לְשֵׁם. תְּמַהוּ הַחֲבָרִים, וְקָרְאוּ עָלָיו, (תהלים פד) עֲבָרִי בְּעַמְּק הַבְּכָא מְעִין יִשִּׁיתוּהוּ גַם בְּרָכוֹת יַעֲטָה מוֹרָה. עֲבָרִי בְּעַמְּק הַבְּכָא - זֶה רַבִּי כְּרוּסְפָדַי, שְׁעָבַר עַל זֶה שֶׁל מִלְּאֵךְ הַמָּוֶת, שֶׁהוּא עַמְּק הַבְּכָא, שֶׁהוּא גֵרָם בְּכִיָּה לְכָל הָעוֹלָם. מְעִין יִשִּׁיתוּהוּ - שֶׁהַנִּיחּוּהוּ לְגַמֵּר אֶת תְּלִמּוּדוֹ, וְלִהְיוֹת מְעִיין בַּתּוֹרָה. לְפִיכָךְ, גַּם בְּרָכוֹת יַעֲטָה מוֹרָה. אִם הַתּוֹרָה גּוֹרַמַת לוֹ חַיִּים, כָּל שֶׁכֵּן מִי שֶׁגּוֹרַס אוֹתָהּ גֵרַסָּה וְלוֹמַד אוֹתָהּ. קָרָא עָלָיו רַבִּי יוֹחָנָן, (תהלים קיב) זָרַח בַּחֲשֵׁךְ אוֹר לְיִשְׂרָאֵל חֲנוּן וְרַחוּם וְצַדִּיק. זָרַח בַּחֲשֵׁךְ, מַהוּ חֲשֵׁךְ? זֶהוּ מִלְּאֵךְ הַמָּוֶת, שֶׁמַּחֲשִׁיף אֶת פָּנָי

ח יִלְכוּ מִחִיל אֶל חֵיל יִרְאֶה אֶל אֱלֹהִים תקנה בעל חובות
במלך הממונה ביום בְּצִיּוֹן:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

העולם, כמו שנאמר וְחִשְׁןָ עַל פְּנֵי תְהוֹם. אור לישרים
שְׂמֵאִיר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַדִּיק הַזֶּה, רַבִּי כְרוּסְפָדַי, אֶת
אור התורה. ומי עושה את זה? הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁנִקְרָא
חַנּוּן וְרַחוּם וְצַדִּיק.

יִלְכוּ מִחִיל אֶל חֵיל יִרְאֶה אֶל אֱלֹהִים בְּצִיּוֹן

יִלְכוּ מִחִיל אֶל חֵיל וְגו' (פד, ח) : [זוהר חדש (דף נ"ח:)] מֵאֵי וְלִלְקוֹט
שׁוֹשְׁנִים, אֶל תְּקֵרֵי שׁוֹשְׁנִים, אֲלֵא שׁוֹשְׁנִים. אֲלֵין אֵינוֹן
דְּקָדְמֵי רוּחָא בְּהַאי עֲלָמָא דְּמִתְקַלִּי (בז"ח ד"א איתא דמתלקט)
וּמִסְתַּלְקֵי מֵהַאי עֲלָמָא עַד לָא מְטָא זְמַנְיָהּ. כְּדִין קָרִי הַהוּא
נַעַר מְטַטְרוּ"ן לְגַבְרִיאֵל דִּי קִסְתָּהּ סוּפֵר בְּחִרְצוּי וְאָמַר לֵיהּ,
כְּתוּב פְּתָקָא וְהָב לְמֵלְאֵךְ הַמּוֹת עַל פְּלוּנֵי דִילְקוֹט לֵיהּ
מֵעֲלָמָא וְאַתְלָקִיט מְיָד, וְסִלְקִין לֵיהּ לְמִתִּבְתָּא דְּמִטְטְרוּ"ן
בְּקָדְמִיתָא. וְתַמָּן אָמַר תְּלַמוּדִיהּ דְּאַיִתִּי בִּידֵיהּ, וְאוּלִיף תַּמָּן
מָה דְּאוּלִיף. לְכַתֵּר סִלְקִין לֵיהּ לְמִתִּבְתָּא עֵילָאָה דְּקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא. וְזַמְינָא לְמִתִּבְתָּא דִילֵיהּ, וְתַמָּן אֲשַׁתְּעֲשַׁע בְּהוּ
בְּאַיִנוֹן דִילֵיהּ בְּרָזִי עֲלָאִין וְטַעְמֵי אוּרִייתָא דְהוּוּ סְתִימִין בְּהַאי
עֲלָמָא. וְיֹוֹפִיא"ל רַב מְמַנָּא אֲזִיל מִגּוּ מִתִּבְתָּא עֵילָאָה וְחָתִים
סְתָרִין וְרָזִי דְאוּרִייתָא מִגּוּ תְרֵי מִתִּבְתָּא כָּל מָה דְאַקְשׁוּ
בְּמִתִּבְתָּא דְרַקִיעָא אֵינוֹן דְּמִתִּבְתָּא עֵילָאָה, מְתַרְצִין
בְּמִתִּבְתָּא עֵילָאָה. דְלִית תַּמָּן פְּרָכֵי וְקוּשְׁיִין אֲלֵא בְּמִתִּבְתָּא
דְרַקִיעָא, וְחָתִים מְתָרֵי מִתִּבְתֵי מְלִין דְאוּרִייתָא כְּדָקָא יָאוּת.

ט יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{הַתְּהוֹמָה} אֱלֹהִים ^{תְּהוֹמָה בְּעַל הַיְבוּלִים} צְבָאוֹת שְׁמֵעָה תִּפְלֵתִי
 הַאֲזִינָה אֱלֹהֵי ^{תְהוֹמָה בְּעַל הַיְבוּלִים} יַעֲקֹב סֵלָה: י מוֹנְנֵנוּ רֵאָה אֱלֹהִים
 וְהִבֵּט פָּנָי מִשִּׁיחָד: יא כִּי טוֹב יוֹם בְּחֻצְרֵיךָ ^{תְהוֹמָה בְּעַל הַיְבוּלִים}
 מֵאֲלֶף בְּחֻרְתֵי הַסְּתוּפָה בְּבֵית אֱלֹהֵי ^{תְהוֹמָה בְּעַל הַיְבוּלִים} מְדוּר
 בְּאַחֲלֵי רָשָׁע: יב כִּי שָׁמֶשׁ וּמִגֵּן יְהוָה ^{הַתְּהוֹמָה} אֱלֹהִים

— זוהר תהלים —

ועל דא כתיב (תהלים פ"ד) ילכו מחיל אל חיל. ולזמנא דאתי
 יסתלקון פרכי וקושפין מגו מתיבתא דרקיעא, כמה דאתמר,
 ילכו מחיל אל חיל וכתיב (תהלים קכ"ב) יהי שלום בחילך שלוה
 בארמנותיך. עד הכא רזין דעינין (בז"ח ד"א איתא בגו גוונים
 לאסתכלא) באינון לאסתכלא.

שמש ומגן - זו ברית קדש

כִּי שָׁמֶשׁ וּמִגֵּן ה' אֱלֹהִים וְגו' (פד, יב): [זוהר שמות (דף א) א] מִי
 שְׂשׂוּכְב עִם בֵּת אֵל נָכַר, שְׂמִכְנִיס בְּרִית קֹדֶשׁ וְאוֹת הַבְּרִית
 לְרִשׁוֹת אַחֲרֵת, שְׂכָתוֹב וּבָעַל בֵּת אֵל נָכַר, וְשָׁנִינוּ שְׂאִין קִנְיָה
 לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חוּץ מִקְנֵי קִנְיָה שֶׁל בְּרִית קֹדֶשׁ, שֶׁהִיא
 בְּרִית שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ וְסוּד הָאֱמוּנָה. מַה כְּתוּב? (במדבר כה)
 וַיְחַל הָעַם לְזַנוֹת אֶל בָּנוֹת מוֹאָב. מִיָּד - וַיַּחַר אֵף ה' בְּיִשְׂרָאֵל.
 רֵאשֵׁי הָעַם שִׁיּוּדְעִים וְלֹא מוֹחִים בְּיַדֵּיהֶם, נַעֲנָשִׁים בְּתַחֲלָה,
 שְׂכָתוֹב קַח אֶת כָּל רֵאשֵׁי הָעַם וְהוֹקַע אוֹתָם לַה' נֶגְדַּי הַשָּׁמֶשׁ.
 רַבִּי אַבָּא אָמַר, מַה זֶה נֶגְדַּי הַשָּׁמֶשׁ? נֶגְדַּי הַבְּרִית שְׁנִקְרָאת
 שָׁמֶשׁ, וְעַלֶּיהָ נֶאֱמַר (תהלים פד) כִּי שָׁמֶשׁ וּמִגֵּן ה' אֱלֹהִים. שָׁמֶשׁ
 וּמִגֵּן - זו בְּרִית קֹדֶשׁ. מַה שָׁמֶשׁ זֹרַח וּמֵאִיר לְעוֹלָם, אֵף כֶּף

תקיעת חצוצות
 תקיעת שופר
 חֵן וְכָבוֹד יִתֵּן יְהוָה לְאֵלֵינוּ אֱלֹהֵינוּ לֹא יִמְנַע טוֹב
 לְהַלְכִים בְּתַמִּים: יְיָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ צְבָאוֹת אֲשֶׁר־יְאָדָם
 בְּיַמֵּי בְרָךְ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ברית קדש זורח ומאיר את גוף האדם. מגן - מה מגן הוא כדי להגן על האדם, אף כף ברית קדש מגנה על האדם, ומי ששומר אותה, אין נזק בעולם שיוכל לקרב אליו, וזהו נגד השמש.

[זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רכ"ד:)] וכסף פקודי העדה, משום שזה הוא כל מה שמתפשט למטה כף הוא טוב, ואף על גב שאינו בתנופה הזו - הכל הוא לטוב. אבל זהב, כל מה שמתפשט למטה - הכל הוא לרע. זה מתפשט לטוב, וזה מתפשט לרע. ומשום כף צריך להניף תנופה ולהעלות למעלה. וזה צריך להתפשט למטה ולכל הצדדים, משום שעומדים כלם לטוב. פתח ואמר, (תהלים פד) כי שמש ומגן ה' וגו'. כי שמש - זה הקדוש ברוך הוא. ומגן - זהו הקדוש ברוך הוא. שמש - זהו סוד השם הקדוש יהו"ה, שכאן עומדות כל הדרגות למנוחה. ומגן - זהו סוד השם הקדוש שנקרא אלהים. וסוד זה שכתוב (בראשית טו) אנכי מגן לך. ושמש ומגן זהו סוד השם השלם. חן וכבוד יתן ה', להיות הכל בסוד אחד. לא ימנע טוב להלכים בתמים - סוד זה (אותו) שכתוב (איוב לח) וימנע מרשעים אורם. וזהו אור ראשון שכתוב בו (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב, שגנזו והסתירו הקדוש ברוך הוא,

— זוהר תהלים —

כמו שפארוהו, וגנזו אותו מהרשעים, ומנעו אותו בעולם הזה ובעולם הבא. אבל לצדיקים מה כתוב? לא ימנע טוב להלכים בתמים. זהו אור הראשון שכתוב בו (שם) וירא אלהים את האור כי טוב. ועל זה לא צריך זה להעלות ולהניף אותו, אלא להתפשט ולהתגלות, ולא להתעלות כמו אותו אחר שהוא שמאל, ולכן נקרא אותו תנופה, ולא זה. ומשום כך - וכסף פקודי העדה מאת כפר וגו'.

מי שיוצא לדרך יסדר תפלה לפני הקב"ה כדי להמשיך עליו שכנת רבונו עד שלא יצא לדרך

בי שמש ומגן ה' אלהים וגו' (פד, יב): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף טו:)] רבי שמעון היה הולך לטבריה, והיו עמו רבי יוסי ורבי יהודה ורבי חייא. בין כך ראו את רבי פנחס שהיה בא. כיון שהתחברו כאחד, ירדו וישבו תחת אילן אחד מאילני ההר. אמר רבי פנחס, הרי ישבנו מאותם דברים מעלים שאתה אומר בכל יום אנו רוצים לשמע. פתח רבי שמעון ואמר, (בראשית יג) וילך למסעיו מנגב ועד בית אל עד המקום אשר היה שם אהלה בתחלה בין בית אל ובין העי. וילך למסעיו? למסעו צריך להיות! מה זה למסעיו? אלא שני מסעות הם, אחד שלו ואחד של השכינה, שהרי כל בן אדם צריך להמצא זכר ונקבה כדי לחזק האמונה, ואז השכינה לא נפרדת ממנו לעולמים.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

וְאֵם תֹּאמֶר, מִי שִׁיוּצָא לְדָרֶךְ שְׁלֵא נִמְצָא זָכָר וּנְקָבָה, הַשְּׂכִינָה נִפְרָדֶת מִמֶּנּוּ? בֵּא רְאֵה, מִי שִׁיוּצָא לְדָרֶךְ יִסְדֵּר תַּפְּלָה לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ עָלָיו שְׂכִינָת רַבּוּנוֹ עַד שְׁלֵא יֵצֵא לְדָרֶךְ, בְּזִמְנֵן שֶׁנִּמְצָא זָכָר וּנְקָבָה. כִּיּוֹן שֶׁסִּדֵּר תַּפְּלָתוֹ וְשִׁבְחָיו וְשְׂכִינָה שׁוֹרָה עָלָיו - יֵצֵא, שֶׁהָרִי הַשְּׂכִינָה הַזֹּדוּגָה עִמּוֹ, כְּדֵי שֶׁיִּמְצָא זָכָר וּנְקָבָה. זָכָר וּנְקָבָה בְּעִיר, זָכָר וּנְקָבָה בַּשָּׂדֶה. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (תהלים פה) צֶדֶק לְפָנָיו יִהְיֶה וְיִשָּׂם לְדָרֶךְ פְּעָמָיו. בֵּא רְאֵה, כָּל זִמְנֵן שֶׁבֶן אָדָם מֵתַעֲכֵב בְּדָרֶךְ, [בכל כח] צָרִיף לְשִׁמּוֹר מַעֲשָׂיו כְּדֵי שֶׁהַזּוּג הָעֲלִיּוֹן לֹא יִפְרֵד מִמֶּנּוּ, וְיִמְצָא פָּגוּם בְּלֵי זָכָר וּנְקָבָה. בְּעִיר צָרִיף כִּשְׁנִקְבָתוֹ עִמּוֹ, כָּל שֶׁכֶּן כָּאֵן שֶׁזּוּג הָעֲלִיּוֹן נִקְשָׁר בּוֹ. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שֶׁהַזּוּג הָעֲלִיּוֹן הַזֶּה שׁוֹמֵר אוֹתוֹ בְּדָרֶךְ וְלֹא נִפְרֵד מִמֶּנּוּ עַד שֶׁיָּשׁוּב לְבֵיתוֹ.

פַּה א לְמַנְצַח לְבָנֵי קֶרַח מְזֹמֹר: ב רְצִיַת יְהוָה ^{אֶתְחַלְּלֶהּ}
אַרְצֶךָ שַׁבָּת (שבות) שְׁבִית יַעֲקֹב: ג נְשָׂאתָ עֵזְךָ

— — — — — **שימוש תהלים** — — — — —

לרצות את חברך

רצית ה' ארצך (פה, ב): [שימוש תהלים לפרק פה] לרצות את חברך פוק לאוירא ותלה אפך לשמים לצד דרום ואמור ז' פעמים זה המזמור והוא מקבל אותך ושם שלו הוא ו"ה. ו' מן "וישעך תתן לנו, ה' מן "הראנו ה' חסדך.

— — — — — **זוהר תהלים** — — — — —

אַרְץ יִשְׂרָאֵל אֵין שׁוֹלֵט עָלֶיהָ מְמוֹנָה אַחַר אֱלֹא הַקָּב"ה בְּלַבְדּוֹ
רְצִיַת ה' אַרְצֶךָ וגו' (פה, ב): [זוהר ח"א (19): זוהר תורה] **רצית ה'**
ארצך שבת שבית יעקב. אמר רבי אבא בוא וראה
 ארץ ישראל אין שולט עליה ממונה אחר אלא הקב"ה
 בלבדו, ובזמן שישראל היו שרוים על ארץ הקדושה היה
 הכל מתוקן כראוי, וכסא שלם עליהם ועשו העבודה שהיתה
 בוקעת אוירי העולם, ועלתה עבודה ההיא למעלה למקום
 הראוי, לפי שארץ הקדושה אינה מוכנת לעבודה אלא
 לעבודת ישראל בלבד, ולפיכך שאר עמים עכו"ם היו
 מרוחקים שלא שלטו בה כמו עכשיו, לפי שלא ניזונו אלא
 מן התמצית, ואם תשאל הלא אנו רואים כמה מלכים
 ששלטו בה בזמן שבית המקדש היה קיים בעולם, אבל בוא
 וראה בבית הראשון טרם שטמאו ישראל את הארץ לא
 שלטו בה שאר עמים עכו"ם, אלא ניזונו מן התמצית ובזה

עֲמִידָה כַּפִּיתָ כָּל חַטָּאתָם סָלַח: ד אֲסַפֶּת כָּל עֲבֹרֹתֶיךָ
הַשִּׁיבוֹת מִחֲרוֹן אַפֶּיךָ: ה שׁוּבוּנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ
וְהִפֵּר בְּעַסְךָ עִמָּנוּ: ו הִלְעוּלָם תֵּאֲנַף בָּנוּ תִמְשֵׁךְ אַפֶּיךָ
לְדֹר וָדֹר: ז הֲלֹא אַתָּה תִשׁוּב תִּחְיֵנוּ וְעִמָּךְ יִשְׁמְחוּ בְךָ:
ח תִּרְאֵנוּ יְהוָה חֲסִדֶיךָ וַיִּשְׁעֶךָ תִּתֵּן לָנוּ:
ט אֲשַׁמְעֶה מַה יְדַבֵּר הָאֵל יְהוָה כִּי יְדַבֵּר שְׁלוֹם
אֶל עַמּוֹ וְאֶל חֲסִידָיו וְאֵל יִשׁוּבוּ לְבַסְלָה: י אֵךְ קָרוֹב
לִירְאָיו יִשְׁעוּ לְשִׁבְן כְּבוֹד בְּאַרְצֵנוּ: יא חֶסֶד וְאֱמֶת
נִפְגְּשׁוּ צֶדֶק וְשְׁלוֹם נִשְׁקִיו: יב אֱמֶת מֵאֲרֶץ תִּצְמַח וְצֶדֶק
מִשָּׁמַיִם נִשְׁקָף: יג גַּם יְהוָה יִתֵּן הַטּוֹב וְאַרְצֵנוּ

זוהר תהלים

היו שולטים ולא כל כך, וכיון שחטאו ישראל וטמאו את הארץ, אז כביכול דחו לה להשכינה ממקומה ונתקרבה למקום אחר, ואז שלטו בה שאר עמים ונתנה להם רשות לשלוט. אבל בזמן שישראל היו שרויים על אדמתם ועשו עבודת הקב"ה, אז השכינה היתה צנועה ביניהם ולא יצאה מתוך הבית לחוץ בהתגלות.

אֱמֶת בּוּ בְּרָא הָעוֹלָם וְעַל שְׁמוֹ נִקְרָא וּמִתְקִיִּם כָּל הָעוֹלָם
וְהוּא נוֹשֵׂא הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים

אֱמֶת מֵאֲרֶץ תִּצְמַח וְגו' (פה, יב): [תיקוני זוהר תיקון (ס"ג) זוהר תורה]
מה, ועוד בזמן שישראל משקרים בתורת אמת נאמר

תַּתֵּן יְבוּלָהּ: יד צֶדֶק לְפָנָיו יְהִלֵּף וַיִּשֶׁם לְדַרְךָ פְּעָמָיו:

— זוהר תהלים —

בו (דניאל ח) ותשלך אמת ארצה, מהו ארצה, זו השכינה, ובזמן שישראל מקיימים תורת אמת נאמר בו (תהלים פה) אמת מארץ תצמח, ובגלות נאמר (ישעי' נט) ותהי האמת נעדרת, והשקר שולט בעולם, ובזמן שנתתקן האמת ויתעלה למקומו ימחה השקר מן העולם, זש"כ (משלי יב) שפת אמת תכון לעד ועד ארגיעה לשון שקר, כוננת לא כתיב אלא תכון לעד, [כאשר אמת תכון לעד בכון ועד ארגיעה לשון שקר, מי האמת, זה התפארת עמוד האמצעי, השכינה שלו (מלאכי ב) תורת אמת היתה בפיהו, ומי השקר, זה סמא"ל, בזמן שהאמת שולט נעבר השקר מן העולם, ברא אלהים לעשות סופי תיבות אמ"ת, וכן גם ברא אלהים את, כי בו ברא העולם ועל שמו נקרא ומתקיים כל העולם, והאמת הוא נושא העליונים והתחתונים.

צֶדֶק לְפָנָיו יְהִלֵּף וַיִּשֶׁם לְדַרְךָ פְּעָמָיו (פה, יד): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף נח:)] רַבִּי שְׁמֵעוֹן הָיָה הוֹלֵךְ בְּדַרְךָ וְהָיוּ עִמּוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ וְרַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֲזִיָּא. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְאָבִיו, הַדַּרְךְ מִתְקַנֶּת לְפָנֵינוּ, רוֹצִים לְשָׁמֵעַ דְּבָרֵי תוֹרָה פֶּתַח רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר, (קהלת י) וְגַם בְּדַרְךָ כִּשְׁהַסֵּךְ הַלֵּךְ לְבוֹ חֶסֶד וְגוֹ'. כְּשֶׁבֶן אָדָם רוֹצֵה לְתַקֵּן דְּרָכָיו לְפָנָיו הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, עַד שֶׁלֹּא יֵצֵא לְדַרְךָ צָרִיף לְהַמְלִיךְ בוֹ וּלְהַתְפַּלֵּל לְפָנָיו עַל דְּרָכּוֹ, כְּמוֹ שֶׁשָּׁנִינוּ שְׁכָתוֹב (תהלים פה) צֶדֶק לְפָנָיו יְהִלֵּף וַיִּשֶׁם לְדַרְךָ פְּעָמָיו. שֶׁהָרִי הַשְּׂכִינָה לֹא נִפְרְדַת מִמֶּנּוּ.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ומי שלא מאמין ברבוננו, מה כתוב בו? וגם בדרך שהסכל
הלך לבו חסר. מי זה לבו? זה הקדוש ברוך הוא שלא
ילך עמו בדרך וגורע מסיועו בדרך. משום שאותו בן אדם
שלא מאמין ברבוננו, עד שלא יצא לדרך לא בקש את סיוע
רבוננו. ואפלו בדרך כשהוא הולך, לא עוסק בדברי תורה,
ולכן לבו חסר, שאינו הולך יחד עם רבוננו ולא נמצא בדרך.
ואומר לכל סכל הוא - ואפלו כששומע דבר אמונה של
רבוננו, הוא אומר שזו טפשות לעסק בזה. כמו זה ששאלו
לכן אדם על אות הברית שרשמו בבשר האדם, ואומר שלא
דבר אמונה הוא. שמע זאת רבי ייבא הזקן והסתפל בו,
ונעשה גל של עצמות. ואנו בדרך הזו בסיוע הקדוש ברוך
הוא רוצים לומר דברי תורה.

כּוּ א תַּפְּלָה לְדוֹד הַטָּה יְהוָה אֲזַנְךָ עֲנֵנִי כִי עֲנִי
וְאֲבִיוֹן אָנִי: ב שְׁמְרָה נַפְשִׁי כִי חֲסִיד אָנִי הוֹשִׁיעַ

— שִׁימוּשׁ תְּהִלִּים —

להנצל מרוח רע

תפלה לדוד הטה (פו, א): [שימוש תהלים לפרק פו] הוא טוב להרגילו להנצל מרוח רעה.

— זוהר תהלים —

שָׁפַל תַּפְּלוֹת הַנְּגוֹן הָיוּ מִתְעַטְפוֹת לַפְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְלֹא הָיוּ נִכְנָסוֹת עַד שֶׁתַּכְנִס תַּפְּלוֹת הָעֲנִי

תַּפְּלָה לְדוֹד הַטָּה ה' אֲזַנְךָ וְגו' (פו, א): [זוהר חדש, תקונא קדמא (דף קכח):] וְדוֹד בְּגִלְל הַגְּלוֹת אָמַר (שמואל א יז) הָעַם רָעַב וְעַיִךְ וְצָמָא בְּמַדְבָּר. וּמִשׁוֹם שָׂרְאָה הַשְּׂכִינָה חֲרָבָה וַיִּבְשָׂה, הוּא הָיָה נוֹטֵל הַצֶּעֶר בְּשִׁבְלָה. שְׂאֲחַר שָׂרְאָה שְׁחֲזָרוּ יִשְׂרָאֵל בְּתִשׁוּבָה בְּשִׁמְחָה, תִּקַּן עֲשָׂרָה מֵינֵי תְּהִלִּים, וּבִסּוּף שֶׁל כָּלֵם אָמַר (תהלים פו) תַּפְּלָה לְדוֹד הַטָּה ה' אֲזַנְךָ עֲנֵנִי וְגו'. רָאָה שָׁפַל תַּפְּלוֹת הַנְּגוֹן הָיוּ מִתְעַטְפוֹת לַפְּנֵי הַמֶּלֶךְ, וְלֹא הָיוּ נִכְנָסוֹת עַד שֶׁתַּכְנִס תַּפְּלוֹת הָעֲנִי. זֶהוּ שֶׁתִּכְנֵס תַּפְּלָה לְעֲנִי כִי יַעֲטֵף (שם קב), שְׁעוּטֵף כָּל תַּפְּלוֹת הָרָאוֹנוֹת עַד שֶׁנִּכְנָסוֹת תַּפְּלוֹת הָעֲנִי. וּמִשׁוֹם כֵּן תַּפְּלוֹת (העני הקדים לכל. מי היא תפלת העני, ' זו תפלת) עֲרֻבִית שֶׁהִיא רְשׁוֹת בְּפָנָי עֲצָמָה בְּלֹא בַעֲלָהּ. וּמִשׁוֹם שֶׁהִיא בְּלֹא בַעֲלָהּ, הִיא עֲנִיָּה וַיִּבְשָׂה וְצָדִיק עֲנִי וַיִּבֶשׁ. וְתַפְּלוֹת הַשְּׂבַת הִיא צְדָקָה לְעֲנִי (שלה, כמו שבארוה בעלי המשנה, שמש בשבת צדקה לעניים). וּמִשׁוֹם זֶה צָרִיךְ אָדָם שִׁיְהִיָּה הוּא כְּמוֹ עֲנִי לְשַׁעַר

— זוהר תהלים —

הַמֶּלֶךְ בַּתְּפִלַּת הָעֲמִידָה בְּכָל שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחַל בְּשִׁבִיל הַשְּׂכִינָה.
וּמִתְעַטֵּף בְּעֵטוֹף שֶׁל מִצְוָה כְּעֵנִי, וְיִהְיֶה בַּתְּפִלִּין כְּאַבְיֹן
לְשַׁעַר הַהִיכָל שֶׁהוּא אֲדֹנָי, שֶׁכֶּף עוֹלָה לְחֹשְׁבוֹן הַיְכָל. וְזֶהוּ
אֲדֹנָי שֶׁפָּתִי תִפְתָּח.

לְמַדְנֵנו שְׂאִין אוֹת בַּתּוֹרָה שְׂאִין בָּהּ סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים וְנִכְבְּדִים

שְׁמֵרָה נִפְשֵׁי בֵי חֲסִיד אֲנִי וְגו' (פז, ב) : [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף ר"ג):]

רַבֵּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר, (תהלים פו) שְׁמֵרָה נִפְשֵׁי כִּי
חֲסִיד אֲנִי הוֹשַׁע עִבְדְּךָ וְגו'. יֵשׁ לְהַסְתַּכַּל בְּסוּף הַפְּסוּק, וְאַחַר
כֶּף עַל כָּל הַפְּסוּק. בְּסוּף הַפְּסוּק כְּתוּב הַבּוֹטֵחַ אֵלֶיךָ, צְרִיף
לוֹ לְהִיּוֹת הַבּוֹטֵחַ בָּךְ! מַה זֶה הַבּוֹטֵחַ אֵלֶיךָ? אֵלָּא כִּבְיָכּוּל
דָּוִד מִבְּטִיחַ לוֹ שְׁלֵא יַעֲבֹר עָלָיו חֲצוֹת הַלַּיְלָה בְּשָׁנָה, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (שם ק"ט) חֲצוֹת לַיְלָה אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ. קִמְתִּי הִיָּה
לוֹ לְהִיּוֹת! אֵלָּא אָקוּם, וְאַתְּקַשֵּׁר בָּךְ לְעוֹלָמִים. שְׁמֵרָה נִפְשֵׁי,
שְׁמֹר הִיָּה צְרִיף לוֹ לְהִיּוֹת! וְהָרִי לְמַדְנֵנו שְׂאִין אוֹת בַּתּוֹרָה
שְׂאִין בָּהּ סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים וְנִכְבְּדִים. שְׁמֵרָה - לְקַדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא הוּא אָמַר, שְׁמֵרָה אֶת אוֹתוֹ חֵלֶק שְׁנֵאָחֲזַת בּוֹ נֶפֶשׁ.
שְׁכִשְׁיוּצֵאת הַנֶּפֶשׁ מֵהָעוֹלָם הַזֶּה, בְּאֵה לְרֶשֶׁת עוֹלָם (הבא).
אִם זוֹכָה, כְּמָה חִילוֹת עֲלִיוֹנִים יוֹצְאִים לְקַבְּלָהּ וּלְשַׁמֵּר אוֹתָהּ
וּלְהַכְנִיסָהּ לְמַדוּר מְקוּמָה. וְהֵה' הַזֶּה לְקַחְתָּהּ לְהַתְּאָחֵד עִמָּה
בְּרֵאשֵׁי חֲדָשִׁים וּשְׁכַתוֹת.

וְאִם לֹא זוֹכָה, כְּמָה שׁוֹמְרֵי חֵק בְּעֲלֵי דִינִים מְזַדְּמָנִים מוֹלָה
וְדוֹחִים אוֹתָהּ הַחוּצָה. אוֹי לְאוֹתָהּ נֶפֶשׁ שְׁמַתְגַּלְגַּלְתָּ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּרִיקָנוֹת, כְּמוֹ אֶבֶן בְּכַף הַקְּלַע. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שמואל א כה) וְאֵת
נַפְשׁ אִיבִיךָ יְקַלְעֶנָּה בַּתּוֹךְ כַּף הַקְּלַע. וְדוֹד בִּקֵּשׁ בְּקִשְׁתּוֹ לִפְנֵי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאָמַר שְׁמֶרָה נַפְשִׁי, שְׁלֵא יִדְחוּ אוֹתָהּ
הַחוּצָה. וּכְשֵׁיגִיעַ (למולך, יפתחו לך) מוֹלָהּ, יִפְתָּחוּ לָהּ פְּתָחִים,
וּתְקַבֵּל אוֹתָהּ לִפְנֵיךָ. כִּי חֲסִיד אָנִי, וְכִי חֲסִיד נִקְרָא? אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה, כֵּן, שְׁכָתוֹב (ישעיה נה) חֲסִידֵי דָוִד הִנְאָמְנִים. בְּגִלּוֹל כַּף
שְׁמֶרָה נַפְשִׁי, שְׁלֵא תַעְזֹב אוֹתָהּ לְלֶכֶת הַחוּצָה. רַבִּי יִצְחָק
אָמַר, כָּל אָדָם שֵׁישׁ לוֹ חֵלֶק בְּצַדִּיק, יוֹרֵשׁ אַרְצָן זו, כְּמוֹ
שְׁכָתוֹב (שם ס) וְעַמְּךָ כָּלֵם צַדִּיקִים וְגו'. וְצַדִּיק זֶה נִקְרָא חֲסִיד.
אָמַר דָּוִד, אַחַר שְׁבַמְקוֹם זֶה נֶאֱחָזְתִּי, חֲסִיד אָנִי, וְלִכֵּן שְׁמֶרָה
נַפְשִׁי לְהַתְקַשֵּׁר בָּךְ.

שְׁמֶרָה נַפְשִׁי כִּי חֲסִיד אָנִי - מִי שְׁמַתְעֵסֵק בַּתּוֹרָה נִקְרָא חֲסִיד

שְׁמֶרָה נַפְשִׁי כִּי חֲסִיד אָנִי וְגו' (פו, ב): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף רכ"ב):]

(תהלים פו) שְׁמֶרָה נַפְשִׁי כִּי חֲסִיד אָנִי - אֵף עַל גֹּב

שְׁפָרְשׁוּהָ בְּגִמְרָא, וְלֹא חֲסִיד אָנִי, שְׁכָל מַלְכֵי מְזֻרְח וּמַעְרָב
יִשְׁנִים עַד אַרְבַּע שָׁעוֹת, וְאָנִי (שם קיט) חֲצוֹת לֵילָה אָקוּם
לְהוֹדוֹת לָךְ. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׁכָל מַלְכֵי מְזֻרְח וּמַעְרָב וְכו',
וְאָנִי יָדִי מְלַכְלָכוֹת בְּדָם שְׁפִיר וְשִׁלְיָה כְּדִי לְטַהַר אִשָּׁה
לְבַעֲלָהּ. מִיָּד נִזְדַּמְנָה לוֹ צַפְרֵדַע אַחַת וְאָמְרָה לוֹ, לְמָה אַתָּה
מְשַׁבַּח עֲצָמְךָ לֹא מֵר חֲצוֹת לֵילָה אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ? וְאָנִי כָּל
לֵילָה לֹא יִשְׁנָה לְשַׁבַּח לוֹ וְלִנְגֹן לִפְנֵינוּ! אָמַר דָּוִד, אוֹי לְמַמְנָה
שֶׁל אוֹתָהּ צַפְרֵדַע שְׁלֵא יוֹדַע מֶה שְׁאָנִי אוֹמֵר, שְׁלֵא אִמְרָתִי

— זוהר תהלים —

כי חסיד אני. אלא משום שפְּרָשׁוּהוּ חֲכָמִים, ולא עם הארץ הארץ חסיד, שהתורה נתנה מימין הקדוש ברוך הוא שהוא חסד. ומשום זה מי שמתעסק בתורה נקרא חסיד. בגלל זה אמרתי להקדוש ברוך הוא שמרה נפשי, ולא תדון אותה כמעשה אלו עמי הארצות שנאמר בהם ולא עם הארץ חסיד. ואם תאמר, כמה עמי הארצות הם שעשו חסד - אלא כך פרשוהו: איזהו חסיד? זה המתחסד עם קונו. כמו דוד שהיה מחבר. ומה היה מחבר? תורה של למעלה היה מחבר עם הקדוש ברוך הוא. ומשום זה, שמרה נפשי כי חסיד אני.

שֶׁלֶשׁ פְּעָמִים נַעֲשֶׂה דוֹד עֶבֶד בַּתְּהִלָּה הַזֹּאת

שְׁמֵרָה נַפְשִׁי כִּי חֲסִיד אָנִי וְגו' (פו, ב): [זוהר ח"ג פ' פנחס (ד) רכ"ג]. דְּבַר אַחֵר, שְׁמֵרָה נַפְשִׁי כִּי חֲסִיד אָנִי - לְמָה? כְּדֵי שְׁאֲתַחֲסֵד עִם אָנִי, שְׁנֹאֲמַר בּוֹ אָנִי וְהָיִינוּ. אוֹי לוֹ לְמִי שְׁמַפְרִיד אָנִי מֵהוּא, שְׁנֹאֲמַר (תהלים ק) הוּא עֲשָׂנוּ וְלֹא אֲנַחְנוּ. שֶׁהַכֹּל אֶחָד בְּלֵי פְרוּד. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (דברים לב) רְאוּ עֵתָה כִּי אָנִי אָנִי הוּא [וגו'], אָנִי אֲמִית וְאַחִיָּה מְחַצְתִּי וְאָנִי אֲרַפָּא וְאִין מִיָּדִי מְצִיל. אָנִי יְהוָה, אָנִי הוּא וְלֹא אַחֵר. וְזֶה אָנִי מִן אֲדָנָי. ה' - עֲמוּד הָאֲמָצְעִי.

ומשום שיהויה הוא לימין, שהוא חסד, אמר, שמרה נפשי שאתחסד כך עם אני, והוא אדנאי לגבורה. ובתפארת מתחברים שני שמות - יאהדונהי. וסוד הדבר

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּחֶסֶד וּבְגִבּוֹרָה (יחזקאל א) וּפְנִיָּהֶם וְכַנְפֵיהֶם פְּרֻדוֹת מְלַמְעֵלָה.
 וּבִתְפֹאֲרֹת שְׁנִקְרָא (שמות טו) ה' אִישׁ מְלַחֲמָה, מֵה כְּתוּב?
 (יחזקאל א) שְׁתִּים חֲבֵרוֹת אִישׁ, שְׁנֵי שְׁמוֹת מִתְחַבְּרִים בּוֹ כְּאַחַד.
 וּשְׁתִּים מְכֻסּוֹת אֶת גְּוִיִּתִיהֶנָּה. תְּפֹאֲרֹת נִקְרָא גּוֹף, (דניאל י)
 וּגְוִיָּתוֹ כְּתִרְשִׁישׁ, יֵאֱהוּיָהּ"ה. הוֹשַׁע עֲבָדְךָ אֶתָּה אֱלֹהֵי. שְׁמַח
 נֶפֶשׁ עֲבָדְךָ. תְּנֵה עֶזְךָ לְעֲבָדְךָ (תהלים פו). שְׁלֹשׁ פְּעָמִים נַעֲשֶׂה
 דָּוִד עֶבֶד בְּתִהְיֶה הַזֶּה, כְּנֶגֶד שְׁלֹשׁ פְּעָמִים שֶׁהֶעֱמִידוֹ בְּעֲלֵי
 הַמְּשָׁנָה שְׁצָרִיךְ אָדָם לֵהִיֹּת עֶבֶד בְּתִפְלָה: בְּכָרוֹת
 הָרֵאשׁוֹנוֹת, כְּמוֹ עֶבֶד שֶׁמְסַדֵּר שְׁבָחוֹ לְפָנָיו רַבּוֹ. בְּאֲמֻצָּעִיּוֹת,
 כְּמוֹ עֶבֶד שֶׁמְבַקֵּשׁ פָּרֶס מֵרַבּוֹ. וּבְאַחֲרוֹנוֹת, כְּמוֹ עֶבֶד שֶׁמוֹדֶה
 לְפָנָיו רַבּוֹ בְּפָרֶס שֶׁקִּבַּל מִמֶּנּוּ וְהוֹלֵךְ לוֹ. וְשְׁלֹשׁ פְּעָמִים שֶׁעֶבֶד
 צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת מִצַּד הָעֲבוּדָה, שֶׁפְּרֻשָׁה בְּעֲלֵי הַמְּשָׁנָה שְׁאִין
 עֲבוּדָה אֵלָּא תְּפִלָּה, וְשִׁלְשָׁה אָבוֹת נִקְרְאוּ עֲבָדִים מְצֻדָּה, עַל
 שֵׁם הַשְּׂכִינָה, שֶׁהִיא עֲבוּדַת ה'. וְגַם כֶּף מֹשֶׁה עֶבֶד ה'. וְלִכְן
 (ויקרא כה) כִּי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים. אֲבָל לְגַבֵּי אַחֲרִים - כָּל
 יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מַלְכִים הֵם, מִצַּד הַמְּלָכוֹת. וְהִיא לְמָה נִקְרְאָת
 עֲבוּדָה? כְּדָרְךָ אֲשֶׁה לְעֶבֶד לְבַעֲלָהּ, וְדָרְךָ בָּנִים לְעֶבֶד אֶת
 אֲבִיהֶם.

וְדָוִד נַעֲשֶׂה עָנִי, חָסִיד וְעֶבֶד. זֶהוּ שְׁכָתוּב, (תהלים פו) תְּפִלָּה
 לְדָוִד הִטָּה אֲדָנָי אֲזַנְךָ עָנִי כִּי עָנִי וְאֲבִיוֹן אָנִי. שְׁמָרָה
 נֶפְשִׁי כִּי חָסִיד אָנִי. הוֹשַׁע עֲבָדְךָ אֶתָּה אֱלֹהֵי הַבּוֹטֵחַ אֵלֶיךָ.
 נַעֲשֶׂה עָנִי לְשַׁעַר הַמְּלָךְ, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (שם נא) אֲדָנָי שְׁפָתַי
 תִּפְתָּח. אֲדָנָי הֵיכָל, נַעֲשֶׂה עָנִי לְשַׁעַר הַמְּלָךְ. וּמָה כְּתוּב?

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

הטָה אֲדָנִי אֲזַנְךָ עֲנִי, וְזוּהִי שְׂכִינָה תַחְתּוֹנָה, שְׁהִיא אֲזַן לְקַבֵּל תַּפְלוֹת וְלִשְׁמַע אוֹתָן, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שם כב) כִּי לֹא בָזָה וְלֹא שִׁקֵּץ עֲנוֹת עֲנִי וְלֹא הִסְתִּיר פָּנָיו מִמֶּנּוּ וּבִשְׁוֹעוֹ אֵלָיו שָׁמַע. שְׁהוּא נַעֲשֶׂה עֲנִי וְדַל מִצַּד אוֹת ד' מִן אֶחָד, לְשֹׂאֵל מִן א"ח, שְׁהוּא עֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי, לְקַיֵּם בוֹ (שם קטז) דְלוֹתִי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ, שְׁלֹא יָמוֹת מְשִׁיחַ בֶּן אֶפְרַיִם. וְשֹׂאֵל מִמֶּנּוּ בְאוֹתוֹ הַשַּׁעַר בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל הָעֲנַיִים, לְקַיֵּם בָּהֶם (שמואל ב כב) וְאֵת עַם עֲנִי תוֹשִׁיעַ. וְאַחַר כֵּךְ שֹׂאֵל בְּשִׁבִיל הַכַּהֲנִים, שֶׁתַּחֲזֹר עֲבוּדָה לְמִקּוֹמָה, וְנַעֲשֶׂה עֶבֶד. לְאַחַר שֶׁנִּתֵּן לָהֶם תּוֹרָה מִצַּד הַחֹסֵד, לַעֲשׂוֹת גְּמוּלָה עִם דְּל"ת מֵהַתּוֹרָה, וְלִכְן נַעֲשֶׂה חֲסִיד. כֵּךְ הִגִּיעַ לְשִׁלֵּשׁ סְפִירוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת. פֶּתַח וְאָמַר, (שם קלא) ה' לֹא גָבַהּ לְבִי וְלֹא רָמוּ עֵינָי וְלֹא הִלְכֹתִי בְּגִדְלוֹת וּבִנְפִלְאוֹת מִמֶּנִּי.

חֲנַנְיָה מִיִּשְׂאֵל וְעֲזַרְיָה לְמַדּוֹ מְסִירוֹת נַפְשׁ מִן הַצַּפְרָדְעִים

שְׁמֵרָה נַפְשִׁי כִּי חֲסִיד אָנִי וְגו' (פו, ב): [זוהר חדש פ' אחרי (דף [ח.]] וּבִשְׁעָה שֶׁכָּפְתוּ אֶת חֲנַנְיָה מִיִּשְׂאֵל וְעֲזַרְיָה לְזֹרֵק אוֹתָם לְתוֹךְ כְּבָשׂן הָאֵשׁ הַיּוֹקְדֶת, פֶּתַח חֲנַנְיָה וְאָמַר (תהלים קיח) ה' לֹא אִירָא מִה יַעֲשֶׂה לִי אָדָם. ה' לִי בַעֲזָרִי וְאָנִי אֲרָאָה בְּשֹׁנְאִי. פֶּתַח מִיִּשְׂאֵל וְאָמַר (ישעיה כט) כֹּה אָמַר ה' אֵל בֵּית יַעֲקֹב אֲשֶׁר פָּדָה אֶת אֲבֹתָהּ לֹא עָתָה יְבוֹשׁ יַעֲקֹב וְלֹא עָתָה פָּנָיו יִחְזְרוּ כִּי בְּרֹאוֹתוֹ יִלְדִּיּוּ מַעֲשֶׂה יְדֵי וְגו'. וּבְאוֹתָהּ הַשְּׁעָה דָּנוּ דִּינוֹ לְמַעְלָה. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: (ישעיה מד) זֶה יֹאמַר לֵה' אָנִי - זֶה חֲנַנְיָה, שֶׁאָמַר ה' לִי בַעֲזָרִי וְאָנִי אֲרָאָה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּשִׁנְאֵי. וְזֶה יִקְרָא בְּשֵׁם יַעֲקֹב - זֶה מִישָׂאֵל, שְׂאֵמֶר כֹּה אָמַר ה' אֶל בֵּית יַעֲקֹב וְגו'. וּבְשֵׁם יִשְׂרָאֵל יִכְנֶה - זֶה עֲזָרְיָה שְׂאֵמֶר שְׂמַע יִשְׂרָאֵל. בֵּא וּרְאֵה, בְּשַׁעָה שְׂאֵמֶר מִישָׂאֵל כֹּה אָמַר ה' אֶל בֵּית יַעֲקֹב אֲשֶׁר פָּדָה אֶת אַבְרָהָם, עָשׂוּ לִיצְנֹת בְּלִשׁוֹנָם. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: הַכֶּסֶּא שְׁלִי, אוֹתָהּ הִלִּיצְנוֹת שְׁעָשׂוּ תַצִּיל אוֹתָם בַּדְּרָגָה הַזֹּאת, כְּמוֹ שֶׁהִצַּלְתִּי אֶת אַבְרָהָם. וְלֹא עָתָה יָבוֹשׁ יַעֲקֹב וְלֹא עָתָה פָּנָיו יִחְוֲרוּ. בְּאוֹתָהּ הַשַּׁעָה, כָּל אוֹתָם שְׂכַפְתּוֹ אוֹתָם, הִרְגוּ אוֹתָם שְׂכִיב אֵשׁ.

לְמָה דְּנִיֵּאל לֹא הָיָה עִמָּהֶם? אָמַר בְּלָבוֹ: הָרִי עָשׂוּ מִמֶּנּוּ צָלֵם, וְהַמְלִיךְ אָמַר שְׁמוֹ כְּשֵׁם הָאֱלֹהִים שְׁלוֹ, וְזֶה שְׂכַתוֹב (דניאל ד) דִּי שְׂמָה בְּלִטְשָׂאֲצַר כְּשֵׁם אֱלֹהִי. וְכַתוּב (דברים ז) פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרַפּוּן בְּאֵשׁ. וְעַל כֵּן הִתְכַּסֶּה מֵהֶם. וְכִי אָדָם יִבְרַח מִן הַמְּלָכוֹת? אֵלֶּא מְלָאֲכִים הָיוּ מְכַסִּים אוֹתוֹ. מָה רָאוּ חֲנֻנְיָה מִישָׂאֵל וְעֲזָרְיָה שְׂנִתְּנוּ עֲצָמָם לְאֵשׁ? אֵלֶּא בֵּא תְרַאֵה, יוֹם אֶחָד הָיָה דְּוֹד יוֹרֵד לְהַנִּיחַ גּוֹפּוֹ לְפָנָי הַנֶּהָר, וְהָיָה אוֹמֵר (תהלים פו) שְׂמֵרָה נַפְשִׁי כִּי חָסִיד אָנִי. אָמְרוּ לוֹ: וְאַתָּה חָסִיד? אָמַר לָהֶם: וְלֹא חָסִיד אָנִי, שְׂיָדִי מְלַכְלָכוֹת בְּשַׁפִּיר וּבְשִׁלְיָה, וּמִטְהַר אֶת הַטְּהוֹר, וּמִטְמֵא אֶת הַטְּמֵא. וְאֲנִי קָם בְּשִׁמְחָה בְּשִׁלְשׁ מִשְׁמֵרוֹת, כְּמוֹ שְׂנֵאֵמֶר חֲצוֹת לַיְלָה אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ. וְאֲנִי נִם כְּמוֹ סוֹס בְּהַבֵּל אֶחָד. וּבְחֲצוֹת לַיְלָה אָקוּם לְהַתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה, וּבְמִשְׁמֵרָה שְׁלִישִׁית אָנִי מְנַגֵּן עִם הַמְּלָאֲכִים לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְזֶה שְׂכַתוֹב (איוב לח) בְּרֵן יַחַד כּוֹכְבֵי בָקָר וַיְרִיעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים.

עבַדְךָ אֶתְהָ אֱלֹהֵי תַחֲנוּן מִלְּפָנֶיךָ הַבּוֹטֵחַ אֵלֶיךָ: ג חֲנַנִי אֲדַנִּי בִּי
 אֵלֶיךָ אֶקְרָא כָּל הַיּוֹם: ד שִׁמַּח נַפְשׁ עַבְדְּךָ בִּי אֵלֶיךָ
 אֲדַנִּי נַפְשִׁי אֲשֵׁא: ה בִּי אֶתְהָ אֲדַנִּי טוֹב וְסִלַּח וְרַב חֶסֶד
 לְכָל קַרְאִיךָ: ו הַאֲזִינָה יְהוָה תַּפְלְתִּי וְהַקְשִׁיבָה
 בְּקוֹל תַּחֲנִנּוֹתַי: ז בְּיוֹם צָרָתִי אֶקְרָאךָ בִּי תַעֲנֵנִי: ח אִין
 כְּמוֹד בְּאֱלֹהִים תַּחֲנוּן מִלְּפָנֶיךָ אֲדַנִּי וְאִין כְּמַעֲשֵׂיךָ: ט כָּל גּוֹיִם
 אֲשֶׁר עָשִׂיתָ יְבוֹאוּ וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ אֲדַנִּי וַיִּכְבְּדוּ לְשִׁמְךָ:
 י בִּי גְדוֹל אֶתְהָ וְעֵשָׂה נִפְלְאוֹת אֶתְהָ אֱלֹהִים תַּחֲנוּן מִלְּפָנֶיךָ
 לְבַדְךָ: יא הוֹרְנִי יְהוָה דְּרַכְךָ אַהֲלֶךָ בְּאַמְתְּךָ יַחַד
 לְבָבִי לִירְאָה שְׁמֶךָ: יב אוֹרְךָ אֲדַנִּי אֱלֹהֵי תַחֲנוּן מִלְּפָנֶיךָ
 בְּכָל

— זוהר תהלים —

מי הם? המלאכים הקדושים שאומרים שירה עמי בלילה.
 זהו שכתוב (תהלים מב) ובלילה שירה עמי תפלה לאל חיי.
 אמרו הצפרדעים: אנחנו עשינו יותר ממך בשביל הקדוש
 ברוך הוא. אמר להם דוד: ומה אתם עשיתם יותר ממני?
 אמרו לו: שהיינו שורפות את גופנו באש בתנור במצרים.
 ובשעה שהיו כופתים את חנניה מישאל ועזריה, אמרו
 בלבם, נעשה כמו הצפרדעים.

כל בן אדם שירא את הקדוש ברוך הוא שרויה עמו האמונה
 כראוי שהרי אותו אדם הוא שלם בעבודת רבונו

הורני ה' דרכך וגו' (פו, יא): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף ט.)] פתח
 ואמר, (תהלים פו) הורני ה' דרכך אהלך באמתך יחד

לְבָבִי וְאִבְבֶּדָה שְׁמֹךְ לְעוֹלָם: יג כִּי חִסְדְּךָ גָּדוֹל עָלַי
וְהִצַּלְתָּ נַפְשִׁי מִשְׂאוֹל תַּחֲתֶיךָ: יד אֱלֹהִים ^{תְּהִי עֲלֵינוּ רַחֲמִים} יָדִים
כְּמוֹ עָלַי וְעַדְתָּ עֲרוּצִים בְּקִשּׁוֹ נַפְשִׁי וְלֹא שְׁמוֹךְ לְנַגְדָם:
טו וְאַתָּה אֲדֹנָי אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אַרְךָ אַפִּים וְרַב חֶסֶד
וְאַמֶּת: טז פְּנֵה אֵלַי וְחַנּוּנִי תִּנֵּה עֲזָרָה לְעַבְדְּךָ וְהוֹשִׁיעָה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לְבָבִי לִירְאָה שְׁמֹךְ. פְּסוּק זֶה קָשָׁה, שֶׁהָרִי שְׁנִינוּ, הַכֹּל בִּיד
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חוּץ מִלְּהִיּוֹת צְדִיק אוֹ רָשָׁע. וְדוֹד אֵיךְ תִּבְע
אֵת זֶה מִהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? אֲלֵא דוֹד כֵּךְ אָמַר, הוֹרְנִי ה' דְּרָכְךָ
- אוֹתָהּ דְרָךְ מִישׁוֹר וּמִתְקַנֶּת לְגִלּוֹת עֵינַי וְלִדְעַת אוֹתוֹ. אַחַר כֵּךְ
אֶהְלֵךְ בְּאַמֶּתְךָ - אֵלַיךְ בְּדֶרֶךְ אֱמֶת וְלֹא אֶסְטָה לְיָמִין וְלִשְׂמָאל.
יַחַד לְבָבִי - מַה זֶה לְבָבִי? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם עג) צוּר לְבָבִי
וְחִלְקִי. וְכֹל זֶה אֲנִי מִבְּקֵשׁ לִירְאָה אֵת שְׁמֹךְ. לְהִדְבֵק בִּירְאָתְךָ,
לְשַׁמֵּר אֵת דְּרָכֶיךָ כְּרְאוּי. לִירְאָה שְׁמֹךְ - מְקוּם חִלְקִי שְׁבוּ שְׂרוּיָה
הִירְאָה לִירְאָה. בֵּא רְאָה, כֹּל בֶּן אָדָם שִׁירָא אֵת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, שְׂרוּיָה עִמּוֹ הָאֱמוּנָה כְּרְאוּי, שֶׁהָרִי אוֹתוֹ אָדָם הוּא שְׁלָם
בְּעִבּוּדַת רְבוּנוֹ. וּמִי שֶׁלֹּא שְׂרוּיָה בּוֹ יִרְאֵת רְבוּנוֹ, לֹא שְׂרוּיָה בּוֹ
אֱמוּנָה, וְאֵינוֹ כְּדָאֵי לְהִיּוֹת לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא.

תְּנֵה עֲזָרָה לְעַבְדְּךָ - זֶה הָעוֹז הָעֲלִיוֹן

פְּנֵה אֵלַי וְחַנּוּנִי וְגו' (פז, טז): [זוהר ח"א פ' לך לך (דף טז.)] הִלְכוּ,
כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְשָׂדֶה אֶחָד יִשְׁבוּ. פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר,
(תהלים כה) פְּנֵה אֵלַי וְחַנּוּנִי. בְּפֶסוּק הַזֶּה יֵשׁ לְהִסְתַּכַּל בּוֹ, וְהָרִי

לְבַן אִמְתָּךְ: יַ עֲשֵׂה עִמִּי אוֹת לְמוֹכָה וַיִּרְאוּ שְׁנָאֵי יוֹבֵשׁוּ
 בִּי אַתָּה יְהוָה וְהוֹדִיתִי עֲזָרְתִּי וְנַחֲמַתְנִי:

— זוהר תהלים —

בְּאַרְנוֹ אוֹתוֹ בְּכִמָּה מְקוֹמוֹת. אָבֵל בְּפִסּוּק הַזֶּה דְבָרִים נִסְתָּרִים
 יֵשׁ בוֹ. פְּנֵה אֵלַי - וְכִי דוֹד אָמַר פְּנֵה אֵלַי וְחַנְּנִי? אֵלֶּא בְּעִבּוֹר
 דְּרָגְתוֹ שֶׁהוּא מִתְעַטֵּר בָּהּ הוּא אָמַר. (שם פו) תְּנֵה עֲזָךְ לְעִבְדְּךָ
 - תְּנֵה עֲזָךְ זֶה הָעֵז הָעֲלִיּוֹן, כְּכַתוּב (שְׁמוּאֵל א ב) וַיִּתֵּן עֵז לְמַלְכוֹ.
 מִי מַלְכוֹ? זֶה מַלְךְ סֵתֶם, מַלְךְ הַמְּשִׁיחַ. אֵף כָּאֵן לְעִבְדְּךָ זֶה
 מַלְךְ הַמְּשִׁיחַ, כְּמוֹ שְׁאַמְרֵנוּ מַלְךְ סֵתֶם. וְהוֹשִׁיעָה לְבַן אִמְתָּךְ
 - וְכִי לֹא הָיָה בֶן יֵשִׁי הוּא, עַד שְׁאַמַּר בְּשֵׁם שֶׁל אָמוֹ וְלֹא בְּשֵׁם
 שֶׁל אָבִיו? אֵלֶּא הִנֵּה הַקְּמֵנוּ, שְׁכַאֲשֶׁר יָבֵא אָדָם לְקַבֵּל דְּבַר
 עֲלִיּוֹן לְהַזְכִּיר, צָרִיךְ לְלַכֵּת בְּדַבָּר שֶׁהוּא וְדַאי, וְעַל כֵּן הַזְכִּיר
 אֶת אָמוֹ וְלֹא אֶת אָבִיו. וְעוֹד, הִנֵּה שְׁנִינוּ [שְׁהִיר] שְׁזֵה מַלְךְ כְּפִי
 שְׁאַמְרֵנוּ.

יְפִיו שֶׁל דוֹד הַמַּלְךְ הַזֶּה מֵאִיר לְכָל הָעוֹלָמוֹת

פְּנֵה אֵלַי וְחַנְּנִי וְגו' (פו, טז): [זוהר ח"ג פ' קדושים (דף פ"ט)] רַבִּי אֲבָא
 פָּתַח, (תהלים פו) פְּנֵה אֵלַי וְחַנְּנִי תְּנֵה עֲזָךְ לְעִבְדְּךָ. פְּנֵה אֵלַי
 וְחַנְּנִי, וְכִי לֹא הָיָה לוֹ לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם יְפֵה כְּדוֹד,
 שֶׁהוּא אוֹמֵר פְּנֵה אֵלַי וְחַנְּנִי? אֵלֶּא כִּף שְׁנִינוּ, דוֹד אַחַר יֵשׁ
 לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהוּא מְמַנֶּה עַל כִּמָּה אוֹכְלוֹסִים עֲלִיּוֹנִים
 וּמַחְנֹת. וּכְשֶׁרוֹצֶה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְרַחֵם עַל הָעוֹלָם,
 מִסְתַּכֵּל בְּדוֹד הַזֶּה, וּמֵאִיר לוֹ פָּנִים, וְהוּא מֵאִיר לְעוֹלָמוֹת וְחַס
 עַל הָעוֹלָם.

זוהר תהלים

וַיִּפְּיוּ שֶׁל הַדָּוֶד הַזֶּה מֵאִיר לְכֹל הָעוֹלָמוֹת, רָאשׁוּ גְלַגְלַת זָהָב
 שְׁנַרְקָמָה בְּשִׁבְעָה תְּכָשִׁיטִי מִיָּנִים שֶׁל זָהָב, וְהָרִי
 פְּרָשׁוּהָ. וְחִבִּיבוֹתָו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּנַגְדּוֹ, וּמֵרַב אֶהְבֶּתוּ
 אֵלָיו אֲמַר לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁיחֲזִיר עֵינָיו כְּנַגְדּוֹ וַיִּסְתַּכֵּל בּוֹ,
 מְשׁוּם שֶׁהֵם יָפִים בְּכֹל, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (שִׁיר ו) הִסְבִּי עֵינַיךָ מִנְּגִדִי
 וְגו'. הִסְבִּי עֵינַיךָ מִנְּגִדִי, שְׁבַשְׁעָה שֶׁהָעֵינַיִם הֵלְלוּ מִסְתַּכְלוֹת
 בּוֹ בְּקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲזַ מִתְּעוֹרְרִים בְּלִבּוֹ חֲצִי בְּלִיִּסְטָרָאוֹת
 בְּאַהֲבָה עֲלִיוֹנָה, וּמַגְדֵּל הַשְּׁלֵהֶבֶת שֶׁל הָאֶהְבָּה הָעֲלִיוֹנָה אֵלָיו,
 אֲמַר הִסְבִּי עֵינַיךָ מִנְּגִדִי, סוֹבְבִי עֵינַיךָ לְצַד אַחַר מְמִנִי, שֶׁהֵם
 שׁוֹרְפִים אוֹתִי בְּשִׁלְהָבוֹת אֶהְבָּה. וְעַל כֵּן כָּתוּב בְּדוֹד, (שְׁמוּאֵל א
 טז) וְהוּא אֲדַמְנִי עִם יָפָה עֵינַיִם וְטוֹב רְאִי. וּבְשִׁבִיל אוֹתוֹ דָּוִד
 עֲלִיוֹן הִנָּאָה, אֶהְבֶּתוּ וְתִשׁוּקְתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַדְבִּיק
 עִמּוֹ, אֲמַר דָּוִד פָּנָה אֵלַי וְחַנּוּנִי.

ב א לבני קרח מזמור שיר יסודתו בְּתַרְרֵי קִדְשׁ:
 ב אהב יהוה ^{הַיְהוָה} שְׁעָרֵי צִיּוֹן מִכָּל מִשְׁכָּנֹת
 יַעֲקֹב: ג נִבְכְּדוֹת מְדַבֵּר בְּךָ עִיר הָאֱלֹהִים ^{תַּחַת הַמַּלְאָכִים} סְלָח:
 ד אֲזַכִּיר רַחֵם וּבְכַל לִידְעֵי הַנְּהַ פְּלִשְׁת וְצוּר עִם בּוֹשׁ
 זֶה יֶלֶד שָׁם: ה וּלְצִיּוֹן יֹאמֶר אִישׁ וְאִישׁ יֶלֶד בָּהּ וְהוּא

טוב להושיע את העיר

לבני קרח מזמור שיר יסודתו (פז, א): [שימוש תהלים לפרק פז] טוב להושיע את העיר.

ד זוגות שֶׁבְּחֶבְרוֹן יִשְׁנִים הֵם וְלֹא מוֹתוּ וְכֻלָּם מִתְקַיְמִים בְּקִיּוּמָם
 בְּאוֹתָן הַגּוֹפִים שְׁלֵהֶם

וּלְצִיּוֹן יֹאמֶר אִישׁ וְגו' (פז, ה): [זוהר ח"ב (דף קנא): זוהר תורה] וּלְצִיּוֹן
 יֹאמֶר אִישׁ וְאִישׁ יֶלֶד בָּהּ וְהוּא יְכוֹנְנָה עָלֵינוּ. אמר רבי
 יהודה כתוב (ישעי' כו) יחיו מתיך נבלתי יקומון הקיצו ורננו
 שוכני עפר וגו', בוא וראה כל אותן המתים שבעולם כלם
 מתים על ידי מלאך המשחית, שהוא מלאך המות, מלבד
 אותן המתים בארץ הקדושה אין מתים על ידו, אלא על ידי
 מלאך של רחמים השולט בארץ. ועל זה כתיב יחיו מתיך,
 אלו המתים בארץ הקדושה, שהם המתים שלו ולא של אחר,
 שאין שולט שם צד אחר כלל, נבלתי יקומון אלו המתים
 בארץ נכריה אחרת על ידי המשחית ההוא, וע"כ נקראים

יְבוֹנְנָה עֲלֵינוּ: ו יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִסְפָּר בְּכַתּוּב עִמָּיִם זֶה

— — — — — תהלים — — — — —

נבלה, מה נבלה מטמאה במשא, אף כך אותן המתים בחוץ לארץ מטמאים במשא ובמגע. הקיצו ורננו שוכני עפר, שוכני הדרים הישנים ולא מתו, ומי הם, ישיני חברון, שהם לא מתו אלא ישנים, וע"כ כתוב בהם גויעה, כמי שנרדם ויש בו קיום להתנער, אף כך אותן ד' זוגות שבחברון ישנים הם ולא מתו, וכלם מתקיימים בקיומם באותן הגופים שלהם, ויודעים גנזי נסתרות יותר משאר בני אדם, גנוזים הם שם לפני פתח הגן עדן הגופים שלהם, ואלו הם שוכני עפר.

עֲתִיד הַקֶּבֶ"ה לְפִיִּס כְּנֹסֶת יִשְׂרָאֵל לְהַכְנִיֵס אוֹתָם לְהִיכָלוֹ וּלְהַזְדַּוֵּג עִמָּוּךְ זֶוּוּג לְעוֹלָם כְּמֵה שְׁכַתּוֹב וְאַרְשֶׁתֶּיךָ לִי לְעוֹלָם

וְלִצְיֹוֹן יֵאמֵר אִישׁ וְגו' (פז, ה): [זוהר ח"ג (דף 91:)] זוהר תורה] והוא יכוננה עליון. אמר רבי יוסי עתיד הקב"ה להכריזו על

כנסת ישראל ויאמר (ישעי' נב) התנערי מעפר קומי שבי ירושלם, כמי שאוחז ביד חברו ואומר התנער וקום, כך הקב"ה יאחז בה ויאמר התנערי קומי, א"ל רבי אחא וכן כל אותן בני היכלו של המלך בלשון הזה פותחים, זש"כ (שם ס') קומי אורי כי בא אורך, הרי המלך כאן בודאי, ובכן זהו הכבוד שלה ושמחת הכל כאשר המלך נתפייס עמה, בכל אותן זמנים שמלפנים היא באה אל המלך ועמדה לפניו, כמש"כ (מלכים א' א) ותבא לפני המלך, ותעמד לפני המלך,

יֵלֶךְ שָׁם סָלָה: ז וְשָׁרִים כְּחַלְלִים כָּל מַעֲנֵי בָךְ:

— זוהר תהלים —

אבל בזמן הזה לא כן, אלא המלך יבא אליה ויתפייס עמה ויחזירה להיכלו, זש"כ (זכרי' ט) הנה מלכך יבא לך ודאי ולא את אליו, יבא לך לפייס אותך, יבא לך להקים אותך, יבא לך להשלים אותך בכל, יבא לך להכניס אותך להיכלו ולהזדוג עמך זיוג לעולם, כמש"כ (הושע ב) וארשתיך לי לעולם וגו'.

יח לחודש

בַּח א שִׁיר מְזֻמָּר לְבְנֵי קִרְחָה לְמִנְצַחַת עַל מַחְלַת
לְעֵנֹת מִשְׁכִּיל לְהִימָן הָאֲזָרְחִי: ב יְהוָה
אֱלֹהֵי יִשְׁרָאֵל יִשְׁעֵתִי יוֹם צַעֲקָתִי בְּלִילָה נְגַדְךָ:
שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים

טוב לאומרו להציל הקהל מצרתם

על מחלת לענות (פח, א): [שימוש תהלים לפרק פח] המה טובים
להושיע את העיר או את הקהל.

זוהר תהלים

כָּל אוֹתָם הַמְּלֹאכִים הַקְּדוּשִׁים שְׁמִשְׁבָּחִים אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוא כָּלֵם מִקְּשִׁיבִים לְאוֹתוֹ שְׁמִשְׁבַּח אוֹתוֹ בְּלִילָה בְּאֶרֶץ
שֶׁהִשְׁבַּח הִזָּה הוא בְּשִׁלְמוֹת

ה' אֱלֹהֵי יִשְׁרָאֵל וְגו' (פח, ב): [זוהר ח"א פ' ויגש אליו (דף טז:)] פְּתַח
רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (שם פח) ה' אֱלֹהֵי יִשְׁרָאֵל יוֹם צַעֲקָתִי
בְּלִילָה נְגַדְךָ. בא רָאָה, דוֹד הַמְּלֶךְ הִזָּה קָם בַּחְצוֹת הַלַּיְלָה
וּמִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה בְּשִׁירִים וְתִשְׁבָּחוֹת לְשִׁמְחַת הַמְּלֶךְ וְהַגְּבִירָה,
וְזוֹ הִיְתָה שִׁמְחַת הָאָמוּנָה בְּאֶרֶץ, מִשׁוֹם שֶׁזָּהוּ הַשְּׁבַח שֶׁל
הָאָמוּנָה שֶׁנִּרְאָה בְּאֶרֶץ.

שְׁהָרִי לְמַעְלָה פּוֹתְחִים בְּשִׁמְחָה שִׁירָה, כְּמָה מְלֹאכִים
עֲלִיוֹנִים בְּכְמָה מִיָּנִים שְׁמִשְׁבָּחִים בְּלִילָה בְּכָל
הַצְּדָדִים. כְּמוֹ כֵּן לְמִטָּה בְּאֶרֶץ, מִי שְׁמִשְׁבַּח אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוא בְּאֶרֶץ בְּלִילָה, בו חִפֵּץ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוא, וְכָל אוֹתָם
הַמְּלֹאכִים הַקְּדוּשִׁים שְׁמִשְׁבָּחִים אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוא, כָּלֵם

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מְקַשְׁבִּים לְאוֹתוֹ שֶׁמְשַׁבַּח אוֹתוֹ בְּלֵילָה בְּאַרְץ, שֶׁהַשְּׁבַח הַזֶּה
 הוּא בְּשִׁלְמוֹת, לְהַעֲלוֹת אֶת כְּבוֹד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִלְמַטָּה
 וּלְזַמֵּר בְּשִׂמְחָה שֶׁל הַיְחֻוד. בֹּא רְאֵה, דָּוִד הַמֶּלֶךְ כָּתַב, ה'
 אֱלֹהֵי יְשׁוּעָתִי וְגו'. ה' אֱלֹהֵי יְשׁוּעָתִי, מִתִּי הוּא יְשׁוּעָתִי?
 בְּאוֹתוֹ יוֹם שֶׁהִקְדַּמְתִּי שְׁבַח בְּלֵילָה אֶצְלָךְ, אִז הוּא יְשׁוּעָתִי
 בַּיּוֹם. וּבֹא רְאֵה, שֶׁהָרִי בְּלֵילָה, מִי שֶׁמְשַׁבַּח אֶת רַבּוֹנוֹ בְּשִׁבַּח
 שֶׁל הַתּוֹרָה, אִז מִתְחַזֵּק בְּחֻזֵּק בַּיּוֹם בְּצַד הַיְמִין, שֶׁהֵנָּה חוּט
 אֶחָד יוֹצֵא מִצַּד הַיְמִין, וְאִז נִמְשָׁךְ עָלָיו וּמִתְגַּבֵּר בּוֹ, וְעַל כֵּן
 אָמַר ה' אֱלֹהֵי יְשׁוּעָתִי יוֹם צָעֲקָתִי וְגו'.

מִי שֶׁמְשַׁבַּח לְרַבּוֹנוֹ בְּלֵילָה בְּזִמְרַת הַתּוֹרָה אִז הוּא נִתְחַזֵּק
 בַּיּוֹם בְּתַקּוּף בְּצַד הַיְמִין

ה' אֱלֹהֵי יְשׁוּעָתִי וְגו' (פס, ב): [זוהר ח"א (דף טז): זוהר תורה]
 ה' אֱלֹהֵי יְשׁוּעָתִי יוֹם צָעֲקָתִי בְּלֵילָה נִגְדָךְ. פֶּתַח רַבִּי
 אֶלְעָזָר וְאָמַר, ה' אֱלֹהֵי יְשׁוּעָתִי, בּוֹא וּרְאֵה דוֹד הַמֶּלֶךְ
 הִיּהָ קָם בְּחֻצוֹת הַלַּיְלָה וְהִתִּיגַע בְּתוֹרָה בְּשִׁירוֹת וּתְשַׁבַּחוֹת
 לְשִׂמְחָה לְמֶלֶךְ וּלְהַמְטֵרוֹנָה, וְזֹאת הִיא שְׂמֵחַת הַשְּׂכִינָה בְּאַרְץ,
 לְפִי שְׂזֹאת הִיא שְׂבַחָה שֶׁל הַשְּׂכִינָה שֶׁנִּרְאִית בְּאַרְץ, שֶׁהִיא
 לְמַעַלָּה פּוֹתַחִים שִׁירָה בְּחֻדוֹה כִּמְה מְלֹאכִים עֲלִיוֹנִים בְּכִמְה
 מִינֵי שִׁירוֹת שֶׁמְשַׁבְּחִים בְּלַיְלָה בְּכֹל הַצַּדִּים, וְכַדְמִיוֹן הַזֶּה
 לְמַטָּה בְּאַרְץ, מִי שֶׁמְשַׁבַּח לוֹ לְהַקְב"ה בְּאַרְץ בְּלַיְלָה בּוֹחֵר
 בּוֹ הַקְב"ה, וְכֹל אוֹתָן מְלֹאכִים הַקְדוּשִׁים שֶׁמְשַׁבְּחִים לוֹ
 לְהַקְב"ה כֹּל מְקַשְׁבִּים לְזֶה שֶׁמְשַׁבַּח לוֹ בְּלַיְלָה בְּאַרְץ,
 כִּי זֹאת הַשְּׂבַחָה הִיא בְּשִׁלְמוֹת לְהַעֲלוֹת כְּבוֹדוֹ שֶׁל הַקְב"ה

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

מלמטה ולזמר בשמחת היחוד, בוא וראה דוד המלך אמר ה' אלהי ישועתי וגו', ה' אלהי ישועתי מתי היא ישועתי, באותו יום שאני מקדים זמירות בלילה אליי, בכך היא ישועתי ביום, ובוא וראה שהרי מי שמשבח לרבנו בלילה בזמרת התורה, אז הוא נתחזק ביום בתקופה בצד הימין, שהרי חוט אחד יוצא מצד הימין, ואז הוא נתמשך עליו ונתגבר בו, וע"כ אמר ה' אלהי ישועתי יום צעקתי בלילה נגדך.

אֵלָא בְּשַׁעָה שְׁהָאֲדָם קָם בְּחֻצוֹת הַלַּיְלָה וּמְתִיגַע בְּרֵנָה שֶׁל תּוֹרָה כִּי רֵנָה שֶׁל תּוֹרָה לֹא נִקְרָא אֵלָא בְּלַיְלָה

ה' אֱלֹהֵי יִשְׁוּעָתִי וְגו' (פסח, ב): [ח"ג (דף 99 כג.) זוהר תורה] פתח רבי יוסי ואמר (איוב לה) ולא אמר איה אלוה עושי נותן זמירות בלילה, בוא וראה בשעה שנתעורר רוח צפון ונחלק הלילה הרי ביארנו ששלהבת אחד יוצא ודופק תחת כנפי התרנגול ומכה בכנפיו וקורא, ושלהבת ההוא בזמן שמגיע אליו ונתעורר כנגדו הוא מסתכל בו ונזדעזע וקורא, בשביל כבוד רבונו לעשות רצונו, וקורא להם לאנשים, וע"כ נקרא שכוי, הסתכלות, ונקרא גבר, לפי שנתעורר בשלהבת של גבורה, שמצד הגבורה הוא בא לעורר בעולם, ואז אותן בני האמונה עומדים ונותנים גבורה וכח לכנסת ישראל, וכזאת נקרא רנה של תורה, וע"כ נחל דוד המלכות הוא ובניו לעולם ולדורי דורות, וכאשר התרנגול קורא והאנשים ישנים במטותיהם ואין נתעוררים, התרנגול קורא אח"כ

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

ואומר מה שאומר, וזה נתבאר, אח"כ מכה בכנפיו ואומר, אוי לפלוני נזיף רבונו מרוחק רבונו שלא נתעורר רוחו ואינו משגיח על כבוד רבונו, וכאשר מאיר היום כרוז קורא עליו ואומר, ואל אמר איה אלוה עושי נותן זמירות בלילה, לסעוד להשכינה באותן הזמירות להיות הכל בחבור אחד, עושי, עושני היה צריך לומר, מהו עושי, אלא בשעה שהאדם קם בחצות הלילה ומתיגע ברנה של תורה, כי רנה של תורה לא נקרא אלא בלילה, וכאשר הוא נמצא בלילה עם התורה, אז כאשר מאיר היום הקב"ה וכנסת ישראל מתקנים אותו בחוט אחד של חסד, להצילו מכל רע ולהאיר לו בין העליונים והתחתונים: רבי יהודה אמר אני שמעתי שכך אמר רבי אבא מקרא זה, איה אלוה עושי, עושה לי היה צריך לומר, מהו עושי, אלא כמו שאמרת, בשעה שהאדם קם בחצות הלילה ומתיגע בתורה, כאשר מאיר היום נתעורר אברהם באותו החוט שלו, שנאמר בו (בראשית יד) אם מחוט ועד שרוך נעל וגו', והקב"ה וכנסת ישראל מתקנים אותו ועושים אותו בכל יום בריה חדשה, זש"כ אלוה עושי, והרי ביארו א"ל ו"ה, א"ל זה אברהם שנאמר האל הגדול, ו זה הקב"ה, ה זו כנסת ישראל, וזהו אלוה, והם עושים את האדם שמתקנים אותו בכל יום, ולפיכך כתוב עושי, כמש"כ ישמח ישראל בעושיו, אמר רבי יוסי ודאי כך הוא והכל הוא ענין אחד.

ג תבוא לפניך תפילתי תטה אונך לרנתי: ד כי שבעה
ברעות נפשי וחי לשאול הגיעו: ה נחשבתני עם יורדי
בור הייתי בנגבר אין איל: ו פמתים חפשי כמו חללים
שכבי קבר אשר לא זכרתם עוד והמה מידך נגזרו:
ז שתני בבור תחתיות במחשבים במצלות: ח עלי
סמכה חמתך וכל משפריך ענית סלה: ט הרחקת
מידעי ממני שתני תועבות למו פלא ולא יצא: י עיני
ראבה מני עני קראתך יהוה: ככל יום שטחתי
אלך כפי: יא הלמתים תעשה פלא אם רפאים יקומו
יזדך סלה: יב היספר בקבר חסדך אמונתך באבדון:
יג תינדע בחשך פלאך וצדקתך בארץ נשית: יד ואני
אלך יהוה: שועתי ובבקר תפילתי תקדמך:
טו למה יהוה: תזנה נפשי תסתיר פניך ממני:
טז עני אני וגוע מנער נשאתי אמיד אפונה: יז עלי
עברו חרונך בעותך צמותותני: יח סבני כמים כל
חיום הקיפו עלי יחד: יט הרחקת ממני אהב ודע
מידעי מחשך:

כט א מִשְׁכִּיל לְאִיתָן הָאֲזַרְחֵי: ב חֲסֵדֵי יְהוָה: אֲהַלְלֶנּוּ
 עוֹלָם אֲשִׁירָה לְדֹר וָדֹר אֲוִדִיעַ אֲמוֹנַתְךָ בְּפִי:

— שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים —

לאדם שמאבד אבריו

משכיל לאיתן האזרחי חסדי ה' עולם (פט, א): [שימוש תהלים לפרק פט] לאדם שמתאבדים איבריו ועצמותיו מן החולאים אמור אותו על שמן זית וקח צמר מאיל גוזו ותן אותו השמן על הצמר ועשן אותו עליו, ואם תרצה להושיע איש מתפיסה צא לאויר השמים ואמור אותו ועיניך לשמים.

— זוהר תהלים —

הרים ואתגנים הכל דבר אחד

משכיל לאיתן האזרחי (פט, א): [זוהר ח"ב פ' משפטים (דף ק"ט):] **בא**
 וראה, כתוב והאתגנים מוסדי ארץ. כִּיִּן שְׁפֹתוֹב
 שָׁמְעוּ הָרִים, מִי הֵם הָרִים וּמִי הֵם אֲתָנִים? אֵלָּא הָרִים וְאֲתָנִים
 הַכֹּל דָּבָר אֶחָד. אֲבָל אוֹתָם שְׁלֹשָׁה עֲלִיוֹנִים מֵעַל רְאשֵׁיהֶם,
 וְאוֹתָם שְׁלֹשָׁה לְמַטֵּה מֶהֶם, וְכֻלָּם אֶחָד. הָרִים לְמַעְלָה,
 וְעֲלֵיהֶם אָמַר דָּוִד, (תהלים קכא) אֲשָׂא עֵינַי אֶל הַהָרִים. וְאֵלֶּה הֵם
 שְׁלֹשָׁה הָרָאוֹנִים. וְהָאֲתָנִים מִסְדֵי אֶרֶץ, אֵלֶּה הֵם שְׁלֹשָׁה
 אַחֲרוֹנִים, לְמַטֵּה מֶהֶם, שְׁנֵי עֲמוּדֵי הַבַּיִת וְאֶחָד שְׁמַחַת הַבַּיִת,
 וְאֵלֶּה נִקְרְאוּ מִסְדֵי אֶרֶץ. אֲתָנִים הֵם, וְאֲתָנִים נִקְרְאוּ. זָקֵן זָקֵן,
 הָרִי יִדְעֶתָ, מִי שְׁעוֹרֵךְ קָרָב, אִם לֹא יוֹדֵעַ לְהִשְׁמַר, לֹא יִנָּצַח
 בְּקָרְבוֹת. צָרִיךְ לְהַכּוֹת בְּיָדוֹ וּלְהִשְׁמַר בְּרַעְיוֹנוֹ, מִה שְׂיִהְיֶה
 אַחַר חָשׁוֹב, שְׂיִהְיֶה הוּא חָשׁוֹב, וְיָד יָמִין מְזַמְּנֶת תְּמִיד
 לְהַכּוֹת. וּמַחְשְׁבוֹתָיו וְיָד שְׂמְאֵלִית זְמִינִים תְּמִיד לְקַבֵּל

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וְלֹהֶשְׁמֵר, וַיְמִין הַכֹּל. עֲכָשׁוּ אִמְרַתְּ וְהֶאֱתַנִּים. אֵיתַנִּים הֵם לַמָּטָה, וְהָרִים לַמַּעְלָה. הַשְּׁמֵר זָקֵן, שְׁהָרֵי רַעֲיוֹן אַחַר כְּנַגְדָּךְ, שְׁכַתּוּב (שם פ ט) מִשְׁכִּיל לְאֵיתָן הָאֲזַרְחִי. וְזֶהוּ אֲבָרְהָם הַזָּקֵן, וְנִקְרָא אֵיתָן. וְאִם אֲבָרְהָם הוּא אֵיתָן, יִצְחָק וַיַּעֲקֹב נִקְרָאוּ אֵיתַנִּים. קוּם זָקֵן, שְׁהָרֵי יַדְעַתְּ רַעֲיוֹן זֶה הָיָה מִכָּה אֶת רַעֲיוֹנְךָ. וַיִּשָּׂא מְשָׁלוֹ וַיֹּאמֶר אֵיתָן מוֹשְׁבֶךָ וְשִׁים בְּסַלְעַ קַנָּךְ (במדבר כד). אֵיתָן - זֶה בִּקְרָא שֶׁל אֲבָרְהָם, וְהֵינּוּ (בראשית מד) הַבְּקָר אֹר. זֶה הָעֲמוּד שֶׁכָּל הָעוֹלָם עוֹמֵד עָלָיו, וְאֶת אֹרֹו יֵרֵשׁ מֵאֲבָרְהָם. נִקְרָא נִהָר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן. אֵי זָקֵן זָקֵן, הֵנָּה רַעֲיוֹן אַחַר כְּנַגְדָּךְ, וְלֹא יַדְעַתְּ לְהַשְׁמֵר אֵיךְ עוֹרְכִים קָרֵב. זָקֵן, אֵיפֹה הַכַּחַשׁ שֶׁלְךָ? וְדַאי לֹא לַגְּבוּרִים הַמְּלַחֲמָה.

כְּתוּב מִשְׁכִּיל לְאֵיתָן הָאֲזַרְחִי, וְכַתּוּב מִשְׁכִּיל לְדוֹד. זֶה נִהָר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן, שֶׁהוּא תְּרַגְמָן לְדוֹד לְהוֹדִיעַ לוֹ מֵאוֹתָם דְּבָרִים הַנִּסְתָּרִים הָעֲלִיוֹנִים. אִם מִשְׁכִּיל הוּא נִהָר שְׁיּוֹצֵא מֵעֵדֶן, אִזְּ אֵיתָן הָאֲזַרְחִי אֲבָרְהָם הוּא לַמַּעְלָה וְדַאי. זֶה יַדְעַתִּי. וְאֵף עַל גַּב שְׁאֲנֵי זָקֵן, עַל רַעֲיוֹן זֶה אֲנִי מוֹחָה. אֵיתָן הָאֲזַרְחִי הֵם שְׁתֵּי דְרָגוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בִּקְרָא אֹר. אֹר זֶה אֲבָרְהָם. בִּקְרָא זֶה נִהָר. אֵף כִּף אֵיתָן הָאֲזַרְחִי. אֲזַרְחִי הוּא אֲבָרְהָם. אֵיתָן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, זֶה אוֹתוֹ נִהָר שֶׁשׁוֹפֵעַ וַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן. עֲכָשׁוּ, זָקֵן, קוּם עֲמַד עַל מְרַכְבְּתֶךָ, שְׁעַכְשׁוּ תַּפֵּל וְלֹא תוּכַל לָקוּם. הָרֵי שְׁלֵמָה הַמְּלֶךְ בָּא בְּכַחוֹתָיו וּמְרַכְבוֹתָיו וּגְבָרָיו וּפְרָשָׁיו וּבָא כְּנַגְדָּךְ. קוּם צֵא מִן הַשָּׂדֶה, שְׁלֵא יִמָּצֵא אוֹתְךָ שֵׁם. כְּתוּב (מלכים אה) וַיִּקְהָלוּ אֶל הַמְּלֶךְ

— זוהר תהלים —

שְׁלֹמֶה כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל בִּירַח הָאֲתָנִים בְּחַג וְגו'. יֵרַח שְׁנוּלְדוּ בוּ הָאִיתָנִים, וּמִי הֵם? הָאֲבוֹת, וְהֵם אִיתָנֵי הָעוֹלָם, וִירַח זֶה הוּא תִשְׁרִי. שְׁאֲלָפָא בֵּיתָא חוּזַר לְמַפְרָע מִמָּטָה לְמַעְלָה.

וְעוֹד מְדַבְרִיךְ, נֹאֵה שְׁתַּצֵּא מִן הַשְּׂדֵה וְלֹא תִמָּצֵא שֵׁם. אֵלּוּ כְּתוּב מִשְׁכִּיל אִיתֵן הָאֲזַרְחֵי - אֲזַ כְּמוֹ שְׁאֲמַרְתָּ. אָבֵל עֲכָשׁוּ שְׁכָתוּב מִשְׁכִּיל לְאִיתֵן הָאֲזַרְחֵי, הַקָּרֵב שְׁלֵךְ אֵינּוּ כְּלוּם, וְתַצֵּא מִן הַשְּׂדֵה בְּעַל כְּרַחֵךְ וְלֹא תִתְרָאֵה שֵׁם. אֵי זָקֵן, עֲנִי מְסַפֵּן, אֵיךְ תַּצֵּא? אִם כֶּף, יִנְצְחוּ אוֹתְךָ וְתִבְרַח מִן הַשְּׂדֵה, כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם יִרְדְּפוּ אַחֲרֶיךָ, וְאֵין לְךָ פְּנִים לְהִרְאוֹת לְפָנָי אִישׁ לְעוֹלָמִים. כָּאֵן נִשְׁבַּע אָנִי שְׁלֹא אֲצֵא מִהַשְּׂדֵה, וְכֵאֵן אֲרָאֵה פְּנִים בְּפָנִים בְּשֹׁלְמֵה הַמֶּלֶךְ, וְכָל אִישׁ יִשְׂרָאֵל, וְהַגְּבָרִים וְהַפְּרָשִׁים וְהַמְרַכְּבוֹת שְׁלוֹ. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִסִּיעַ לְךָ, זָקֵן, שְׁהֲרִי אֶתָּה עֵיף כַּח. קוּם זָקֵן, הַתְּגַבֵּר בְּכַחֵךְ וְהִתְחַזֵּק, שְׁעַד הַיּוֹם הַזֶּה הֵייתָ גְבוּר חֲזַק בְּגְבָרִים. פֶּתַח וְאָמַר, מִשְׁכִּיל לְאִיתֵן הָאֲזַרְחֵי. אֵלּוּ כְּתוּב מִשְׁכִּיל לְדוֹד - אֲזַ כְּמוֹ שְׁאֲמַרְתָּ, אָבֵל מִשְׁכִּיל לְאִיתֵן כְּתוּב. יֵשׁ מִשְׁכִּיל וְיֵשׁ מִשְׁכִּיל. יֵשׁ מִשְׁכִּיל לְמַעְלָה וְיֵשׁ מִשְׁכִּיל לְמַטָּה. מִשְׁכִּיל לְאִיתֵן, בְּזִמְן שְׁאוֹתוֹ אִישׁ (נִהַר) עוֹמֵד בְּתִשְׁוֹקָה, כָּל הָאֵיבָרִים שְׁמַחִים וּמִתְחַבְּרִים עִמוֹ. וְאִם הוּא עוֹלָה, עַד שֶׁהִמַּח הָעֲלִיּוֹן מִתְפִּיס אֵלָיו וְשִׁמַּח כְּנִגְדּוֹ. וְאֲזַ מִשְׁכִּיל לְאִיתֵן הָאֲזַרְחֵי, מִשְׁכִּיל אוֹתוֹ וּמוֹדִיעַ לוֹ עַל יְדֵי אֲבָרְהָם (עַל יְדֵי שֶׁל אֲבָרָהם) אוֹהֵבוּ כָּל מָה שְׁצָרִיךְ, וְאוֹתוֹ מַח עֲלִיּוֹן מִשְׁכִּיל לְאִיתֵן.

זוהר תהלים

וּכְשֶׁדָּוִד הַמֶּלֶךְ נִתְקַן בְּתִשְׁבָּעָה אֵלָיו, הוּא מְשַׁכֵּיל לְדָוִד, כְּמוֹ שֶׁהָיָה הַמַּח הָעֲלִיּוֹן מְשַׁכֵּיל אוֹתוֹ. וְלָכֵן יֵשׁ מְשַׁכֵּיל וַיֵּשׁ מְשַׁכֵּיל. (יש משכיל).

בִּירַח הָאֲתָנִים, שְׁנוּלְדוּ הָאֲיִתָּנִים בִּירַח הַזֶּה. הַבְּנִין לְמָטָה הוּא כְּמוֹ שְׁלֹמְעָלָה, וְנוּלְדוּ בּוֹ הָרִים וְאֲיִתָּנִים. הָרִים נִסְתָּרִים. אֲתָנִים - יְרֵכִים חֲזָקוֹת כְּנַחֲשֵׁת, וְאוֹתוֹ הָאֲיִתָּן בִּינִיָּהִם. קוּם זָקֵן, תִּכָּה לְכָל הַצְּדָדִים. בְּשַׁעַת שְׁעָלָה מִשָּׁה לְקַבֵּל תּוֹרָה, מָסַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁבַעִים מִפְּתַחַת שֶׁל הַתּוֹרָה. כְּשֶׁהִגִּיעַ לְחַמְשִׁים (לששים) וְתִשְׁעָה, הָיָה מִפְּתַח אֶחָד גָּנוּז וְנִסְתָּר, שְׁלֹא הָיָה מוֹסֵר לוֹ. הִתְחַנַּן לְפָנָיו. אָמַר לוֹ: מִשָּׁה, כָּל הַמִּפְתָּחוֹת הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים תְּלוּיִים בְּמִפְתָּח הַזֶּה. אָמַר לְפָנָיו: רַבּוֹן הָעוֹלָם, מַה שָּׁמוֹ? אָמַר לוֹ: אֲיִתָּן. וְכָל אוֹתָם אֲיִתָּנִים תְּלוּיִים בּוֹ, וּבּוֹ עוֹמְדִים מְחוּץ לַגּוֹף, שֶׁתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב הוּא, מוֹדִיעַ לוֹ וּמְשַׁכֵּיל אוֹתוֹ, הוּא עֶקֶר וְהַמִּפְתָּח שֶׁל תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב.

וּכְשֶׁנִּתְקַנְהָ תּוֹרָה שְׁבַעֵל פֶּה אֵלָיו, עֶקֶר הַהִיכָל הוּא הַמִּפְתָּח שְׁלֵה (אליו), וְדָאֵי שְׁאֵז מְשַׁכֵּיל לְדָוִד. וּמִתּוֹךְ שִׁירְשָׁה תּוֹרָה שְׁבַעֵל פֶּה (אליו) אוֹתִיוֹת לְמִפְרָע. וְעַל זֶה הוּא נִקְרָא תִשְׁבָּעִי, הוּא תִשְׁבָּעִי, אֲבָל מִשּׁוֹם שֶׁהוּא סוּד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, חֲתוּם בּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹת שֶׁל שָׁמוֹ י'. בְּמִזְבַּח חֲתוּם בּוֹ ה', הִרְשֵׁת עַד חֲצֵי הַמִּזְבֵּחַ. בָּאָה דְבוּרָה וְחִתְמָה בּוֹ ו', וְהִינּוּ מַה שְׁכָתוּב (שופטים ה) וְתִשְׁבָּע דְבוּרָה. וּבְמָקוֹם הַזֶּה הַחֲתוּם שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ שְׁחָתָם בּוֹ. וְאוֹתוֹ

— זוהר תהלים —

המפתח, כשפותח בתורה שבעל פה, צריכים להודיע לו, וזהו תנאי, איתן מושבך, בריאת מחוץ לגוף. איתנים הם תנאים, עמודים תומכים מחוץ לגוף. עכשו יש להודיע דבר, בזמן שאלה לתורה שבכתב נקראים איתנים - לתורה שבעל פה נקראים תנאים. איתן אל התורה שבכתב. תנאי אל התורה שבעל פה, והכל כראוי. חברים, הריני בשדה. שלמה המלך והגבורים החזקים שלו יבא וימצא זקן אחד עיף בכחו, חזק גבור, מנצח קרבות. הריני יודע שיבא, ועומד אחר סלע השדה והוא משגיח בי ואיך גבורתי עומדת בשדה, לבדו משגיח, שהוא איש שלום, בעל השלום, והולך לו. עכשו, זקן, גבורתך עליך, ואתה לבד בשדה, שוב למקומך והתר כלי זינך מעליך. (כמי שיוצא מן השדה).

התשבחת הזו אברהם אמר אותה בשעה שעסק בעבודת הקב"ה
משפיל לאיתן האזרחי וגו' (פמ, א): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רל:)]
 פתח רבי יהודה ואמר. התשבחת הזו אברהם אמר
 אותה בשעה שעסק בעבודת הקדוש ברוך הוא, ועשה חסד
 עם בני העולם שיודעו כלם לקדוש ברוך הוא, שהקדוש
 ברוך הוא שולט על העולם, ונקרא איתן משום שהתחזק
 בתקף בקדוש ברוך הוא. חסדי ה' לעולם אשירה, וכי מצד
 החסדים באים לומר? אלא כאן נכלל צד השמאל בימין,
 ולכן הקדוש ברוך הוא נסה את אברהם ובחן אותו. והרי
 נתבאר שיצחק בן שלשים ושבע שנים היה באותו הזמן,

— זוהר תהלים —

מה זה נסה את אברהם? הֲיֵה צָרִיךְ לְכַתֵּב נִסָּה אֶת יִצְחָק! אֲלֵא נִסָּה אֶת אַבְרָהָם שִׁמְצָא בְדִין וְלִהְפָּלֵל בְּדִין שִׁמְצָא שְׁלֵם כְּרֹאזִי, וְעַל זֶה חֲסָדֵי ה' עוֹלָם אֲשִׁירָה. דְּבַר אַחַר חֲסָדֵי ה' עוֹלָם אֲשִׁירָה - אוֹתָם חֲסָדִים שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה עִם הָעוֹלָם. לְדַר וְדַר אוֹדִיעַ אֲמוֹנַתְךָ בְּפִי - טוֹב וְאִמַּת שְׁעוֹשֶׂה עִם הַכֹּל. לְדַר וְדַר אוֹדִיעַ אֲמוֹנַתְךָ - זוֹ אֲמוֹנַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוֹדִיעַ אַבְרָהָם בְּעוֹלָם וְהִזְכִּירוֹ בְּפִי כָּל הַבְּרִיּוֹת, וְעַל זֶה אוֹדִיעַ אֲמוֹנַתְךָ בְּפִי.

וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹדִיעַ לְאַבְרָהָם סוּד הָאֲמוֹנָה, וְכִשְׂפִידַע סוּד הָאֲמוֹנָה, יָדַע שֶׁהוּא עֶקֶר וְקִיּוֹם הָעוֹלָם, שֶׁבִגְלוֹ נִבְרָא הָעוֹלָם וְהַתְּקִים. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב כִּי אֲמַרְתִּי עוֹלָם חֲסֵד יִבְנֶה וְגו'. כִּשְׁבָרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, רָאָה שְׁלֵא יָכוֹל לַעֲמֹד, עַד שֶׁהוֹשִׁיט יָמִין עָלָיו וְהַתְּקִים, וְאִם לֹא שֶׁהוֹשִׁיט יָמִין עָלָיו, לֹא הִיָּה מִתְקִים, מִשׁוּם שֶׁהָעוֹלָם הַזֶּה נִבְרָא בְּדִין, וְכֵן בְּאַרְנוּ. וְנֶאֱמַר בְּרֵאשִׁית, וְסוּד כָּלֵל אַחַד, שְׁנֵי גוֹנִים כָּאן, בְּרֵאשִׁית. אֵף עַל גַּב שְׁאֲמַרְנוּ רֵאשִׁית מְלֻמָּטָה לְמַעְלָה, רֵאשִׁית כֶּף גַּם מְלֻמָּעָלָה לְמַטָּה, וְאֲמַרְנוּ ב' רֵאשִׁית, כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ בֵּית קֹדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים, שֶׁהָרִי נִתְּנָה [היא בית] לְאוֹתָהּ רֵאשִׁית, וְהִדְבַּר כָּלּוֹל הוּא כְּאַחַד. וּבִבְיַת הַזֶּה נִבְרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא הַתְּקִים אֲלֵא בְיָמִין, וְהָרִי פְרָשׁוּהָ בְּהַבְּרָאָם - כְּתוּב בְּאַבְרָהָם, וּמִשׁוּם כֵּן, אֲמַרְתִּי עוֹלָם חֲסֵד יִבְנֶה. וּבְנִיץ הָרֵאשׁוֹן שֶׁל הָעוֹלָם [אוֹתוֹ הַעוֹלָם], אוֹתוֹ הָאוֹר שֶׁל הַיּוֹם הָרֵאשׁוֹן הִיָּה בּוֹ לְקִים, וְאַחַר כֵּן בְּיוֹם הַשְּׁנִי בְּשִׁמְאֵל.

ג **כִּי אָמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה שָׁמַיִם תִּכְנֶן אֱמוּנַתְךָ**

— זוהר תהלים —

ובאלה תקן שמים, וכתוב שמים תכין אמונתך בהם. דבר אחר שמים תכין אמונתך בהם - שמים נתקנו באותם חסדים, וסוד האמונה התקינה בהם, שאין תקונייה אלא מתוך שמים. כרתי ברית לבחירי - זהו סוד האמונה.

הגדיל הקדוש ברוך הוא את החסד בעולם ולכל אחד נולדה עמו נקבה

כִּי אָמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה וְגו' (פט, ג): [זוהר ח"ג פ' אחרי מות (דף ע"ט)] למדנו, אחר שהסתלקו קין והבל, חזר אדם לאשתו והתלבש ברוח אחרת, והוליד את שת. מכאן התייחסו דורות הצדיקים בעולם, והגדיל הקדוש ברוך הוא את החסד בעולם, ולכל אחד נולדה עמו נקבה, שיתישב העולם כמו שלמעלה. והרי פרשוה החברים בסתם משנה, שכתוב ואיש אשר יקח את אחתו בת אביו או בת אמו וגו', חסד הוא. חסד הוא ודאי. ואחר ששרה החסד, יצאו גזעים ושרשים מתחת למעלה, ונפרדו הענפים, והקרוב התרחק. אז גדל הענף ובא להתחבר בזווג אחד עם האילן. זה בראשונה, וזה בסתר העולם, משום שכתוב (תהלים פב) **אָמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה. אָבֵל מִכַּאן וְהִלָּא, אֲנָשִׁים שִׁימְצָאוּ בּוֹ - וְנִכְרְתוּ לְעֵינַי בְּנֵי עַמִּים.**

כִּי אָמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה וְגו' (פט, ג): [זוהר ח"ג פ' מטות (דף רנ"ט)] בא וראה, כתוב (תהלים פט) **אָמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה. מה זה חסד? הוא אחד מכתרים עליונים של המלך, שנשמת**

בָּהֶם: ד בְּרַתִּי בְרִית לְבַחֲרִי נִשְׁבַּעְתִּי לְדוֹד עַבְדִּי:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

יִשְׂרָאֵל קָרָא לָהּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חֶסֶד, עַל תְּנָאֵי שְׂיַבְנָהּ, וְלֹא יִשְׁמַד חֶסֶד מֵהָעוֹלָם, מִשְׁמַע שְׁכָתוֹב יִבְנֶה. וּמִשׁוּם כֶּף שְׁנִינּוּ, מִי שֶׁמְשַׁמֵּד חֶסֶד מֵהָעוֹלָם, יִשְׁמַר הוּא לְעוֹלָם הַבָּא. וְעַל זֶה כָּתוּב, (דברים כה) לֹא תִהְיֶה אִשֶׁת הַמֵּת הַחוּצָה, בְּשִׁבִיל לַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִם הַמֵּת. וַיַּעֲשֶׂה הַבְּנִין, שְׁכָתוֹב עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה.

נִשְׁבַּעְתִּי לְדוֹד עַבְדִּי (פמ, ד): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רל):] דְּבַר אַחַר,

זֶהוּ צְדִיק שֶׁמִּמֶּנּוּ יוֹצְאוֹת בְּרָכוֹת לְכֹל הַתַּחֲתוֹנִים, וְכָל [אותן] הַחַיּוֹת הַקְדוֹשׁוֹת, כִּלְּן מִתְּבָרְכוֹת מֵאוֹתוֹ הַשֶּׁפַע שֶׁשׁוֹפֵעַ לַתַּחֲתוֹנִים, וְלָכֵן כָּתוּב בְּרַתִּי בְרִית לְבַחֲרִי. נִשְׁבַּעְתִּי לְדוֹד עַבְדִּי - זֶה סוּד הָאֱמוּנָה שֶׁהוּא עוֹמֵד תָּמִיד בְּצַדִּיק הַזֶּה, קִיּוּם הָעוֹלָם, שֶׁלֹּא יִתְפָּזְרוּ לְעוֹלָמִים חוּץ מִזְמַן הַגְּלוּת שֶׁנִּמְנָע שֶׁפַע הַבְּרָכוֹת, וְסוּד הָאֱמוּנָה לֹא הִשְׁלַם, וְכָל הַחֲדוּת נִמְנָעוּ. וְכִשְׁנִכְנַס הַלֵּילָה, מֵאוֹתוֹ הַזְּמַן הַחֲדוּת לֹא נִכְנָסוּ לְפָנָי הַמֶּלֶךְ. וְאִף עַל גַּב שֶׁהַחֲדוּת לֹא הִתְעוֹרְרוּ, אֲבָל בַּחוּץ עוֹמְדִים וּמְזַמְרִים שִׁירָה, וְכִשְׁנַחֲלַק הַלֵּילָה וְהִתְעוֹרְרוּת עוֹלָה מִלְמָטָה לְמַעְלָה, אִזּוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְעוֹרָר כָּל חֵילוֹת הַשָּׁמַיִם לְבַכְיָהּ, וּבוֹעֵט בְּרַקִּיעַ, וּמְזַדְעָזְעִים עֲלִיוֹנִים וְתַחֲתוֹנִים.

וְאִין מְנוּחָה לְפָנָיו, פָּרַט לְזַמֵּן שֶׁמִּתְעוֹרְרִים לְמָטָה בַּתּוֹרָה, אִזּוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְכָל אוֹתָן נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים [שעמו], כֻּלָּם מְקַשְׁיָבִים וְשִׁמְחִים לְאוֹתוֹ קוֹל, וְאִזּוֹ מְנוּחָה.

[לפניו, ובאה מנוחה לכל נשמות הצדיקים שעמו] [לפניו נמצאת]. מִשׁוּם שְׁמִיּוֹם שֶׁנַּחֲרַב הַמְּקֻדָּשׁ לְמָטָה, נִשְׁבַּע הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

ה עד עולם אֶבֶן זָרְעָךָ וּבְנִיתִי לְדָר וְדוֹר בְּסֶאֱךָ סֵלָה:
 ו וַיִּזְדַּדוּ שָׁמַיִם פְּלִאָךְ יְהוָה אֵף אֲמוֹנָתְךָ בְּקַחַל
 קְדָשִׁים: ז פִּי מִי בִשְׁחַק יַעֲרֹךְ לִיהוָה יְדַמָּה
 לִיהוָה כִּי אֵל אֵל נַעֲרִץ בְּסוּד קְדָשִׁים
 רָבָה וְנִזְרָא עַל כָּל סְבִיבָיו: ט יְהוָה אֱלֹהֵי
 צְבָאוֹת מִי כְמוֹךָ חֲסִין יְהוָה וְאֲמוֹנָתְךָ סְבִיבוֹתֶיךָ: י אֲתָה
 מוֹשֵׁל בְּנֵאוֹת הַיָּם בְּשׂוֹא גִלְיֹן אֲתָה תִשְׁבְּחֶם: יא אֲתָה

— זוהר תהלים —

שְׁלֵא יִכְנַס לְתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעְלָה עַד שֶׁיִּכְנַסוּ יִשְׂרָאֵל
 לִירוּשָׁלַיִם שֶׁל מַטָּה, שְׁכָתוֹב (הוֹשֵׁעַ יֵא) בְּקִרְבְּךָ קְדוֹשׁ וְלֹא
 אָבוֹא בְעִיר, וְהָרִי פָרְשׂוּהָ הַחֲבָרִים. וְכָל אוֹתָם מְזַמְרִים
 עוֹמְדִים בַּחוּץ וְאוֹמְרִים שִׁירָה בְּשִׁלְשֵׁת חֻלְקֵי הַלֵּילָה, וְכָלֵם
 מִשְׁבָּחִים בְּתִשְׁבָּחוֹת יְדוּעוֹת, וְכָל חֵילוֹת הַשָּׁמַיִם, כָּלֵם
 מִתְעוֹרְרִים בַּלֵּילָה, וְיִשְׂרָאֵל בַּיּוֹם, וּקְדָשָׁה לֹא מְקַדְּשִׁים
 לַמַּעְלָה עַד שֶׁיִּשְׂרָאֵל מְקַדְּשִׁים לַמַּטָּה, וְאִז כָּל חֵילוֹת
 הַשָּׁמַיִם מְקַדְּשִׁים אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ כְּאֶחָד. וְעַל זֶה יִשְׂרָאֵל
 קְדוֹשִׁים מְתַקְּדְשִׁים מַעְלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים [מִשׁוֹם שֶׁהַקְּדוּשָׁה שֶׁל שָׁמַיִם
 שֶׁל הַקְּדוּשָׁה בְרוּךְ הוּא לֹא עוֹלָה אֶלָּא מַלְמַעְלָה וּמַלְמַטָּה] כְּאֶחָד. זֶהוּ
 שְׁכָתוֹב (וַיִּקְרָא יט) קְדָשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אָנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.

גְּדֹל הַהִשְׁתַּוְקָקוֹת אֵף עַל פִּי שְׂאִינוּ יָכוֹל לַעֲשׂוֹת לְמַעֲשֵׂה -
 גְּדוֹל הוּא מֵאֵד הַכִּיסוּפִים

אֲתָה מוֹשֵׁל בְּנֵאוֹת הַיָּם וְגו' (פמ, י): [זוהר בראשית 9' נח (דף ט:)]